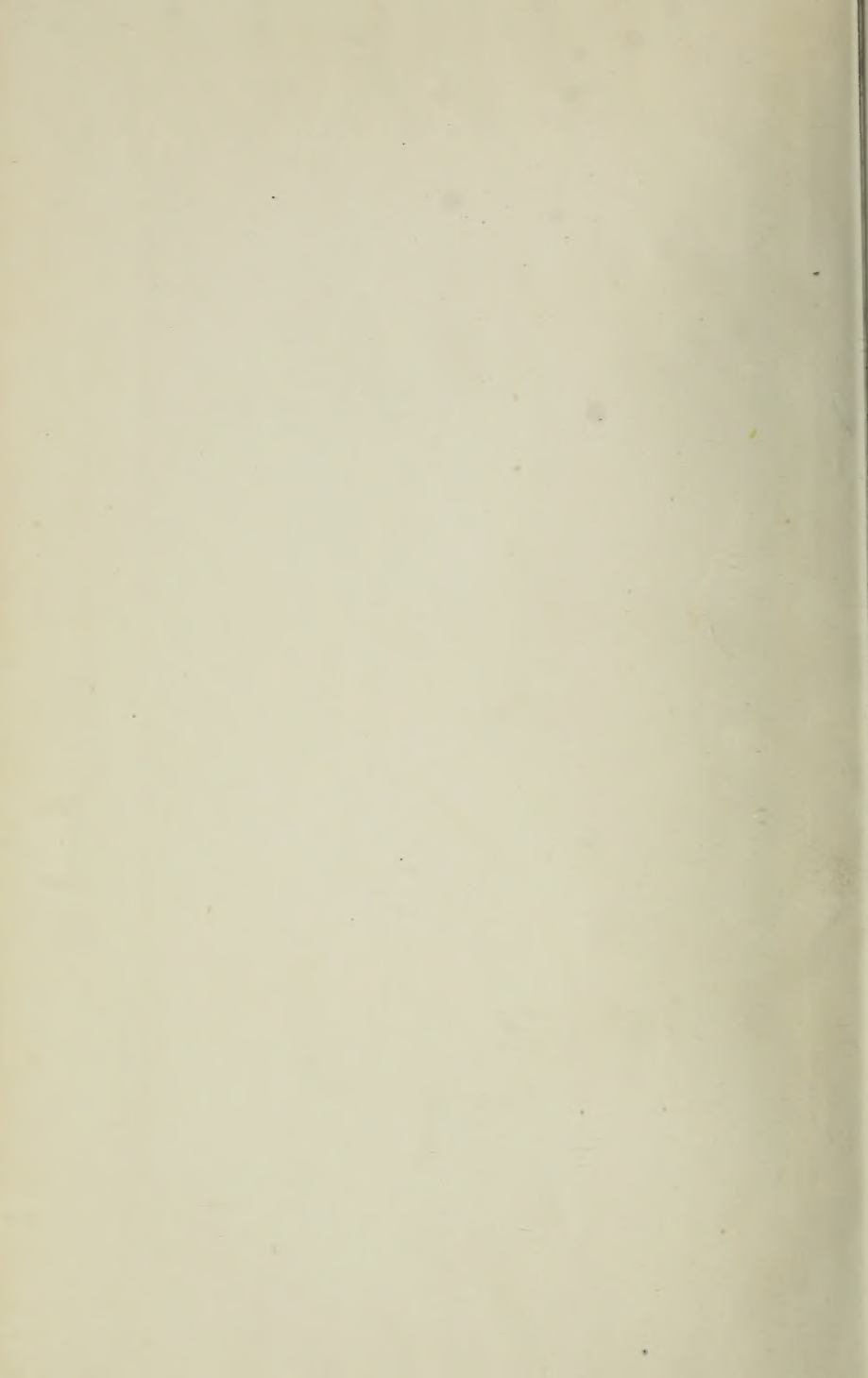

EURIPIDIS ION
WITH NOTES BY
BADHAM.

Letter

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΙΩΝ.

UNIVERSITY OF TORONTO

LIBRARY

LGr
E89iB

EURIPIDES
(ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ)

Ι Ω Ν.

RECENSUIT

CAROLUS BADHAM, S.T.P.,

REGLE SCHOLE LUDENSIS MAGISTER.

WILLIAMS AND NORGATE,
14, HENRIETTA STREET, COVENT GARDEN, LONDON;
AND
20, SOUTH FREDERICK STREET, EDINBURGH.

MDCCLXIII.

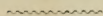
ГОДЪНАТА
И ДЪ

16799
19/10/91 *
*

PRÆFATIO.

EADEM fere hujusce libri ratio est, atque ejus in quo ante biennium Iphigeniam Tauricam Helenamque edendas suscepi, nisi quod emendationum auctores sæpius commemoravi, et plures virorum doctorum notas meis admiscui. In textu constituendo maximum adjumentum attulit Codex Palatinus a G. Dindorfio collatus; cui libro Iphigenia Taurica non inest, Helena inest quidem sed a nemine adhuc perlustrata est. Hunc et Florentinum 2 ex eodem codice fuisse descriptos lectionum in utroque magna similitudo ostendit; sed longe dispares scribas uterque prodit. Qui enim Palatinum exaravit tanta cum incuria munere suo functus est, ut nisi alterum librum haberemus, vera Euripidis verba plurimis in locis frustra hodie quæreremus. Contra ejus, qui Flor. 2 scripsit, parum cautæ mutationes vix minus damnosæ fuerunt, quam alterius imperitia. Interdum autem in locis corruptis haud facile est decernere utrum ducem sequamur, quum aut fieri possit, ut Palatinus pravam lectionem etiam pejus corruperit, dum Florentinus eandem fideliter exhibet, aut ut Palatinus id servaverit, quod Florentinus frustra corrigere conatus est. Nonnunquam utrumque a communi lectione quamvis diversa via aberrasse reperimus, ut in 702, ubi Flor. 2 τὸ δὲ (volebat τοῦ) ποτ' εὐφημα, Pal. τὸδ' ἔτ' εὐφημα, habet. Scilicet ille, quum τυραννίδος φίλα huic antistrophicum versum esse crederet,

τόδε in τοδί mutandum censuit; ille mera negligentia syllabam πο omisit. Atque ut neutri ita habenda est fides, ut alterum spernamus, sic et amborum consentienti testimonio non est temere credendum; id quod evincunt loci pene innumerabiles, qui sola divinatione ex vetusta fœditate in pristinum nitorem restituti sunt.

In commentario meo brevitati, quantum res feret, consulere decrevi; itaque nonnullas quæstiones de quibus fusius disputare velim, per hanc occasionem tractabo. Prima est de distinctionis signo male posito, cujus ad minimum quatuor exempla in hac una fabula indicavi. Sc. vv. 4, 149—151, 566, 917—19. Lenissimum omnium remedium, quod in mutanda puncti sede positum, quam utile sit quamque necessarium, in aliis Nostri fabulis ostendam. In Iph. T. 857, editionis meæ, hæc vulgo leguntur.

τόδε, τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
 χρέος ἀνευρίσκειν.
 πότερον κατὰ χέρσον οὐχὶ ναὶ (ναὸς?)
 ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾶ
 θανάτῳ πελάσεις ἀνὰ βάρβαρα φῦλα
 καὶ δι' ὁδοῦς ἀνόδους σείχων; διὰ κτέ.

Nemo adhuc, quod sciam, animadvertit priorem sententiam a πέμψω pendere; interrogandi signum post ῥιπᾶ, colon post σείχων ponendum est; in sequentibus sibimet ipsa respondet, terra fugientem Orestem mortis periculum aditurum. Helen. 1283—5.

σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις
 τρύχουσα σαυτήν· Μενέλεως δ' ἔχει πότμον,
 κοῦκ ἂν δύναίτο ζῆν ὁ καθθανὼν πόσις.

Pro τρύχουσα σαυτήν quod habent Florr. 1. 2. legitur in Aldina τρύχου σὺ σαυτήν, “ex conjectura correctoris,” inquit G. Dind. Potius crediderim hanc lectionem sicut multas alias typographum e Palatino sumpsisse. Scribendum conjicio, μὴ ’πὶ τ. ἀ. τρύχου· σὺ σαυτήν, (sc. ἔχεις) M. δ’ ἔχει πότμον. Certior plerisque hæc correctio videbitur in Helen. 348—53. σέ γ’ ἀνεκάλεσα, σέ δὲ κατόμοσα . . . θανόντος εἰ βάζεις ἔτμος ἀνδρὸς ἄδε μοι—(Χο. τί τὰδ’ ἀσύνετα;) φόνιον αἰώρημα κτέ. Male vulgo post μοι interpungitur. In Herc. Fur. 556—7.

HP. κοῦκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ’ ἀτιμάσαι;

ME. αἰδῶς γ’ ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.

θεοῦ in χθονὸς mutandum videbatur Elmsleio; alii Βίαν significari opinati sunt. Lege, Αἰδῶς; ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω. cf. Ion. 348—9. -ἀλλ’ αἰδούμεθα. I. οὐ τᾶρα πράξεις οὐδέν’ ἀργὸς ἢ θεός. Similem vocis iterationem habemus Helen. 462—3,

Γ. Πρωτεὺς τὰδ’ οἰκεῖ δώματ’, Αἴγυπτος δὲ γῆ.

M. Αἴγυπτος; ᾧ δύσηνος, οἷ πέπλωκ’ ἄρα.

In Herc. Fur. 599. pro

καλῶς προσελθὼν νὺν πρόσειπέ θ’ ἐσίαν,

Distinguendum καλῶς· προσελθὼν ν, π. θ’ ἐ. Sic in Ion. 429, καλῶς ἔχων (vulgo ἔχω) δὴ πάνθ’ ὅσων ἐχρηζόμεν Στείχοιμ’ ἂν εἶσω.

In versu 749, αἰπεινὰ δέ μοι μαντεῖα in omnibus libris manu scriptis invenitur; Valckenærium αἰπεινά τοι μ. corrigentem omnes editores secuti sunt. Sed operæ pretium est ipsa viri summi verba, (ad Phœn. 455.) apponere; “quia δὲ nonnunquam sic ponitur, ubi τοι præcesserat, in Eur. Ione v. 39, corrigebam: Αἰπεινά τοι μαντεῖα, τοῦ γήρωσ

δέ μοι.” Persuasum habeo Valckenærio tam leve argumentum per se nunquam placiturum fuisse; sed orationi, ut opinor, hanc particulam longe præ cæteris convenire judicabat. Cur ego diversa sentiam quam potero brevissime declarabo. “Illud τοι,” ait Idem in l. c., “frequens in gnomis, sententiam est adfirmantis.” Verum hoc quidem, sed non eatenus verum, ut certam et propriam notionem hujus particulæ definiat; etenim ejus vis non est in dialectica quærenda, tanquam orationi aliquid aut adjiciat aut detrahat, sed potius indicio est, eum, qui loquitur, rei intentum de auditore atque ejus assensu minus cogitare. Qui enim præceptum cum aliqua auctoritate pronuntiat, id quod in γνώμῃς fit, aut rem narrat de qua nemo se gravior testis habendus sit, hac particula utitur; hinc fit quod ἴσθι τοι toties conjuncta invenimus. Eadem de causa σύ τοι, et σέ τοι frequentantur, quibus nihil ei, quem alloquimur, proponimus, nihil ab eo contendimus, sed simpliciter compellamus, *tu, te aico*. Recte quoque in illis, εἰρήσεαί τοι κεί θανεῖν μέλλω ἐπιληῖ, audacia loquentis exprimitur, qui in suo proposito perstare decrevit; in Heracl. 691, μή τοι μ' ἔρκε ἕρᾶν παρεσκευασμένον et in Med. 179, μή τοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέσω, eadem est hujus particulæ ratio. Quod autem post τοι in priore membro positum δέ subjici solere animadvertit Valckenærius, ex ipsa γνώμῃς natura deducitur; quandoquidem a præcepto communi ad certam occasionem aut exemplum pergere consuevimus; velut in eo ipso Phœnissarum loco,

οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει
σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς.

Sed in hac Ionis sententia nihil est ejusmodi, in quo loquentis ἀντίω

κειαν apparere oporteat; nam templi gradus ascensu difficiles esse nimis per se manifestum est, quam ut cum aliqua auctoritate confirmetur. Neque vero solas literas spectantibus correctio aliquid habet quo se commendet; longe probabilior conjectura est μοι a libraro illatum, qui αἰπεινὰ δὲ μαντεῖα ad justam pedum mensuram revocare voluerit; δὲ autem, ut sæpe alibi, ex male lecto compendio τοῦ μὲν oriundum esse.

Verissima mihi videntur quæ Elmsleius ad Heracl. 693, de discrimine genitivi et accusativi absolute positorum disseruit; sed hic versus si sanus est,

ὡς μὴ μειοῦντα τᾶλλα σοι λέγειν πάρα,

observationem viri sagacissimi penitus evertit; non enim id significaret, quod significare debet, *perge dicere quæ vis, quoniam ego non hic manebo*, sed *quoniam putas me hic non mansurum*, quod a totius orationis sensu abhorret. Sed restant alii scrupuli iique gravissimi. Primum pronomine carere non possumus; deinde in omnibus, quæ Elmsleius attulit accusativi absoluti exemplis, οὐ, non μί, reperitur. Quare levissima mutatione legendum conjicio, ὡς μὴ μειοῦντα ΤΑΜΑ σοι λέγειν πάρα, h. e. *scito me non mansurum*.

Duobus in locis hujus fabulæ a recepta interpretatione discedendum mihi putavi, sc. 370, 1164. Et in priore quidem ad falsam interpretationem refellendam satis esse arbitror veram proposuisse; alterum,

ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ἰφάσματα,

haud inutile erit paulo fusius tractare. Hæc hodie ita capienda præcipiunt, ut ipsæ barbarorum imagines telis intextæ fuisse dicantur.

Perobscure quidem hoc ita dictum esset ; sed concedamus ita scribere potuisse Euripidem ; nunc, quæ sequuntur, attendamus :

*εὐηρέτους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν,
καὶ μῖξόθηρας φῶτας, ἰππείας τ' ἀγρὰς
ἐλάφων, λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.*

Sic interpungendum esse nemo, opinor, semel monitus non videbit ; ita copulam ubique suo loco positam habemus, præterquam in eo unde abesse prorsus non potest ; aliæ enim sunt barbarorum imagines, aliæ navium. Et si quidem barbari soli depicti essent, nihil esset quod in inventione reprehenderemus ; hic frigide excogitatum esset iisdem telis singulas hominum figuras, et res motu et varietate plenas, ceratmen navale, monstra, venationes, intexi. Quoniam autem prima aulæ Amazonum opificium fuisse narrantur, tertia Atheniensis alicujus donum, itaque ex Attica textrina profecta, quod et intexta Cecropis historia evincitur, secunda etiam unde venerint referri convenit. Hæc igitur si Persica fuisse statuas, statim apparet cur per prolepsin classis Græcorum classi opposita et ferarum venationes ibi depictæ fuerint. Sed objicit amicus doctus *μῖξόθηρας φῶτας* Persarum mythologiæ penitus ignotos fuisse ; at in provinciis, quæ in Asia Minore sub Persarum ditione erant, quorum incolas Athenienses multo melius quam veros Persas cognitos habuerunt, frequentes fuisse verisimile est ; id quod Phrygiæ et Lyciæ monumenta testantur. Fuerunt igitur hæc texture nobilia ista Persarum *παραπετάσματα*, Xenophonte plus semel memorata.

Hæc habui quæ de Ione præferer ; nunc pauculas observationes in aliarum fabularum loca subjiciam, et primum earum quas ipse edidi.

In Iph. T. 9, κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Ἀνλίδος, omnino recipienda est Cobeti correctio κοιλαιῖς. In 15 δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων æque ineptum est δεινῆς ut ἀπλοίας epitheton; quid si ver-
sum excidisse statuamus, qui hanc fere structuram habuerit?

ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκταῖς σὺν πανέλληνι σόλω

ΔΗΝ ΗCΓ' ΑΠΛΟΙΑΙ, πνευμάτων οὐ τυγχάνων.

Sic in Iph. Aul. 88, ἡμεσθ' ἀπλοία χρώμενοι κατ' Ἀνλίδα.

62. νῦν οὔν ἀδελφῶ βούλομαι δοῦναι χοᾶς
παροῦσ' ἀπόντι.

Sic librorum scripturam παροῦσα παντὶ correxit Canterus; sed πα-
ροῦσα quomodo intelligendum est? Nisi me omnia fallunt ἀποῦσ' ἀπόντι
dictum oportuit: ἀπὸ et παρὰ permutari quis nescit? 214,

οὐδ' ἰσοῖς ἐν καλλιφθόγοις

κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκῶ

καὶ Τιτάνων ποικίλλουσ'.

Hoc innumeris exemplis adnumerandum, in quibus scribæ ad male in-
tellectam orationis structuram terminationem mutaverunt. Videbatur
nempe καλλιφθόγοις ad ἰσοῖς pertinere! Legendum, οὐδ' ἰσοῖσιν καλ-
λιφθόγω κερκίδι κτέ. 322. Sanum est ἐξεκλέψαμεν, quod recte oppo-
nitur τόλμη. 495, seqq.

Ιφ. φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος; ἢ ποία τύχη;

Ορ. φεύγω τρόπον γε δὴ τιν' οὐχ ἑκῶν, ἑκῶν.

Ιφ. ἄρ' ἄν τί μοι φράσειας ὦν ἐγὼ θέλω;

Ορ. ὡς ἐν παρέργω τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.

Ιφ. καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες, ἐξ' Ἀργους μολών.

Ορ. οὐκουν ἔμαντῶ γ', εἰ δὲ σοὶ, σὺ τοῦθ' ὄρα.

Ιφ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', κτέ.

Hermannō, si recte memini, auctore interrogationis signum post *ἔνσπραξίας* positum est, tanquam Orestes cum quadam acerbitate respondisset. “Videorne tibi in hac mea calamitate sermonibus serenidis vacare?” Hæc tam indecora et illiberalia idcirco Oresti imputantur, quod responsio Iphigeniæ mulcendis ferocibus animis accommodata est; eadem de causa insertum est *γε* ab Editore Cantabrigiensi, ut sit, “*et tamen* gratus ad nos venisti;” recte, si cætera recta essent; Sed versuum ordo turbatus est, et sic restituendus. *Ιφ. φύγας δ’—Ορ. φεύγω—Ιφ. καὶ μὴν—Ορ. οὐκουν—Ιφ. ἄρ’ ἄν τί—Ορ. ὡς (γ’) ἐν παρέργῳ—Ιφ. Τροίαν—* Scilicet ex his versibus alterum aut tertium par omisum, et postea non justæ sedi insertum est. 564. Male hæc correxi, ut et plurima alia in hac fabula, quæ in altera Iphigeniæ editione iterum tractabo; nunc hoc tantum moneo *εῖ* non debuisse turbari, et legendum esse *μάλιτα γίγνεσθαι φιλεῖ*, aut *γίγνεται βροτοῖς*.

575. σὺ δ’ εἶ γὰρ ὡς ἔοικας οὔτε δυσγενῆς
καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθα χοῦς κὰγὼ θέλω
σώθητι καὶ σύ.

Sic libri: ne longus sim, corrigendum moneo, ΔΟΥC ΑΓΩ pro ΧΟΥ-
CΚΑΓΩ; et mox, cum Marklando, *σώθητι καὶ ζῆ*.

631. σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ὦ νεανία,
σεβόμεθ’, εἰς πάτραν.

Restituendus dochmius legendo *μακαρίας*. *νεανία* trisyllabum est.

660. αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος·
κοινῇ τ’ ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.

τ’, γ’, ε’, omnia pariter molesta, et quæ nexum sententiarum interrumpunt.

pant potius quam adjuvent; sed in T latet Ξ , quo recepto, lege κοινῇ ἔξιπλευσα. 766. Pro

τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἅπις' ἀφίζομαι,

lege,

τάχ' οὖν ἐρωῶ Ἐὼ, κείς ἅπις' ἀφίζομαι.

778. Pro δέχομαι, παρείς δὲ γραμμάτων ΔΙΑπτυχᾶς multo melius foret ΑΝΑπτυχᾶς; h. e. παρείς τὸ ἀναπτῦξαι τὰ γράμματα; cf. Ion. 231. ubi δὸς σώματος ἀμφιπτυχᾶς ponitur pro δὸς μοι ἀμφιπτύσσειν τὸ σὸν σῶμα.

850. ὦ κρείσσον ἢ λόγοισιν ἐντυχῶν ἐμοῦ τύχαν.

Male ἐμοῦ uncinis inclusi; quod primus Elmsleius deleri jussit, non animadvertens mendosum esse ἐντυχῶν sive id pro participio sive pro adjectivo habeatur; sic enim diceret, quod falsissimum est, felicitatem verbis majorem Oresti et sibi contigisse. Legendum,

ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν ἐντυχῶν ἐμοί.

883. οὐδέν μ' ἐπίσχει γ' οὐδ' ἀποσήσει λόγου πρῶτον πυθέσθαι. Sic Aldus, Codd. ἐπίσχει γ'. Multo leviori vulnere hæc laborare existimo, quam vulgo creditur; verum quidem est præsens cum futuro non posse conjungi; quod autem dixi in commentario inutilem esse γε particulam, hoc mutata lectione verum est, sed eadem retento ἐπίσχει pene est orationi necessaria. *Saltem nihil impedit, quo minus prius scisciter, &c.* Lege igitur οὐδ' ἀποσήσεις λόγου quod parenthetice sumendum.

917. ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ

Ζεὺς εἴσατ', ἕκ του δὴ χερῶν μιάσματος.

Sine exemplo est του δὴ pro δὴ του positum; sed et hoc propter cæsura intolérable; legendum suspicor, ἕκ του διὰ χ. μ.

1089. ἐν γὰρ ἀνάγκαις
οὐ κάμνει σύντροφος ὦν
μεταβάλλει δυσδαιμονία.

Ultimo versui hic in stropha respondet, λιμναν θ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ.
Num scribendum ΤΑ ΠΑΛΛΑΙ, pro (ΜΕ)ΤΑΥΑΛΛΑΕΙ?

1191. τούσδ' (alii τοὺς δ') ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὀρω ξένους.
ἄρα putidum est librarii supplementum; qui τούσδ' e τούσδε δ' corruptum non videbat.

1213. seqq. ὄθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων
σκιερᾶ κατάχαλκος εὐφύλλω δάφνα
γᾶς πελώριον
τέρας ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον.

Lege, σκιερὸν κάτεχ' ἄλκος εὐφύλλου δάφνας. Sin hæc ita corrigantur sequentia quoque correctione egebunt; atque adeo lacunosa illa esse ex antistropha apparet quæ ante audacem Seidleri mutationem sic legebatur.

Πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν θεᾶς μῆνιν νυχίους τ' ἐνοπίας.

His stropham ita fere accommodare possis; Γᾶς πελώριον Τέρας (ὄμμασιν) ἄμφεπον (Libri ἀμφέπει) μαντεῖον (ὑπο)χθόνιον. Audacem voco Seidleri mutationem, quia in 1244, παῦσε νυχίους ὀνείρους, anapæstus qui ultimæ sedi debetur facilius inveniri potuisset quam arces-tita e longinquo voce ἐνοπίας. Scilicet ΟΝΕΙΡΟΥΣ recta via nos ducit ad ΕΝΕΡΟΥΣ: itaque παῦσαι νυχίους ἐνέρους sine ulla dubitatione reponatur. 1409. τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἀναψυχάς. Tres sunt versus in Euripide, qui cum ab omnibus libris abessent e Stobæo in

Nostri textum recepti sunt; nempe, Herc. Fur. 1349, Iph. Aul. 394, et hic, quem citavi. Primo et altero expenso, quanti tertius habendus sit facilius iudicium erit. Jam conferantur inter se versus illi ex Hercule Furente, ut ante additamentum Stobæi scribebantur,

ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅσας οὐχ ὑφίσταται
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποσηῆναι βέλος.

et ut nunc scribuntur,

τὰς συμφορὰς γὰρ ὅσας οὐκ ἐπίσταται
θνητὸς πεφυκῶς οὐ τὸν τρόπον χρεῶν φέρειν
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποσηῆναι βέλος.

Opusne erit disputationibus, ut ostendamus utra ex his sententiis concinnior et poeta dignior habenda sit? tum frustra hæc literæ colerentur. Iph. Aul. 389 *seqq.*

ῶμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὄρκον οἱ κακόφρονες
φιλόγαμοι μνηστῆρες· ἦδ' εἰς ἔλπις οἶμαι μὲν θεός,
καῖξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος.
οὐς λαβῶν τράτευε γ'· οἶμαι δ' εἰ σῆ μωρία φρενῶν.
οὐ γὰρ ἀσύνητον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
τοὺς κακῶς παγέντας ὄρκους καὶ συννηαγκασμένους.

Duos ultimos versus citant Theophilus ad Autolyicum et Stobæus; ex his prior in nostris codicibus deest; rectene an secus reliqua oratione dijudicandum est. Agamemnon igitur se fratri suo non obstrictum prædicat; jubet Menelaum Helenæ procos comites sibi assumere, qui spe potiundæ mulieris stulto se jurejurando implicari passi erant. Quis non videt nihil huc facere, imo poetæ proposito contradicere deo-

rum mentionem, temerarium vel coactum jusjurandum non curantium ? neque vero hoc nimis luculenter dictum. Nihilominus ingeniosa parodia, sive illa Stoici sive Christiani fuerit, non est sua laude fraudanda. Euripides autem, vel potius Euripidis imitator qui antiquissimam hujus fabulæ partem conscripsit, ita est emendandus.

οὐς λαβὼν τράτευ', ἔτοιμοι δ' εἰσὶ μωρία φρενῶν,
τοὺς κακῶς παγέντας ὄρκοις, καὶ συνηναγκασμένους.

supra libenter legam, ἢδε γ' ἔλπις ὤρμαινεν φρένας.

Quum igitur versus, quem ex Iphigenia Taurica attulimus, ad sensum prorsus inutilis sit, et in libris manuscriptis non exstet, et veluti multi alii memoriæ culpa a Stobæo vel alio quopiam huic loco adjectus esse videatur, eum in altera editione omittere non dubitarem.

Hel. 499—502. πολλοὶ γὰρ—θανμασίον. Dele putidissimos σίχους ἐμβολιμαίους, qui cum præcedentibus aperte pugnant.

Ibid 509. κρίψας ἔμαντον, εἶμι πρὸς νανάγια. Corrigendum quanto citius, κρίψων ἔμαντον εἶμι πρὸς νανάγια.

1249. οὐκ οἶδ'. ἐγὼ δ' ἄπειρος, εὐτυχοῦσα πρίν.

Post hunc versum dialogus inter Helenam et Theoclymenum desinit ; incipit autem alter inter Theoclymenum et Menelaum ; sed nimis abruptum esse transitum quisvis videat. Aliud vitium perspexit Hermannus ; nempe nec pronomen nec δὲ in secundo membro stare posse quum primum ab eadem persona regatur. Quare ille edidit, οὐκ οἶδ' ἐγὼ γ' ἄπειρος εὐτυχοῦσα πρίν. Sed utrique malo medeberis, si mecum legas,

“Οδ' οἶδ'. ἐγὼ δ' ἄπειρος εὐτυχοῦσα πρίν.

In Herc. Fur. 516 *seqq.*

ΘΗ. εἰ σ' ὄψεται τις θῆλον ὄντ' οὐκ αἰνέσει·

HP. ζῶ σοι ταπεινός, ἀλλὰ προσθεῖναι δοκῶ·

ΘΗ. ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ κείνος ὦν ;

Sic Codices.—Jacobsius πρόσθεν οὐ δοκῶ : sed ex ὦν patet δοκῶν requiri ; qua correctione facta cetera nullo negotio restituuntur. ζῶ σοι ταπεινός, ἄλλο πρόσθ' εἶναι δοκῶν ; Hoc ἄλλο admonet me loci in Heraclid. 791, in quo non cum solita felicitate rem gessit Elmsleius.

ΑΔΚ. φόβος γὰρ εἶ μοι ζῶσιν οὐς ἐγὼ φιλῶ.

ΘΕΡ. ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ τράτον.

ΑΔΚ. ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὄδε ;

ΘΕΡ. μάλιστα· πράξας δ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δῆ.

Creditum est in tertio versu Alemanam de salute Iolai quærere ; sed de hac jam certior facta erat ; et sic absurde poneretur μὲν, quasi parum esset verisimile Iolaum vivum evasisse. Hoc dicit, at Iolaus certe non est εὐκλεής ? Lege igitur, ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰολέως τόδε ;

Ibid. 583.

εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ' ὑμῖν ὅσα

ἢ ἢ μὴ πάροιθεν καρδία σφαγήσεται.

Lege, σφαλήσεται. 785.

δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους

κλύειν ὁμοῦ τε τοῖσδε καλλίτους φέρω.

Sic scribendum pro ἐμοί τε τῶδε. In Troad 991—2. legendum,

πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνήσκοιμ' ἂν ἐνδίκους, πόσι,

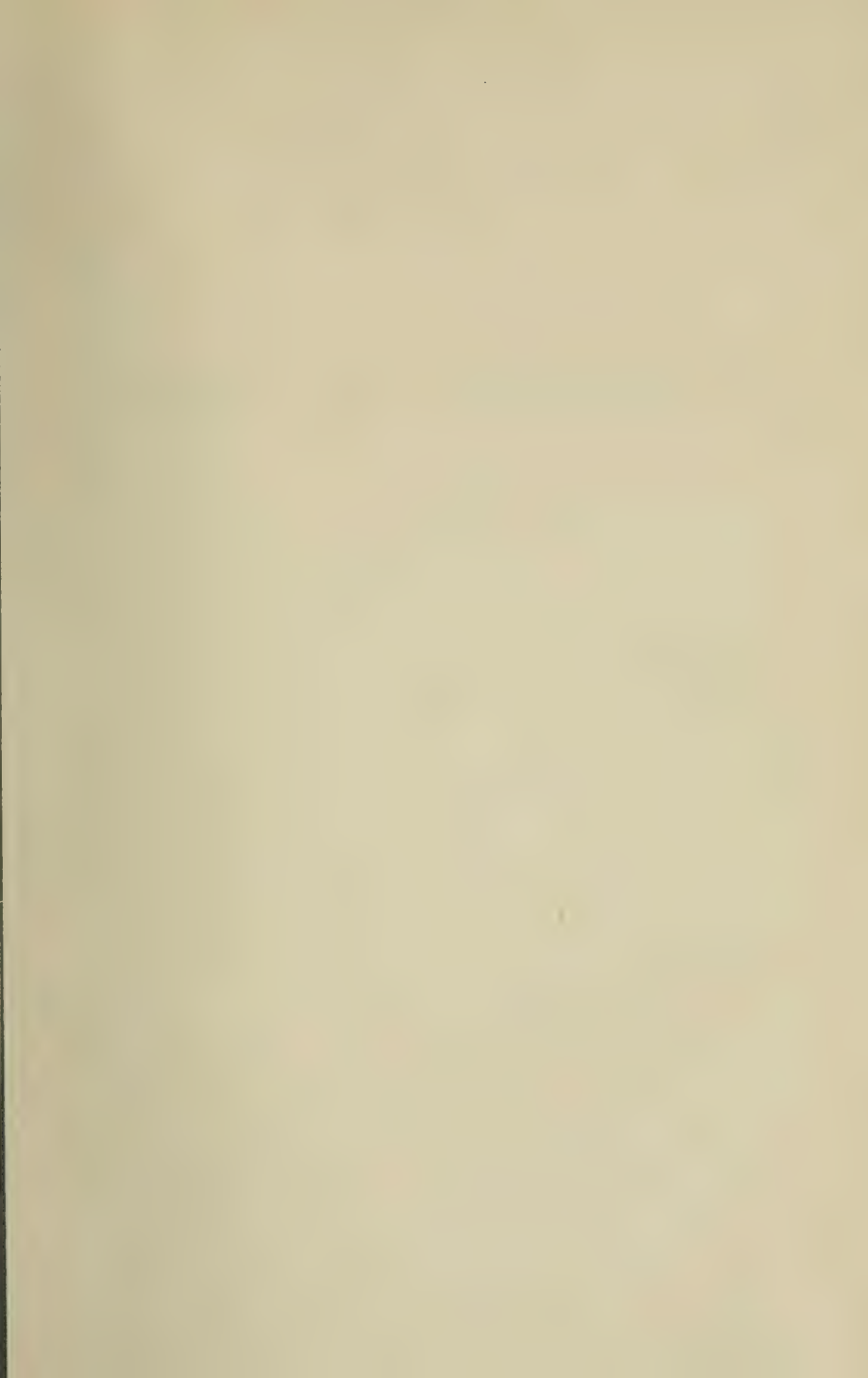
πρὸς σοῦ δικαίοις ;

non, ut vulgo, ἐνδίκως—δικαίως. In Androm. 53, legendum ἤτησε
 Φοῖβον πατρός οὐκτίειν δίκην. h. e. οἱ ἐκτίειν. 59. εὐνοῦς δὲ καὶ
 σοι, ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει: Lege, εὐνοῦς δ' ἐκεῖ σοι. 144, pro
 οἴκτῳ lege σκότῳ. Elect. 383, pro οὐ μὴ φρονήσεθ' legendum οὐ μὴ
 ἀφρονήσεθ'. cf. Bacch. 343, ubi eandem structuram habemus.

Sed quid hæc ad Ionem?

Scribebam Ludæ in agro Lincolnensi,

Kal. Feb. MDCCCLIII.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ΞΟΥΘΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ἡ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΠΥΘΙΑ ἡτοι ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΩΝ.

- ΕΡ. Ἄτλας, ὁ χαλκίοισι νώτοις οὐρανὸν
θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρίβων, θεῶν
μῖα ἔφυσε Μαΐαν, ἣ ἔγεινατο
Ἑρμῆν μεγίστῳ Ζηνὶ, δαιμόνων λάτριν.
ἦκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἔν' ὀμφαλὸν 5
μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνωδεῖ βροτοῖς
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων αἰεί.
ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις
τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη,
οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις 10
βία Κρέουσας, ἔνθα προσβόρρους πέτρας
Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.
ἄγνως δὲ πατρί, τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον,
γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον. ὥς δ' ἦλθεν χρόνος, 15

NOTÆ.

---

1. Elmsleius numerorum causa *νώτοις χαλκίοισιν* corrigebat; sed displicet adjectivum ita languide substantivo suo subjectum; quamvis hujusmodi incuriæ exempla apud Euripidem non desunt. v. c. Andr. 10, 31, cett. Sed et illud fieri potuit ut *οὐρανὸν* glossema fuerit quod in rarioris vocis sedem irrepserit, veraque lectio fuerit *χαλκίοισι νότοισιν πόλον* aut simile quid. Atque hæc quidem omnia incerta, illud certissimum est, mendosam esse quam nunc habemus lectionem. Cujus præcipuus defensor Hermannus nescio quam in recitando pausam fingebat, qua Ἄτλας vox principalis a cæteris verbis disjuncta fuerit. Elegantem vero recitationem, ut actor post unam vocem in scena pronuntiatam subsistat, quasi aliquid flebile aut grande extulerit! Verum fac ita esse, et actorem ab secundo pede quasi de integro versum orditum esse; quis non sentit hanc ipsam pausam, si post primum pedem fiat, efficere ut spondeus ille longe gravius et molestius ad aures accidat. Hæc tironum gratia monenda duxi, ne quis Hermannii auctoritate motus de regula dubitaret, quam Porsonus

abunde demonstravit, et cujus omnis gloria uni Porsono tribuenda est.

3. 'μ' p. μ' L. Dindorfius.

4. Vulgo Ἐρμῆν, μεγίστω Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν. Mutata distinctione absurdam verborum collocationem vitavi et Mercurii patris nomen, quod ab hac stirpe abesse non poterat, reduxi. Magis etiam huc convenit Mercurium se Deorum ministrum quam Jovis nuncupare ubi officium quod Appollini præstitit narraturus est. De remedio in distinctionis mutatione quaerendo videnda quæ in Præfatione disputavi.

11. Vetustiores Libri προσβόροις vel πρὸς βόροις πέτραις. Credebat scilicet librarius πρὸς dativum regere oportere. Vel ex hoc exemplo videamus quam parum auctoritatis libris tribuendum sit, quum de terminatione vocabulorum agitur.

12. π. ὑ. ὀ. = ὑπ' ἀκροπόλει, τ. Α. χ. = τῶν Ἀθηνῶν.

15. Codices οἶκον; Correxerit Brodæus. Eandem confusionem in Dionys. Hal. III. 11. indicavit mihi Cobetus. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμετέρα πόλις ἀπὸ μείζονος ἀρχήματος ἀρχομένη εἰς ἐλάττονα οἶκον συνῆκται. Legendum ὄγκον.

22. φύλακε pro φύλακας Porsonus.

25. Libri ἐκεῖ. Ex plurimis conjecturis præferenda videtur ἔτι.

28. Palatinus Codex pro φοῖβος habet φίλος. Scilicet α quæ in Codicibus altera forma est τοῦ β, haud raro cum λ μ et ρ confusa est. In Synes. Hymn. 7. πόρεν ἀρχεγόνω νοεράν, quod in omnibus libris legitur, sic corrigendum; πόρεν ἀρχεγόνω ωράν. οἰ et ι idem scriba noster in Bacchabus 1046 confudit ubi ποιηρὸν in πικρὸν corruptit.

33. Libri ἔνεγκ' ἀδελφῶ. Correxerit Musgravius.

τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος
 εἰς ταῦτόν ἄντρον, οὐπερ ἠνάσθη θεῶ,
 Κρέουσα, κάκτιθησιν ὡς θανούμενον
 κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
 προγόνων νόμον σώζουσα τοῦ τε γηγενοῦς 20
 Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
 φρουρῶ παραζεύξασα φύλακε σώματος
 δισσω δράκοντε, παρθένοις Ἀγραυλίσι
 δίδωσι σώζειν· ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ
 νόμος τίς ἐστιν ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις 25
 τρέφειν τέκν'· ἀλλ' ἦν εἶχε παρθένος χλιδὴν
 τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὡς θανουμένῳ.
 καὶ μ' ὦν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
 ὦ σύγγον', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα
 κλεινῶν Ἀθηνῶν, οἴσθα γὰρ θεῆς πόλιν, 30
 λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας,
 αὐτῷ σὺν ἄγγει σπαργάνοισί θ' οἷς ἔχει,
 ἔνεγκε Δελφῶν τὰμὰ πρὸς χρηστήρια,
 καὶ θῆς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
 τὰ δ' ἄλλ', ἐμὸς γάρ ἐστιν, ὡς εἰδῆς, ὁ παῖς, 35
 ἡμῖν μελήσει. Λοξία δ' ἐγὼ χάριν
 πράσσων ἀδελφῶ, πλεκτὸν ἐξάρας κύτος
 ἤνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἔπι
 τίθημι ναοῦ τοῦδ', ἀναπτύξας κύτος
 ἐλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὕρῳθ' ὁ παῖς. 40

κυρεῖ δ' ἄμ' ἰππεύοντος ἡλίου κύκλω
 προφήτις εἰσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ·
 ὄψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ
 ἔθαύμασ' εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη
 λαθραῖον ὠδῖν' εἰς θεοῦ ῥίψαι δόμον. 45
 ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·
 οἴκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα, καὶ θεὸς
 συνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ μὴ ἴκπεσεῖν δόμων.
 τρέφει δέ νιν λαβοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
 οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητέρ' ἧς ἔφν' 50
 ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται.
 νέος μὲν οὖν ὦν, ἀμφὶ βωμίους τροφὰς
 ἦλατ' ἀθύρων· ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας,
 Δελφοὶ σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ,
 ταμίαν τε πάντων πιστὸν, ἐν δ' ἀνακτόροις 55
 θεοῦ καταζῆ δεῦρ' αἰεὶ σεμνὸν βίον.
 Κρέουσα δ' ἠ τεκοῦσα τὸν νεανίαν
 Ξούθῳ γαμεῖται συμφορᾶς τοιαῶσδ' ὑπο.
 ἦν ταῖς Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,
 οἱ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα, πολέμιος κλύδων· 60
 ὃν συμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δορὶ
 γάμων Κρεοῦσης ἀξίωμ' ἐδέξατο,
 οὐκ ἐγγενῆς ὦν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
 γεγῶς Ἀχαιός· χρόνια δὲ σπείρας λέχη,
 ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ'· ὦν οὖνεκα 65

41. Codd. ἀνιππέοντος. Corr. Musgravius.

44. Eī post θαυμάζειν adhiberi solet, etiamsi nulla dubitatio in animo loquentis sit; quemadmodum et hic Pythia non miratur *utrum puella ausa esset* &ct., sed *puellam ausam esse*. Optativus propter orationem obliquam, non propter adverbium, ponitur. Contra in Elect. 516 de se loquens senex, *κἀθαύμασα*, ait, *τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη κτέ.*

58. Ὑπὸ ubi adhibetur agentem indicat. Si *συμφορᾶς τοιᾶσδ' ἄπο* legas, habebis præpositionem hujusmodi sententiæ accommodatam ac pæne necessariam.

61. Durior hæc constructio, in qua prius verbum ad *πολέμιος κλύδων*, posterius ad *γῆν Εὐβοῖδα* referendum est.

79. Libri *πρὸ ναοῦ* quod tueri conatur G. Dindorfius e v. 129 *πρὸ δόμων λατρεύω*. Melior aliquanto mihi visa est altera lectio ob *πυλώματα*.

83. Libri *λάμπει*. Qui hoc retineri volunt satis habent exempla ejus verbi cum sequente accusativo positi adducere, quasi id cuiquam dubium esse possit. Illud non videntur cogitasse, fierine potuerit ut Euripides ineptissimam sententiam scripserit, *ἥλιος λάμπει λαμπρὰ ἄρματα*. Adde quod sensus etiam evadit ei, quem poeta voluit, plane contrarius. Sol enim appropinquabat quidem terræ, verum nondum in eam lucebat; solæ Parnassi apices, primos radios excipientes, mortalibus adventum diei nuntiabant; nam sic interpretor, *τὴν ἡμερίαν ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται*.

84. Ceteri libri *πυρὶ τῷδ'*. Pal. *πῦρ τόδ'*. Negligentem sane scribam nactus est hic Codex; qui autem Flor. 2 exaravit multa metri gratia mutando pejus corruptit. Quare incertus sum præstetne vulgatam servare, an *πῦρ τόδ' (ἀπ') αἰθέρος* proponere.

87. Libri *ἡμέραν*. quod quum scriba Codicis Flor. 2 per *πραεῖαν* explicuisset, qui eum librum in Flor. 1 descripsit, glossema in textum intulit. Hæc prava consuetudo infra tangetur.

ἤκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
 ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην
 εἰς τοῦτ' ἐλαύνει, κοῦ λέληθεν, ὡς δοκεῖ
 δώσει γὰρ εἰσελθόντι μαντεῖον τόδε
 Ξούθῳ τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι 70
 κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
 γνωσθῆ Κρεοῦση, καὶ γάμοι τε Λοξίου
 κρυπτοὶ γένωνται, παῖς τ' ἔχη τὰ πρόσφορα.

Ἴωνα δ' αὐτὸν κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς
 ὄνομα κεκληῖσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα. 75

ἀλλ' εἰς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε,
 τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθῳ παιδὸς πέρι.
 ὀρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
 τόνδ', ὡς προναοῦ λαμπρὰ θῆ πυλώματα
 δάφνης κλάδοισιν. ὄνομα δ', οὗ μέλλει τυχεῖν, 80

Ἴων' ἐγὼ σφε πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.

ΙΩΝ. Ἄρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
 ἥλιος ἤδη κάμπτει κατὰ γῆν,
 ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῶδ' αἰθέρος
 εἰς νύχθ' ἱεράν. 85

Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
 καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
 ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.
 σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους
 Φοίβου πέτεται. 90

θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
 Δελφίς, αἰίδουσ' Ἑλλησι βοῶς,
 ἄς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
 ἀλλ', ὦ Φοῖβον Δελφοὶ θέραπερ,
 τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς 95
 βαίνετε δίνας· καθαραῖς δὲ δρόσοις
 ἀφυδρανάμενοι, στείχετε ναοὺς,
 στόμα τ' εὐφημεῖν φρουρεῖτ' ἀγαθόν,
 φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
 μαντεύεσθαι 100
 γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
 ἡμεῖς δὲ πόνους, οὓς ἐκ παιδὸς
 μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης
 στέφεσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοῖβου
 καθαρὰς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον 105
 ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγέλας,
 αἱ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα, ὡς
 τύξοισιν ἑμοῖς φυγάδας θήσομεν.
 ὡς γὰρ ἀμήτωρ ἀπάτωρ τε γεγώς
 τοὺς θρέψαντας 110
 Φοῖβου ναοὺς θεραπεύω.
 Ἄγ' ὦ νεηθαλῆς, ὦ 115
 κάλλιστον προπόλευμα δάφνης,
 ἃ τὰν Φοῖβου θυμέλαν
 σαίρεις ὑπὸ ναοῖς

στροφή.

98. Libri *εὐφημιον*. L. Dindorfius *φρουρέιν*. Sed mirum ni *ἀγαθὸν* et *ἀγαθὰς*, 99, sibi invicem respondent; neque mandato convenit periphrasis per *ἀγαθόν*. Quod dedi firmatur loco in Suppl. 900, *ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν*. Ita optime cohærent sequentia; unus scrupulus in *γλώσσης ἴδιας* restare videatur. Sed hoc de iis intelligendum, qui de privatis negotiis loquentes aut privati doloris vel iræ verba efferentes rem sacram turbabant. Haud multum dissimili de causa Clytemnestræ cum Ægistho nuptiæ *ἴδιοι ὑμέναιοι* vocantur in Orest. 557, utpote communi legi contrariæ.

113. Libri *καλλιῆας*. Dobreus *κάλλιτον*. Recte, ut patet ex geminato *ῶ*.

114. Unicus hic locus est in Euripide, in quo *θυμέλη* in singulari numero reperiatur; quæ vero sequuntur suspicione mendii non carent: nam et *ἂ σαίρεις*—*ᾗ σαίρω* molestam repetitionem faciunt, neque *ὑπὸ νοοῖς* sensum commodum præbent.

116. Libri κήπων præter Pal. qui κόμπων habet. Erroris fontem hunc esse credo ; in codice, unde Palatinus descriptus est ^ηκαπων scriptum erat. Homo ignavus pro α ο, pro η μ legit, et, quod sæpe factum est, τὴν διττογραφίαν uno tenore exaravit. Reposui κάπων.

118. τὰν metrici imperiti supplementum esse recte statuit Hermannus : desideratur vox disyllaba, cujus significationem etiam conjicere non licet, quum cetera parum sana videantur. Eadem de causa incertum est an μυρσίνας θ' scribendum sit.

122. Male Dindorfius ἀελίου, cujus primam syllabam corripiri posse credit.—λιου optime cum πατέρος congruit.

134. Libri dativum habent. Correxerit Porsonus, frustra repugnante Matthiæo qui ad solitum commentum de duobus constructionibus confusis recurrit.

137 seqq. Libri habent quod in textu reliqui, præter τὸ δ', quæ conjectura est Musgravii pro τὸν δ'. Malim, τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶν τὸν ὠφ. ἐ. π. ὀ. λ. Φοῖβον τὸν κατὰ ναόν. hæc ultima Heathio quoque placebant.

γράφει
κάπων ἐξ ἀθανάτων,

ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραί,

*[τὰν] ἀέναον παγὰν

ἐκπροϊεῖσαι,

μυρσίνας ἱερὰν φόβαν, *μυρσίνας*

120

ᾗ σαίρω δάπεδον θεοῦ

παναμέριος ἄμ' ἀλίου

πτέρνγι θοᾷ

λατρεύων τὸ κατ' ἡμαρ.

ᾦ Παιὰν, ᾦ Παιὰν,

125

εὐαίων, εὐαίων

εἴης, ᾦ Λατοῦς παῖ.

καλόν γε τὸν πόνον, ᾦ

ἀντιστροφή.

Φοῖβε, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω,

τιμῶν μαντεῖον ἔδραν.

130

κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι

θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν,

οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις·

εὐφάμους δὲ πόνους μοχθεῖν

οὐκ αποκάμνω·

135

Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·

τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ,

τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος

ὄνομα λέγω,

Φοῖβου τοῦ κατὰ ναόν.

140

- ὦ Παιᾶν, ὦ Παιᾶν,
 εὐαίων, εὐαίων
 εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
 ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
 δάφνας ὀλκοῖς·
 χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω
 γαίας παγὰν,
 ἄν ἀποχεύονται
 Κασταλίας δῖναι.
 νοτερὸν ὕδωρ βάλλων,
 ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὦν,
 εἴθ' οὕτως ἀεὶ Φοίβῳ
 λατρεύων μὴ παυσαίμαν,
 ἢ παυσαίμαν ἀγαθᾶ μοίρα.
 ἔα, ἔα·
 φοιτῶσ' ἤδη, λείπουσίν τε
 πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας.
 αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς,
 μηδ' εἰς χρυσήρεις οἴκους.
 μάρψω σ' εὔ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
 κήρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
 ἰσχὺν νικῶν.
 ὄδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει
 κύκνος· οὐκ ἄλλα
 φοινικοφαῖ πόδα κινήσεις;

145

150

155

160

165

149. Post *δῖναι* plenam distinctionem posui; eandem post *ῶν*, 151, in comma mutavi. Ridicula antiqua interpunctione orta erat sententia, *ρίψω παγάν ὑδὼρ βάλλων*.

152. Pal. *ἀρεὶ*. Flor. 2. *αιεὶ*. Elmsleius *ἀεὶ*. Scriptum fortasse *ἄρ' ἀεὶ* erat in communi utriusque Codicis fonte.

160. Vulgo *μάρψω σ' ἀῖ*, quod a nemine explicatum est, neque, ut opinor, explicari possit. Itaque reposui *εῖ*.

168. Libri παρά τε. Scaliger πάραγε. In versu sequente ultimam in Δηλιάδος corripi necesse est, nisi aut deesse aliquid ante αϊμάξεις statuamus aut id ipsum in φοινίξεις mutemus.

17³. Οὐ καλῶς ἔχουσι (sic) ταῦτα. Schol. ad Florr. 1. 2. Quid Scholiastæ displicuerit, non perspicio.

174-5. Hesych. v. καρφυλαί (ordo postulat καρφυραί) αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γενόμεναι κοῖται. Εὐριπίδης Ἴωνι. Schol. Flor. Λέγει δὲ τοὺς φωλεοὺς, οἳ ἐπὶ (πλεῖστον) ἐκ καρφέων γίγνονται.

177. Libri ceteri ἐν δίναις. Bonum factum quod Cod. Pal. ἐν omittit. Legendum χωρῶν δίνας τὰς Ἀ.; ita demum νάπος Ἴσθμιον cum præcedentibus construere licebit. Præterea hiatus non ferendus post παιδούργει nescio quomodo vitari possit, nisi παιδουργεῖν scribamus, quod a πείσει pendeat.

181. Lacunam post Φοίβου suspicatur G. D.; credo quod versum parœmiacum desiderat.

187. L. Dindorfium in partibus hujus Chori distribuendis secutus sum, sed v. ad 210.

οὐδέν σ' ἕ φόρμιγξ ἅ Φοίβου
 σύμμολπος τόξων ρύσαιτ' ἄν.
 πάραγε πτέρυγας·

λίμνας ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·

αἰμάξεις, εἰ μὴ πείσει, 170

τὰς καλλιφθόγγους ῥῥῥῥῥῥ.

ἔα, ἔα·

τίς ὄδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;

μῶν ὑπὸ θριγκοῦς εὐναίας

καρφηρὰς θήσων τέκνοις; 175

ψαλμοὶ σ' εἶρξουσιν τόξων.

οὐ πείσει; χωρῶν ἐν δίναις

ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει,

ἢ νάπος Ἰσθμιον,

ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται 180

ναοὶ θ' οἱ Φοίβου.

κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι

τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φάμας

θνατοῖς· οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις

Φοίβῳ δουλεύσω, κοῦ λήξω 185

τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Οὐκ ἐν ταῖς Ζαθείαις Ἀθά-

στροφὴ ἅ.

ναις εὐκίονες ἦσαν ἀν-

λαὶ θεῶν μόνον, οὐδ' ἄγχι-

*

ἀτίδες θεραπεΐαι· 190

ἀλλὰ καὶ παρὰ Λοξίῃ
τῷ Λατοῦς διδύμων προσώ-
πων καλλιβλέφαρον φῶς.

ἰδοὺ τάνδ', ἄθρησον,

Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει 195

χρυσέαις ἄρπαις ὁ Διὸς παῖς·
φίλα, πρόσιδ' ὄσσοις.

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ὄρῳ· καὶ πέλας ἄλλος ἀν- ἀντιστροφή ἀ.

τοῦ πανὸν πυρίφλεκτον αἰ-

ρει τις· ἄρ' ὅς ἐμαῖσι μυ- 200

θείεται παρὰ πήναις

ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὅς

κοινὸς αἰρόμενος πόνους

Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ;

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον 205

πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππου·

τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει

τρισώματον ἀλκάν.

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

παντῇ τοι βλέφαρον διώ- στροφή β'.

κω. σκέψαι κλόνον ἐν πτυχαῖ- 210

σι λαῖνοισι Γιγάντων.

193. Libri *καλλίφαρον*. Corr. Brodæus.

194. Athenienses devictis a Phormione Lacedæmoniis, quod accidit Olymp. 87. a. 4. novam porticum Delphis dedicarunt. Eam igitur porticum quidni Euripides per prolepsin depinxerit? Musg. Pictas in pariete tabulas hic intelligi apparet ex v. 206 [210] quæ ita describuntur a poeta ut manifestum sit ad peplum Panathenaicum respici, de quo dixit Boeckhius in libro de tragicis p. 192 *seqq.* Guil. Dind.

199. Libri *πανόν*. Piersonus *πανόν*.

200. *μυθεύεται π. π.* non de sermonibus textentium cum G. Dindorfio capio, sed de ipsa textura: cf. 283, *ἐν γραφῇ νομιζέται*.

203. *αἶρεσθαι πόλεμον, νεῖκος*, et similia, Atticis solennis locutio. cf. Elm. ad Heracl. 504.

210. Quoniam priori Hemichorio primas partes et longiores *ρήσεις* assignari par est, sequentia ita distribuere malim. *διώκω*. 'HM. *ά. σκέψαι*—'HM. *β'. ὤδε*—et sic deinceps. Libri *τείχεσι* quod metro repugnat. Musgravius *πτυχαῖσι*. *υ* et *ει* nota confusio ex ea scriptura oritur in qua *ε* non seorsim et in sua forma pingitur sed per curvam lineolam summæ apici sequentis literæ adhærentem repræsentatur, unde fit compendium, quod uncialis *Υ* altero cornu mulcati speciem præfert.

212. Deest aliquid quod in bacchio pede contineatur. Unam modo syllabam non deesse vel inde apparet, quod nullus hic locus cuilibet particulæ esse possit, minime vero omnium τῶ δῆ. Hoc enim sic per se positum significationem τοῦ ἤδη non assumit.

223. Libri τέκνον. Elmsl. τέκνων.

227. Interpellatur stropha anapæstis, quas in scena recitat Ion. G. Dind. Monet Musgravius, Ionem postea corrigere se, diserteque explicare quod hic nimis præcise dixisset.

228-9. Libri πυθοίμαν—τίνα δὲ θέλεις. Hermanni conjecturas recepi, sed fortasse propius vulgatam esset τίνα (τάν) δὲ θέλεις; Facta lenissima correctione metrum evadit non modo non ineptum, sed fere idem quod in 218, 222. Neque vero ineptum est αὐδᾶν, nisi, ubi de fama sermo est, vox, quæ famam significat, inepta dicenda est. Quod eam Cod. Pal. alteri versui adjicit, credo meram esse scribæ negligentiam omissa loco non suo reponentis. Τίνα autem nulla alia de causa videtur damnasse G. Dindorfius quam quod ad αὐδᾶν necessario pertinet.

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ᾧδε δερκόμεθ', ᾧ φίλαι, * * *

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν; *οὐκ ἔστι*

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν. 215

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

τί γάρ; κεραυνὸν
ἀμφίπυρον ὄμβριμον ἐν Διὸς *ἄνεμος*
ἐκηβόλοισι χερσίν;

ἙΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ὄρω' τὸν δαΐον
Μίμαντα πυρὶ καταθαλοῖ. 220

καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοισι
κισσίνοισι βάκτροις
ἐναίρει Γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς.

ΧΟ. σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν ἀν- ἀντιστροφὴ β'.
δῶ' θέμις γυάλων ὑπερ- *γυάλων αὐτῶν γυάλων* 225
βῆναι λευκῶ ποδὶ γ * *

ΙΩΝ. οὐ θέμις, ᾧ ξέναι.

ΧΟ. οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμεθ' αὐδάν;

ΙΩΝ. τίνα δῆτα θέλεις;

ΧΟ. ἄρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν 230
γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος;

- ΙΩΝ. στέμμασί γ' ἐνδυτόν' ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.
 ΧΟ. οὕτω καὶ φάτις ἀνδᾶ.
- ΙΩΝ. εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων
 καί τι πυθέσθαι χρήζετε Φοίβου, 235
 πάριτ' εἰς θυμέλας. ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις
 μῆλοισι δόμων μὴ πύριτ' εἰς μυχόν.
- ΧΟ. ἔχω μαθοῦσα.
 θεοῦ δὲ νόμον οὐ παραβαίνομεν'
 ἅ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρψει. 240
- ΙΩΝ. πάντα θεᾶσθ', ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι.
 ΧΟ. μεθεῖσαν δεσπότηαι
 με θεοῦ γύαλα τάδ' εἰσιδεῖν.
- ΙΩΝ. δμωαὶ δὲ τίνων κλήζεσθε δόμων;
 ΧΟ. Παλλάδι σύννοικα τρόφιμα μέλαθρα 245
 τῶν ἐμῶν τυράννων.
 παρούσας δ' ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτᾶς.
- ΙΩΝ. Γενναιότητος τῶν τρόπων τεκμήριον
 τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδ', ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι.
 γνοίη δ' ἄν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι 250
 τὸ σχῆμ' ἰδὼν τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής.
 ἕα.
 ἀλλ' ἐξέπληξάς μ', ὄμμα συγκλήσασα σὸν,
 δακρύοις θ' ὑγράνας' εὐγενῆ παρηίδα,
 ὡς εἶδες ἀγνὰ Δοξίου χρηστήρια. 255
 τί ποτε μερίμνης εἰς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι;

232. Libri ἐνδυτός. Correxit Musgravius.

234. seqq. Πέλανος non de sanguine sed de mola accipien-
 dus. Θύμelai et μυχός hic eandem templi partem significant,
 sed nequaquam eam quam intellexit Musgravius; verum *ipsa*
penetrabilia, quæ ille auctore Plutarcho feminis interdicta crede-
 bat; aliter priori non adjunxisset καί τι πνθέσθαι κτέ. Nam
 τοὺς θεμισέοντας ἐν μυχῶ fuisse oportet.

245. Libri Παλλάδος ἔνοικα. Genitivus ab ἔνοικα pendere
 non potest, neque si posset, verba sic constructa sensum com-
 modum præberent. Aliter vero ne construantur prohibet
 ceteræ sententiæ perfecta concinnitas, in qua τῶν ἐμῶν τυράν-
 νων genitivi a τρόφιμα reguntur. Ἐν et Συν passim confundi
 notum est.

247. Libri fere τάδ' sed cum τάσδ' superscripto.

248. Libri γενναιότης σοι καὶ τ. τ. Boissonadius γενναιό-
 τητος. Hoc adoptavi et præterea τῶν pro καὶ scripsi.

263. Cod. Pal. ἔσχομεν. Flor. 2. ἔχομεν. quæ correctio est prioris lectionis, eaque falsa. Nam cum causam narrare deberet cur primo templi aspectu adeo animo turbata esset, apertum est nihil ad rem esse quid tum in mente habeat. Itaque μ mutandum in ρ et $\epsilon\nu$, quod supplevit librarius postquam μ pro ρ perperam legit, delendum. Recte Dobreus $\pi\epsilon\rho$ pro $\pi\omicron\nu$.

267. ἀνερεύνητα, quæ mihi non fas est sciscitari, vertit Dobreus. Cur igitur sciscitatur? Potius vertendum, quæ mihi nondum explorata sunt.

268. Male faciunt qui distinctionem post οὐδὲν tollunt. Cf. Iph. T. 781. οὐδὲν· πέραινε δ'· ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε. Plane portentosa est constructio, οὐδὲν μεθῆκα τόξα, et quæ nihil commune habet cum illa quam laudant, καὶ ταῦτα μὲν ἐὶ νούς ἐτόξευσεν μάτην.

270. Qui Creusæ responsa, eorumque ordinem attendit non dubitabit quin verissime L. Dindorfius ποίου πατρός pro ποίας πάτρας legerit.

278. Libri θέλω. Correxī in θέλων. Quorsum enim noster Creusam ita scire, immo *penitus scire*, cupientem finxerit quid Ion rogare vellet. Is demum ἐκμαθεῖν θέλει qui puerili admiratione motus exclamat, *Per Deos verumne est id quod mortales fabulantur?*

279. πρόγονος πατήρ πατρός σου est *avus tui patris*: sc. Eriethonius Pandionis pater, Erecthei autem avus erat.

οὐ πάντες ἄλλοι γύαλα λεύσσοντες θεοῦ
χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ.

ΚΡΕΟ. ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδευτῶς ἔχει
εἰς θαύματ' ἔλλειν δακρύων ἐμῶν πέρι. 260

ἐγὼ δ' ἰδοῦσα τούσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,
μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά·
οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον ἐνθάδ' οὔσά περ.

ὦ τλήμονες γυναῖκες· ὦ τολμήματα
θεῶν· τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν, 265
εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίας ὀλούμεθα;

ΙΩΝ. τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι;

ΚΡΕΟ. οὐδέν· μεθῆκα τόξα· τὰπὶ τῷδε δὲ
ἐγὼ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.

ΙΩΝ. τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίου πατρός 270
πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεῶν;

ΚΡΕΟ. Κρέουσα μὲν μοι τοῦνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.

ΙΩΝ. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστν, γενναίων τ' ἄπο
τραφεῖσα πατέρων, ὡς σε θαυμάζω, γύναι. 275

ΚΡΕΟ. τοσαῦτα κέντυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.

ΙΩΝ. πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὡς μεμύθεται βροτοῖς,

ΚΡΕΟ. τί χρῆμ' ἐρωτᾶς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλων;

ΙΩΝ. ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλασταν πατήρ;

ΚΡΕΟ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφέλει. 280

ΙΩΝ. ἦ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;

- ΚΡΕΟ. εἰς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν.
- ΙΩΝ. δίδωσι δ', ὡσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;
- ΚΡΕΟ. Κέκροπος γε σώζειν παισὶν οὐχ ὀρώμενον.
- ΙΩΝ. ἤκουσα, λῦσαι παρθένους τεῦχος θεᾶς. 285
- ΚΡΕΟ. τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπελον ἤμαξαν πέτρας.
- ΙΩΝ. εἶεν· τί δαὶ τόδ'; ἄρ' ἀληθές, ἢ μάτην [λόγος];
- ΚΡΕΟ. τί χρῆμ' ἐρωτᾶς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ.
- ΙΩΝ. πατήρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔθυσσε συγγόνους;
- ΚΡΕΟ. ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν. 290
- ΙΩΝ. σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κᾶσιγνήτων μόνη;
- ΚΡΕΟ. βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.
- ΙΩΝ. πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθονός;
- ΚΡΕΟ. πληγαὶ τριαίνης ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.
- ΙΩΝ. Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος; 295
- ΚΡΕΟ. τί δ' ἰστορεῖς τόδ'; ὡς μ' ἀνέμνησάς τινος.
- ΙΩΝ. τιμᾶ σφε † Πύθιος ἀστραπαὶ τε Πύθιαι;
- ΚΡΕΟ. † τιμᾶ, τιμᾶ ὡς μή ποτ' ὄφελόν σφ' ἰδεῖν.
- ΙΩΝ. τί δέ; στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα;
- ΚΡΕΟ. οὐδέν· ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά. 300
- ΙΩΝ. πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
- ΚΡΕΟ. οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
- ΙΩΝ. τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
- ΚΡΕΟ. Ξοῦθος, πεφυκῶς Αἰόλου Διός τ' ἄπο.
- ΙΩΝ. καὶ πῶς ξένος σ' ὦν ἔσχεν οὔσαν ἐγγενῆ; 305
- ΚΡΕΟ. Εὐβοί' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις·

282. Recte Musgravius de ipsius Palladis manibus hæc intelligit.

287. λόγος uncinis inclusi. Ubicunque εἶεν ἔξω μέτρου legitur, illud librariorum aut histrionum additamentum esse credo. Idem dicendum de ἴδου et ναί. Quidni enim Euripides in his vocibus præmittendis eandem normam semper sequeretur? Jam vero innumera loca sunt in quibus partem versus efficiant; in aliis nonnullis ubi extra ponuntur mirum quantum languent. Qui exemplum requirit conferat mihi Troadum v. 944 cum v. 998. Εἶεν· οὐ σ' ἀλλ' ἐμαυτὴν τοῦπὶ τῶδ' ἐρήσομαι cum εἶεν· βία γὰρ παῖδα φήσ' ἄγειν ἐμόν. Quis non videt in priore versu notionem τοῦ εἶεν ita in ipsis verbis contineri, ut, si exprimat, inutilis fiat repetitio; in altero vim singularem habere? In Iph. T. 467 libenter legam, εἶεν· τὰ τῆς θεοῦ πρῶτον ὡς καλῶς ἔχη.

297. ιος in unam syllabam coalescere non possunt. In Herc. Fur. 1304, legendum conjicio κρούουσ' Ὀλύμπου βηλὸν ἀρβύλη ποδός. Parum verisimilis est conjectura Matthiæi a G. Dindorfio probata Πύθιος glossema esse pro Φοῖβος. Hermannō, qui rariorem formam ejusdem nominis sub Πύθιος latere suspicatur, eatenus assentior ut nomen quidem cognatum in Πύθιος ob sequentem Πύθιαi mutatum credam, verum illud non Dei sed loci esse; nempe Euripidem scripsisse τιμᾷ σφε Πυθῶν, ἀτραπαί τε Πύθιαi. In sequente versu si quid hario-lari licet, proponam, τιμᾷ γὰρ, ἀλλ' ὡς μή ποτ' ὠφελόν σφ' ἰδεῖν. Bothii certe mutationem τιμᾷ γ' ἄτιμ', fateor me non intelligere.

312. Unica hujus loci emendandi ratio in literis ΕΥΣΤΡΕΦΕΙ quaerenda est; hæc enim Pal. Codicis est lectio, quæ in Flor. 2 in ἐντρέφει mutata est, adjecta interpretatione ἐντρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῶ. Pessimæ conjecturæ pessimam interpretationem nonnulli etiam ex recentioribus tueri non dubitarunt.

324. γ' pro σ', e Cod. Flor. 1 enotatum, unde sumtum fuerit nescio, nisi ex altero Florentino, unde totus pendere solet. Credibile est quidem merum esse scribæ errorem, qui Γ et C confuderit; sin varia est lectio, ea sic esset constituenda; ἡμεῖς γ' ἄρ' αὔθις σ' ὦ ξέν' ἀντοικτείρομεν.

326. Vulgo τοῖσδέ γ'. Wakefieldius τοισίδ'. γ' Codici Flor. 2 debetur, qui metricorum supplementis et mutationibus abundat; in Cod. Pal. deest.

327. Libri ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', quod frustra explicare conatur Matth. Certissima est Musgravii correctio, quam admisi.

- ΙΩΝ. ὄροις ὑγραῖσιν, ὡς λέγουσ', ὠρισμένη.
- ΚΡΕΟ. ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῶ δορί.
- ΙΩΝ. ἐπίκουρος ἔλθων, κᾶτα σὸν γαμεῖ λέχος;
- ΚΡΕΟ. φερνάς γε πολέμου, καὶ δορὸς λαβῶν γέρας. 310
- ΙΩΝ. σὺν ἀνδρὶ δ' ἦκεις, ἦ μόνη, χρηστήρια;
- ΚΡΕΟ. σὺν ἀνδρὶ· σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου.
- ΙΩΝ. πότερα θεατῆς, ἢ χάριν μαντευμάτων;
- ΚΡΕΟ. κείνου τε Φοῖβου θ' ἐν θέλων μαθεῖν ἔπος.
- ΙΩΝ. καρποῦ δ' ὑπερ γῆς ἦκετ', ἦ παίδων πέρι; 315
- ΚΡΕΟ. ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.
- ΙΩΝ. οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ;
- ΚΡΕΟ. ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδίαν.
- ΙΩΝ. ὦ τλῆμον, ὡς τ' ἄλλ' εὐτυχοῦσ', οὐκ εὐτυχεῖς.
- ΚΡΕΟ. σὺ δ' εἶ τίς; ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὠλβισα. 320
- ΙΩΝ. τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δούλος, εἰμί τ', ὦ γύναι.
- ΚΡΕΟ. ἀνάθημα πόλεως, ἢ τινος πραθεῖς ὕπο;
- ΙΩΝ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν· Λοξίου κεκλήμεθα.
- ΚΡΕΟ. ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.
- ΙΩΝ. ὡς μὴ εἰδόθ' ἦτις μ' ἔτεκεν, ἐξ ὄτου τ' ἔφυν. 325
- ΚΡΕΟ. ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοισίδ', ἢ κατὰ στέγας;
- ΙΩΝ. ἀπανταχοῦ μοι δῶμ', ἴν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.
- ΚΡΕΟ. παῖς δ' ὦν ἀφίκου ναόν, ἢ νεανίας;
- ΙΩΝ. βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι·
- ΚΡΕΟ. καὶ τίς γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων; 330
- ΙΩΝ. οὐπώποτ' ἔγνων μαστόν· ἢ δ' ἔθρεψέ με

- ΚΡΕΟ. τίς, ὦ ταλαίπωρ'; ὡς νοσοῦσ' ἤϊρον νόσους.
- ΙΩΝ. Φοίβου προφήτις, μητέρ' ὡς νομίζομεν.
- ΚΡΕΟ. εἰς δ' ἀνδρ' ἀφίκου τίνα τροφήν κεκτημένος;
- ΙΩΝ. βωμοί μ' ἔφερβον, ὑπιών τ' ἀεὶ ξένος. 335
- ΚΡΕΟ. τάλαιν' ἄρ' ἢ τεκοῦσά σ', ἦτις ἦν ποτε.
- ΙΩΝ. ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως.
- ΚΡΕΟ. ἔχεις δὲ βίοντον; εὖ γὰρ ἤσκησαι πέπλοις.
- ΙΩΝ. τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
- ΚΡΕΟ. οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευναν ἐξυρεῖν γούας; 340
- ΙΩΝ. ἔχω γὰρ οὐδέν, ὦ γύναι, τεκμήριον.
- ΚΡΕΟ. φεῦ· πέπονθέ τις σῆ μητρὶ ταῦτ' ἄλλη γυνή.
- ΙΩΝ. τίς; εἰ πόνου μοι ξυλλάβοι, χαίρομεν ἄν.
- ΚΡΕΟ. ἦς οὐνεκ' ἦλθον δεῦρο πρὶν πόσιν μολεῖν.
- ΙΩΝ. ποῖόν τι χρῆζουσ'; ὡς ὑπουργήσω, γύναι. 345
- ΚΡΕΟ. μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
- ΙΩΝ. λέγοις ἄν· ἡμεῖς τᾶλλα προξενήσομεν
- ΚΡΕΟ. ἄκουε δὴ τὸν μῦθον· ἀλλ' αἰδούμεθα.
- ΙΩΝ. οὐ τᾶρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἢ θεός.
- ΚΡΕΟ. Φοίβω μιγῆναί φησί τις φίλων ἐμῶν. 350
- ΙΩΝ. Φοίβω γυνὴ γεγῶσα; μὴ λέγ', ὦ ξένη.
- ΚΡΕΟ. καὶ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρος.
- ΙΩΝ. οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.
- ΚΡΕΟ. οὐ φησιν αὐτή· καὶ πέπονθεν ἄθλια.
- ΙΩΝ. τί χρῆμα δράσασ', εἰ θεῷ συνεζύγη; 355
- ΚΡΕΟ. τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων.

333. Continuatur sententia a 331. Male in priore editione Reiskii *πρόφητιν* recepi.

336. Libri *τάλαινα σ' ἢ τεκοῦσ' ἦτις πότ' ἦν ἄρα*. Correxuit Dobreus. *ἄρα* in scribendo forte omissum, et in margine ap-
pictum, pro fine versus habitum est; tum cetera ut metri spe-
ciem præferrent de sua sede turbata.

337. *ἀδίκημα* vocat qui ex *ἀδικία* matri illata, i. e. stupro,
conceptus est. Matth. Hunc sane sensum cum ex præceden-
tibus, tum ex rei natura requirimus; sed genitivus post
ἀδίκημα de nemine alio adhiberi potest quam de *ἀδικήματος*
auctore; displicet etiam *τον* encliticum cum nomine feminino
conjunctum. Equidem suspicor legendum, *ἀδίκημα τοῦ φύ-
σαντος ἐγενόμην ἴσως*.

343. Libri, *εἶπον· εἰ μοι ξυλλάβοι*. Pal. *εἶπον ἔμοι* (sic)
ξυλλάβε. Correxuit Ferdinandus Yxem.

349. *ἡ θεὸς*—i. e. *Αἰδὼς*, cujus aram Athenis fuisse tradit
Pausanias p. 15, 12. Musg.

354. Libri *ὁ φησιν*. Correxuit Dobreus.

367-8. Speciosa sane conjectura est Hermanni horum ver-
 suum ordinem mutari iubentis; sed optimum sensum præbent
 et Ionis et Creusæ verba ut in omnibus libris leguntur. Alia
 autem mutatione opus est, quam interpretes neglexerunt. Si
 enim Creusa sine negativa particula assensum suum signifi-
 casset, velut si ἄπαις ἔτ' ἔσι dixisset, nulla particula aptius
 usurpari potuisset quam γοῦν. Ex innumeris exemplis hæc
 sufficiant. Or. 781, O. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; Π. θανῶν γοῦν ὦδε
 κάλλιον θανεῖ. Ibid. 787-8. Iph. T. 72-3. O. καὶ βωμὸς,
 "Ἐλλην οὔ κατασάζει φόνοσ; Π. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει
 θριγκώματα. Ibid. 1194. Hinc fit ut nonnunquam γοῦν vim
 ironicam habeat; Phœn. 618. Πο. μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε.
 Ιο. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον. Or. 1602. Μ. εἴ γοῦν θίγοις
 ἂν χερνίβων. In Androm. 203 corrigendum, φιλοῦσι γοῦν μ'
 "Ἐλληνες. Quando autem negativa sententia est, non οὐ γοῦν
 sed οὔκουν—γε usurpantur. Herc. Fur. 1250. Iph. T. 516.
 Iph. Aul. 9. cett. Hic igitur post ἄλλον eadem particula sup-
 plenda. In Helena 124 οὔκουν ἐν "Αργεῖ οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα
 ῥοαῖς, recte Musg. "Αργεῖ γ'. Eundem hiatum codices præ-
 bere monet G. Dindorfius in Aristoph. Eq. 465.

369. Ridicula est Bothii interpretatio, quam tamen amplexi
 sunt Seidlerus, Hermannus et recentiores. *Commune (ambo-
 rum parentum) gaudium solus gaudens injuste facit.* Aptis-
 sime ad Ionis suspicionem respondet Creusa, "*Qui palam im-
 pune peccat, non clam juste facit.*

373. Perfectum habent Codices; correxit Dobreus.

- ΙΩΝ. ὁ δ' ἐκτεθεὶς παῖς ποῦ 'στιν; εἰσορᾷ φάος;
- ΚΡΕΟ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς· ταῦτα καὶ μαντεύομαι.
- ΙΩΝ. εἰ δ' οὐκέτ' ἔστι, τίνι τρόπῳ διεφθάρη;
- ΚΡΕΟ. θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν. 360
- ΙΩΝ. ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
- ΚΡΕΟ. ἐλθοῦσ' ἴν' αὐτὸν ἐξέθηκ', οὐχ ἠῦρ' ἔτι.
- ΙΩΝ. ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
- ΚΡΕΟ. οὐ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον.
- ΙΩΝ. χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ; 365
- ΚΡΕΟ. σοὶ ταυτὸν ἤβης, εἶπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον.
- ΙΩΝ. ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἢ τεκοῦσα δ' ἀθλία.
- ΚΡΕΟ. οὐκουν ἔτ' ἄλλον γ' ὕστερον τίκτει γόνον.
- ΙΩΝ. τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβῶν;
- ΚΡΕΟ. τὰ κοινὰ χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ μόνος. 370
- ΙΩΝ. οἴμοι· προσφδὸς ἢ τύχη τῷ μῶ πάθει.
- ΚΡΕΟ. καὶ σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν.
- ΙΩΝ. καὶ μή γ' ἐπ' οἴκτόν μ' ἔξαγ', οὐ 'λελήσμεθα.
- ΚΡΕΟ. σιγῶ· πέραινε δ' ὦν σ' ἀνιστορῶ πέρι.
- ΙΩΝ. οἶσθ' οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι; 375
- ΚΡΕΟ. τί δ' οὐκ ἐκείνη τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;
- ΙΩΝ. πῶς ὁ θεὸς ὃ λαθεῖν βούλεται μαντεύσεται;
- ΚΡΕΟ. εἶπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος.
- ΙΩΝ. αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ ἔξελεγχέ νιν.
- ΚΡΕΟ. ἀλγύνεται δέ γ' ἢ παθοῦσα τῇ τύχῃ. 380
- ΙΩΝ. οὐκ ἔστιν, ὅστις σοι προφητεύσει τάδε·

ἐν τοῖς γὰρ αὐτοῦ δόμασιν κακὸς φανεὶς
 Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι
 δράσειεν ἄν τι πῆμ' ἀπαλλάσσουν, γύναι.
 τῷ γὰρ θεῷ τὰναντί' οὐ μαντευτέον. 385
 εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν,
 εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν
 φράζειν ἢ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίους
 σφαγαῖσι μίλων, ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
 ἄν γὰρ βία σπεύδωμεν ἄκόντων θεῶν, 390
 οὐκ ὄντα κεκτήμεσθα τὰγάθ', ὧ γίναι.
 ἢ δ' ἄν διδώσ' ἐκόντες, ὠφελούμεθα.

ΧΟ. πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν,
 μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν· ἐν δ' ἄν εὐτυχὲς
 μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ. 395

ΚΡΕΟ. ὦ Φοῖβε, κακεῖ κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ
 εἰς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρειςιν οἱ λόγοι.
 σύ τ' οὐκ ἔσωσας τὸν σὸν ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν,
 οὔθ' ἱστορούση μητρὶ μάντις ὧν ἔρεῖς.
 ὣς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἔστιν, ὀγκωθῆ τάφῳ· 400
 εἰ δ' ἔστιν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.
 ἀλλ' ἔαν χρῆ τάδ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ
 κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἢ βούλομαι.
 ἀλλ', ὦ ξέν', εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
 Ξοῦθον πέλας δὴ τόνδε τὰς Τροφωνίου 405
 λιπόντα θαλάμας, τοὺς λελεγμένους λόγους

383. Harpocratio, citante Musg., *θεμιτεύειν ἀντὶ τοῦ χρησμοδεῖν*. Pythia quidem sola divinum responsum reddebat, sed etiam illi qui eam in tripode collocabant *προφητεύειν* dicebantur. Cf. 426—7—8.

386. Frustra sunt qui *τοσοῦτον* sine apodosi positum tuentur. Legendum videtur, *εἰς τοῦσχατον γὰρ*.

389. Corruptelam intactam relinquo quum incertum sit utrum ἢ δι' in εἴτ' ἐν, an *πτεροῖς* in *πτερόν* mutare oporteat.

391. Libri *ἄκοντα*. Emendavit Wakefieldius.

394-5. Sic Aldus. De Palatino silet G. Dindorfius. Stobæus et Flor. 2 habent *βίον*, sed alter superscripto *ω*. Quid pro *ἐν δ' ἄν εὐτυχῆς* legerit Stobæus e corruptis ejus Codicibus, qui *ἐν δ' εὐτυχίαις* habent, conjici non potest. Conjecturæ *ἐνα δ' ἄν εὐτυχηῖ—βίον* obstat *ἀνθρώπων*, pro quo scribendum esset *ἀνθρώπου*.

398. τ' pro γ' Dobreus. Pal. δ'. *τε οὐκ* minime cum *οὔτε* confundendum. Nostrates dicerent, *Thou hast both neglected to save*. Elegantissima autem ejusdem conjectura est, *ὅς γ' οὔτ'*.

402. Lacunam alii aliter implere conati sunt. Quod Wakef. conjecit *ἀλλ' (οὔν) ἐᾶν γε* miror a G. Dindorfio probari. His enim particulis uti solet is qui, dum alterum refutat, aliquid affert quod sibi vel ab adversario concessum iri arbitratur. Heraclid. 689, *ἀλλ' οὔν μαχοῦμαί γ' ἄριθμον οὐκ ἐλάσσοσι*. Ar. Nub. 1002. *ἀλλ' οὔν λιπαρός γε καὶ εὐανθῆς ἐν γυμνασίῳ διατρίψεις*. Ibid. 985, legendum *ἀλλ' οὔν τάδε γ' ἐστὶν ἐκεῖνα*. In nostro loco prætulerim *ἀλλὰ γὰρ ἐᾶν με χρῆ τάδ'*, sed longe abest ut hoc fidenter proponam.

408. Stobæi Codicum lectiones καὶ ὄλη, καὶ βόλη ad varietatem referendæ sunt quæ ex lapsu memoriæ orta est; sc. καὶ μόλη, vel, quod verisimilius, καὶ κμόλη. Vides iterum μ et β confusa.

416. Vulgo ἀφίκου. Sed ἀφίκου εἰς μερίμναν non potest intelligi, *venisti ad me sollicitam*, neque convenit is sensus quem hæc verba aperte præferunt; *venisti ad sollicitudinem*. Verumtamen nihil mutare ausus essem, nisi causa vitii perspicua esset. Nempe ἀφίγγμην in magis notum ἀφικόμην quasi sponte sua transiit; quod deinde ab aliquo, qui versui magis quam orationi consulebat, in ἀφίκου mutatum est.

422. Consulto ambiguo sermone utens Creusa fingitur, quippe quæ aliud sentiat, aliud a Xutho intelligi velit. Huic igitur νῶν partim ad se partim ad uxorem suam pertinere videtur, et παῖδα τὸν σὸν de Apolline Latonæ filio esse intelligendum. Re vera autem Creusa non Latonam sed ipsum Apollinem alloquitur; νῶν igitur est, *mihî et tibi, Phœbe*; παῖδα τὸν σὸν, *puer quem ex te peperî*.

429. Malim ἔχων, nulla in fine versus posita distinctione.

431. χρησίμιον de victima intelligendum recte monuit Hermannus, quo sensu usurpatur in Soph. Aj. 220. Qui χρ. πε. *oraculum sorte obtigit* interpretantur, verba πρὸ ναοῦ aut cum Musgravio ita accipiunt velut si advenæ *ante templum stantes adeoque hostiam nullam mactantes Deum per interpretes consulerent*, aut cum Heathio πρὸ ναοῦ pro anteriore parte templi dictum putant. Heathii commentum linguæ repugnat; quis enim *ante templum* quidquam aliud quam *ante templum* significare credat? Utrique autem interpretationi objici potest, primum nullam hujus consuetudinis mentionem apud antiquos

σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω
 διακονοῦσα κρυπτὰ, καὶ προβῆ λόγος,
 οὐχ ἤπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελίσσομεν.
 τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας, 410
 κὰν ταῖς κακαῖσιν ἀγαθαὶ μεμιγμέναι,
 μισοῦμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.

ΞΟΥΘ. πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων
 λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.
 μῶν χρόνιος ἐλθὼν σ' ἐξέπληξ' ὀρρώδιᾱ; 415

ΚΡΕΟ. οὐδέν γ'· ἀφίγμην δ' εἰς μέριμναν· ἀλλὰ μοι
 λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
 παίδων ὅπως νῶν σπέρμα συγκραθήσεται.

ΞΟΥΘ. οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
 μαντεύμαθ'. ἐν δ' οὖν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με 420
 πρὸς οἶκον ἤξειν οὐδὲ σ' ἐκ χρηστηρίων.

ΚΡΕΟ. ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
 ἔλθοιμεν. ἅ τε νῶν συμβόλαια πρόσθεν ἦν
 ἐς παῖδα τὸν σὸν, μεταπέσοι βελτίονα.

ΞΟΥΘ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ; 425

ΙΩΝ. ἡμεῖς τά γ' ἔξω· τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει,
 οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξένε,
 Δελφῶν ἀριστῆς, οὐς ἐκλήρωσεν πάλος.

ΞΟΥΘ. καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ' ὕσων ἐχρήζομεν.
 στείχοιμ' ἂν εἶσω· καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ κλύω, 430
 χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσιν

κοινὸν πρὸ ναοῦ· βούλομαι δ' ἐν ἡμέρᾳ
 τῇδ', αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
 σὺ δ' ἀμφὶ βωμοῦς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους
 λαβοῦσα κλῶνας, εὐτέκνους εὔχου θεοῖς 435
 χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.

ΚΡΕΟ. ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ
 νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἀμαρτίας,
 ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
 ὅσον δὲ χρήζει, θεὸς γὰρ ἔστι, δέξομαι. 440

ΙΩΝ. τί ποτε λόγοισιν ἢ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
 κρυπτοῖσιν ἀεὶ λοιδοροῦσ' αἰνίσσεται,
 ἦτοι φιλοῦσα γ' ἥς ὑπερ μαντεύεται,
 ἦ καὶ τι σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεῶν;
 ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι 445
 μέλει; προσήκει γ' οὐδέν· ἀλλὰ χρυσέαις
 πρόχοισιν ἔλθὼν εἰς ἀπορῥαντήρια
 δρόσον καθήσω. νουθετητός δέ μοι
 Φοῖβος, τί πάσχει. παρθένους βία γαμῶν
 προδίδωσι· παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρα 450
 θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'· ἀλλ' ἐπεὶ κρατεῖς,
 ἀρετὰς δίωκε· καὶ γὰρ ὅστις ἂν βροτῶν
 κακὸς πεφύκη ζημιούσιν οἱ θεοί.
 πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
 γράψαντας, αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν; 455
 εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,

inveniri, deinde si ita esset, Xuthum non dicturum fuisse *στειχοιμ' ἂν εἶσω*; quibus verbis aperte se in eam templi partem iturum significat, quam habebant, de quibus paullo ante sciscitatus erat, antistites; hi vero *πλήσιον τρίποδος* fuisse narrantur. Cur igitur hæc Xutho in ore posuit Noster? Scilicet cum incommodum futurum esset actionem fabulæ re sacra facienda retardari, et tamen nisi mactata victima templum intrare nefas esset, *communem* hanc hostiam jam immolatam finxit, quo se ex inutili mora extricaret.

435. *εὐχον θεοῖς*] *Deos venerare*, non Apollinem sc. sed reliquos, quotquot alibi per urbem Delphicam colebantur. Paret huic mandato Creusa, nec prius ad templum revertitur, quam Xuthus, Ione comitante, ad sacra facienda discessit. Quo artificio cavet poëta, ne Creusæ odium in Ionem Xutho ante tempus innotescat. Musg.

443. Libri *γης*. Correxerit Musg. Minime otiosum est *γε*, quod non ad *ἦτοι* pertinet sed ad *φιλοῦσα*, cui eam vim addit quasi dixisset, *certe nisi eam amaret, hæc convicia Deo non faceret.*

446. Libri *προσῆκει τ' οὔδας*. Just. Mart. *περὶ μοναρχίας*, *προσῆκέ μ' οὐθέν*. Recte Reiskius *προσῆκει γ' οὐδέν*; *γε* adjectum efficit ut *μέλει* et *προσῆκει* sibi mutuò opponantur.

449. Libri *πάσχει*. Justinus *παρέχει*. Male recentiores e Canteri conjectura *πάσχων*. Nativam Ionis simplicitatem magis decent sententiæ nullo artificio connexæ. Eadem de causa *τ'* post *παῖδας* a Musgravio propositum non recepi.

450. Libri *τεκνούμενος*. Just. *ἐκτεκνούμενος*.

452. Pal. *καὶ γὰρ ὅστις ὦν βροτῶν Κακὸς πεφύκη*. Cett. libri *πεφύκει*. Vides alterum errorem ex altero ortum. Justinus *ἂν-πεφύκη*. Stobæus *ἂν-πέφυκε*.

456. Libri λοιπῶ. Just. et Clem. λόγω.

459. Libri τίνοντες δ'. Copula ad scribarum incuriam referenda, qui tot versus sine copula recte procedere non posse credebant.

460. Libri πάρος. Justinus πέρασ. Recte Coningtonus πέρα. Voluptatibus enim dediti non in primo loco voluptatem, in secundo prudentiam sectantur, sed voluptatem solam, eamque ultra prudentiæ limites.

464-5. Aldus λοχίαν, ειλειθυιάν τε ἐμάν. Hemst. λοχιᾶν. Plurimi ἀνειλειθυιαν, ab Hesychio aliisque restituerunt. cf. Pors. ad Orest. 613. τε, quod omittit Pors., et Matth. deleri jubet, a Cod. Pal. abest.

469. Νίκα. Colebatur a Græcis Minerva quædam, Victoria dicta. Pausan. p. 40. καὶ ἕτερον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθήνας πεποίηται, καλουμένης Νίκης. vid. infra v. 1534. Soph. Philoct. v. 134. Pro πότνα, quod habet Aldina, recentiores Edd. ποτνια, metro repugnante. vid. Troad. v. 292. Musg. Pro πότνα Pal. et a. p. m. Flor. 2, habent μάκαιρα. Sitne π. conjectura, an lectio a margine antiquioris libri desumpta, non liquet: certe cum antistropha quadrat.

471. Præcedens versus et qui ei in antistropha respondet in brevi syllaba desinunt, post quam vix credo Euripidem ab ejusmodi pede versum incepturum fuisse, quem qui pronuntiat facere non potest quin præcedentibus adnectat, efficiatque numeros dactylicos μόλε Πύθιον οἶκον Ὀλύμπου. Itaque aut Οὐλύμπου scribendum, aut χρυσέων in prima sede ponendum.

472. Libri γῦ. Correxerit Reiskius.

479. τοῦ, quod in Palatino deest, languidum est metrici scribæ supplementum. Hic versus et 499 quo metro scripti sint aut scribi debeant, non intelligo.

δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων,
σὺ, καὶ Ποσειδῶν, Ζεὺς θ', ὅς οὐρανοῦ κρατεῖ,
ναοὺς, τίνοντες ἀδικίας, κενώσετε.

τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθείας πέρα 460

σπεύδοντες ἀδικεῖτ'· οὐκέτ' ἀνθρώπους κακῶς
λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
μοιούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.

ΧΟ. Σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν τροφή.

ἀνειλείθυιαν ἐμὰν 465

Ἄθάναν ἱκετεύω,

Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχεν-

θεῖσαν κατ' ἀκροτάτας

κορυφᾶς Διός, ὧ πότνα Νίκα,

μόλε Πύθιον οἶκον, 470

Ἰόλυμπου χρυσέων θαλάμων

πταμένα πρὸς ἀγνίας,

Φοιβήϊος ἔνθα γᾶς

μεσόμφαλος ἐστία

παρὰ χορευομένῳ τρίποδι 475

μαντεύματα κραίνει,

σὺ καὶ παῖς ἅ Λατογενῆς,

δύο θεαί, δύο παρθένου

κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.

ἱκετεύσατε δ', ὧ κόραι, 480

τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως

γένος εὐτεκνίας χρονίου καθαροῖς
 μαντεύμασι κῦρσαι.
 ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει ἀντιστροφή.
 θνατοῖς εὐδαιμονίας 485
 ἀκίνητον ἀφορμὰν,
 τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοις
 λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
 πατρίοισι νεανίδες ἤβαι,
 διαδέκτορα πλοῦτον 490
 ὡς ἕξοντες ἐκ πατέρων
 ἐτέροις ἐπὶ τέκνοις.
 ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς,
 σύν τ' εὐτυχίαις φίλον,
 δορί τε γὰρ πατρία φέρει 495
 σωτήριον ἀλκάν.
 ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος
 βασιλικῶν θαλάμων τ' εἶεν
 τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.
 τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστνγῶ 500
 βίον· ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω·
 μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς
 εὐπαιδος ἐχοίμαν.
 ὦ Πανὸς θακήματα καὶ ἐπωδός.
 παραυλίζουσα πέτρα 505
 μυχώδεσι Μακραῖς,

487. Libri καρποτρόφοι. Musg. κουροτρόφοι. Sed νεανίδες ἤβαι τέκνων periphrasis est pro ipsis liberis, (aliter enim non adjunxisset ἔξοντες,) quibus κουροτρόφοι epitheton minime convenit. Leniorem correctionem prætulī καρποτρόφοις.

506. Libri μυχοὶ δαισι. Correxīt Tyrwhittus.

507. Quamquam fateor me dativum malle, tamen ad χοροὺς defendendum adduci potest Od. θ. 264, πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.

512. Mendosum videtur ὕμνων, sub quo fortasse lateat ποίμναις.

517. Vulgo ἐξώρισεν. G. Dind. ἐξώριζεν. Quomodo imperfectum hic ferri possit, non video. Palatini lectionem quamvis dubitanter secutus sum. Fortasse præstaret ᾧ in præcedente versu omittere et ἐξορίζει scribere, ut dochmii Glyconicum exciperent.

519. εἶδον per zeugma supplendum monet Matth. ; sed et λόγων legendum ; quid enim est ἄϊον φάτιν ἐν λόγοις ? ut nihil dicam de constructionis duritie, in qua post ἐπὶ expressum εν subaudiendum est.

529. Libri ἢ γὰρ ἀρχῆ. Patet non articulum sed pronomen hic requiri ; optime quoque convenit γε, quando quis ea, quæ modo dixit, comprobare vult.

ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν
 Ἄγραύλου κόραι τρίγονοι
 στάδια χλοερά πρὸ Παλλάδος
 ναῶν, συρίγγων 510
 ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς
 ὕμνων, ὅταν αὐλίοις
 συρίζης, ὦ Πᾶν,
 τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις·
 ἵνα τεκοῦσά τις 515
 παρθένος, ὦ μελέα, βρέφος
 Φοῖβῳ, πτανοῖς ἐξώρισε θοῖναν
 θηρσί τε φοινίαν δαῖτα, πικρῶν γάμων
 ὕβριν. οὐτ' ἐπὶ κερκίσιν οὔτε λόγοις
 φάτιν ἄιον, εὐτυχίας μετέχειν 520
 θεόθεν τέκνα θνατοῖς.

- ΙΩΝ. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἱ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας δόμων
 θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι δεσπότην φυλάσσετε,
 ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα καὶ χρηστήριον
 Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν; 525
- ΧΟ. ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν'· οὐπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.
 ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος, τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν
 δοῦπον· ἐξιόντα τ' ἤδη δεσπότην ὄραν πάρα.
- ΞΟΥΘ. ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἠδὲ γ' ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.
- ΙΩΝ. χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δὴ ὄντ' εὖ
 πράζομεν. 530

ΞΟΥΘ. δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς, σώματός τ' ἀμφιπτυχάς.

ΙΩΝ. εὖ φρονεῖς μέν; ἢ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὧ ξένε, βλάβη;

ΞΟΥΘ. οὐ φρονῶ, τὰ φίλταθ' εὐρῶν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι;

ΙΩΝ. παῦε· μὴ ψάσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξης χερί.

ΞΟΥΘ. ἄψομαι· κοῦ ῥυσιάζω, τᾶμα δ' εὐρίσκω φίλα. 535

ΙΩΝ. οὐκ ἀπαλλάξει πρὶν εἶσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν;

ΞΟΥΘ. ὡς τί δὴ φεύγεις με; σαντοῦ γνῶρισον τὰ φίλτατα·

ΙΩΝ. οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμνηότας ξένους.

ΞΟΥΘ. κτεῖνε, καὶ ^{ἐπὶ τῷ} πῖμπρη. πατρὸς γὰρ, ἦν κτάνης, ἔσει
φονεύς.

ΙΩΝ. ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν
ἐμοί; 540

ΞΟΥΘ. οὐ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τὰμὰ σημήνειεν ἄν.

ΙΩΝ. καὶ τί μοι λέξεις;

ΞΟΥΘ. πατὴρ σός εἰμι, καὶ σὺ παῖς ἐμός.

ΙΩΝ. τίς λέγει τὰδ';

ΞΟΥΘ. ὅς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.

ΙΩΝ. μαρτυρεῖς σαντῶ.

ΞΟΥΘ. τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια.

ΙΩΝ. ἐσφάλης ἀνιγμ' ἀκούσας.

ΞΟΥΘ. οὐκ ἄρ' ὄρθ' ἀκούομεν. 545

ΙΩΝ. ὁ δὲ λόγος τίς ἐστι Φοῖβον;

ΞΟΥΘ. τὸν συναντήσαντά μοι

ΙΩΝ. τίνα συνάντησιν;

ΞΟΥΘ. δόμων τῶνδ' ἐξίοντι τοῦ θεοῦ

532. “Mihi μέν in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit necne, ut h. l. non opinari se sanæ mentis esse Xuthum indicare potest Ion, sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοῦ μαίνει, γύναι, vereri se significat, ut satis sanæ mentis sit Medea. Eodem modo ὑγιαίνεις μὲν Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiæ significationem habeat.” Elmsl. ad Med. 1129.

533. Libri σωφρονῶ. Correxit Jacobsius. Pal. Ald. φυγεῖν pro φιλεῖν. Flor. 2. φύγεῖν. Correxit Stephanus.

535. ῥυσιάζω. Proprie: *bona alicujus tanquam ῥύσιον*, i. e. pignus, *vi abduco*. Homerus Iliad. λ'. v. 673. ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν. Hinc et debitor, cum propter debitum in carcerem rapitur, ῥυσιάζεσθαι dicitur. Plutarch. in Coriolan. p. 392. ed. Steph. Postremo transfertur ad omnia, quæ vi rapiuntur, licet non obsidum aut pignorum loco. Musg.

537. Or. 796. Ο. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός.
Π. ὡς τί δὴ τόδε;

538. Libri ὀφείλω. Correxit Scaliger.

549. Libri ἄλλως et ὄντα σ'. Hoc correxit Musgravius, illud Dobreis. Musgravius conjectura ab omnibus hodie probatur, Dobrei dubia videtur G. Dindorfio, qui Matthiæi notam affert, in qua δῶρον ἄλλως *nīl nisi donum* interpretatur. Significationes vocis ἄλλως apud nostrum hæ sunt. *Aliter, aliter atque propositum est, h. e. frustra, alia lege* (Phœn. 521, 593.) et *quinetiam*. (Ion 630, Alc. 334.) Pro ἀπλῶς ne ponatur, ipsa vocis natura prohibet.

552. Libri ἕα· Optime Hermannus ἐκ τίνος κτέ. Absurda est hæc exclamatio tam sero posita, ubi præcipua admiratio jam præteriit.

558. Libri οὐ γὰρ ὑπερόν γέ πω. Hoc quemadmodum corrigendum esset indicavit mihi Cobetus. πω nihil significare apertum est; de ἔτι cf. 368. οὐκ οὖν ἔτ' ἄλλον γ' ὑπερόν τίκτει γόνον. cf. Orest. 896, et ibi Schæf. De confusione vocum γέ πω et γ' ἔτι Porsonus ad Phœn. 1638. "Aristoph. Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐχὶ νυσάζειν ἔτι "Ωρα' εἰν ἡμῖν. Citat Plutarchus Nicia p. 528. A. νυσάζειν ΓΕΠΩ ΩΡΑ' εἰν ἡμῖν. Dele ω male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis νυσάζειν γ' ἔτι "Ωρα' εἰν ἡμῖν."

- I Ω N. συμφορᾶς τίνος κυρῆσαι;
 ΞΟΥΘ. παῖδ' ἐμὸν πεφυκέναι.
- I Ω N. σὸν γεγῶτ', ἠ̄ δῶρον ἄλλων;
 ΞΟΥΘ. δῶρον, ὄντα δ' ἐξ ἐμοῦ.
- I Ω N. πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν;
 ΞΟΥΘ. οὐκ ἄλλῳ, τέκνον. 550
- I Ω N. ἠ̄ τύχη πόθεν ποθ' ἦκει;
 ΞΟΥΘ. δύο μίαν θαυμάζομεν.
- I Ω N. ἐκ τίνος δέ σοι πέφυκα μητρός;
 ΞΟΥΘ. οὐκ ἔχω φράσαι.
- I Ω N. οὐδὲ Φοῖβος εἶπε;
 ΞΟΥΘ. τερφθεῖς τοῦτο, κεῖν' οὐκ ἠρόμην.
- I Ω N. γῆς ἄρ' ἐπέφυκα μητρός;
 ΞΟΥΘ. οὐ πέδον τίκτει τέκνα.
- I Ω N. πῶς ἂν οὖν εἶην σός;
 ΞΟΥΘ. οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' εἰς τὸν θεόν. 555
- I Ω N. φέρε, λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων·
 ΞΟΥΘ. ταῦτ' ἄμεινον, ὦ τέκνον.
- I Ω N. ἦλθες εἰς νόθον τι λέκτρον;
 ΞΟΥΘ. μωρία γε τοῦ νέου.
- I Ω N. πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως;
 ΞΟΥΘ. οὐ γὰρ ὑστερόν γ' ἔτι.
- I Ω N. ἄρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας;
 ΞΟΥΘ. τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.

- ΙΩΝ. κᾶτα πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο ;
ΞΟΥΘ. τοῦτ' ἀμηχανῶ. 560
- ΙΩΝ. διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου.
ΞΟΥΘ. τοῦτο κάμ' ἀπαιολᾶ.
- ΙΩΝ. Πυθίαν δ' ἤλθες πέτραν πρίν ;
ΞΟΥΘ. εἰς φανάς γε Βακχίου.
- ΙΩΝ. προξένων δ' ἔν του κατέσχες ;
ΞΟΥΘ. ὅς με Δελφίσιν κόραις
- ΙΩΝ. ἐθιάσενσ', ἦ πῶς τάδ' αὐδᾶς ;
ΞΟΥΘ. Μαινάσιν γε Βακχίου.
- ΙΩΝ. ἔμφρον', ἦ κάτοινον ὄντα ;
ΞΟΥΘ. Βακχίου πρὸς ἠδοναῖς. 565
- ΙΩΝ. τοῦτ' ἐκεῖν'· ἴν' ἐσπάρημεν
ΞΟΥΘ. ὄδε πότμος· σ' ἠῦρεν, τέκνον·
- ΙΩΝ. πῶς δ' ἀφικόμεσθα ναοὺς ;
ΞΟΥΘ. ἔκβολον κόρης ἴσως.
- ΙΩΝ. ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον.
ΞΟΥΘ. πατέρα νῦν δέχου, τέκνον.
- ΙΩΝ. τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός.
ΞΟΥΘ. εὔ φρονεῖς ἄρα.
- ΙΩΝ. καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο,
ΞΟΥΘ. νῦν ὀρᾶς, ἂ χρῆ σ' ὀρᾶν. 570
- ΙΩΝ. ἦ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς ;
ΞΟΥΘ. ὃ σοί γε γίγνεται.

561. Libri ἀπαιολεῖ. Usitatam formam restituit Musgravius.

563. Libri ἐν τῷ. L. Dindorfius primo ἐν τῷ, idem postea ἐν του scribendum vidit.

564. Libri ἐθίασέν σ'. Correxerit Musgravius.

565. κάτοικον. Pal. et Ald. Correctum in edit. Her-
vag. secunda. G. Dind.

566. Libri ἐκεῖ νῦν. Correxerit Elmsleius. Post eum vulgo distinctum est τοῦτ' ἐκεῖν' ἴν' ἐσπάρημεν' quod si probum esset sic intelligi deberet. *Ille est locus, aut illud est tempus, in quo genitus sum.* Sed hæc interpretatio notissimæ hujus locutionis sensui repugnat. Itaque distinctionem ante ἐσπάρημεν posui; hoc enim verbum sententiæ initium est, quam interpellando explet Xuthus. Quomodo vero eam expleverit, incertum est. Libri omnes, ὁ πότμος σ' ἐξεῦρε τέκνον. Heathius qui σ' deleri jubet metro quidem consuluit sed vocis maxime necessariæ jactura. Scribendum aut, ἔδε πότμος σ' ἐξῆρε, παῖ. aut ὁδε πότμος σ' ἤρεν, τέκνον. Notum est scribarum artificium, quo versui justum syllabarum numerum reddant, ἐκ vel ἐξ verbo præfigere.

568. Εκπ τ. δ. Scilicet si a matre nutritus, non expositus esset, fuisset in servili conditione.

584. Linguae legibus contrarium est ut *τοῦτο* accusativus sit post *κάμ' ἔχει πόθος*. In proclivi quidem *τοῦδε* pro *τοῦτο* rescribere, sed vix credo librarium si *τοῦδε* invenisset, hoc in *τοῦτο* corrupturum fuisse. Possis etiam *ποθεῖν*; cf. Med. 591, *οὐ τοῦτό σ' εἶχεν*. Veruntamen longe probabilior ratio hujus loci emendandi, ut mihi videtur, hæc est.

Ὁ δ' ἦξας ὀρθῶς τοῦτο, (κάμ' ἔχει πόθος,)
 ὅπως σύ τ' ὦ παῖ μητέρ' εὐρήσεις σέθεν,
 ἐγὼ θ' ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς,
 χρόνῳ διδόντες, ταῦτ' ἴσως εὐροιμεν ἄν.

588. *θητείαν* vel *λατρείαν* pro *ἀλητείαν* conjiciebat Piersonus. Recte, sed non optimis exemplis, vulgatam lectionem tuetur Matthiæus; provocare debet ad 1092-4,

ἴν' ἐλπίζει βασιλεύσειν
 ἄλλων πόνον εἰσπεσῶν
 ὁ Φοιβεῖος ἀλάτας.

- ΙΩΝ. ἦ τίγω δῆθ' οἷ μ' ἔφυσαν;
ΞΟΥΘ. πιθόμενός γε τῷ θεῷ.
- ΙΩΝ. χαῖρέ μοι, πάτερ,
ΞΟΥΘ. φίλον γε φθέγμ' ἐδεξάμην τόδε.
- ΙΩΝ. ἡμέρα θ' ἢ νῦν παροῦσα.
ΞΟΥΘ. μακάριόν γ' ἔθηκέ με.
- ΙΩΝ. ὦ φίλη μητέρα, πότε ἄρα καὶ σὺν ὄψομαι δέμας; 575
νῦν ποθῶ σε μᾶλλον ἢ πρὶν, ἥτις εἶ ποτ', εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἴσως τέθνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.
- ΧΟ. Κοινὰ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι·
ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
ἔβουλόμην ἂν, τοὺς τ' Ἐρεχθέως δόμους. 580
- ΞΟΥΘ. ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
ὀρθῶς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἐμοί τε σέ,
σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' ἠῦρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
ὃ δ' ἤξας ὀρθῶς τοῦτο κάμ' ἔχει πόθος,
ὅπως σύ τ', ὦ παῖ, μητέρ' εὐρήσεις σέθεν, 585
ἐγὼ θ' ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ' ἴσως εὐροίμεν ἂν.
ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ', ἀλητείαν τε σὴν,
εἰς τὰς Ἀθήνας στείχε κοινόφρων πατρί,
οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός, 590
πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδέ, θάτερον νοσῶν
δυοῖν κεκλήσει δυσγενῆς πένης θ' ἄμα,

ἀλλ' εὐγενῆς τε καὶ πολυκτῆμων βίου.
 σιγᾶς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
 εἰς φροντίδας τ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς 595
 πάλιν μεταστὰς δεῖμα προσβάλλεις πατρί;

ΙΩΝ.

οὐ ταῦτ' οὐκ εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
 πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὀρωμένων.
 ἐγὼ δὲ τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
 πατέρα σ' ἀνευρών' ὧν δὲ γιγνώσκω πέρι, 600
 ἄκουσον. εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας

κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπέισακτον γένος'
 ἔν' εἰσπεσοῦμαι δύο νόσω κεκτημένους,
 πατρός τ' ἐπακτοῦ, καὐτὸς ὧν νοθαγενῆς.
 καὶ τοῦτ' ἔχων τοῦνειδος, ἀσθενῆς μὲν ὦν, 605
 αὐτὸς τὸ μηδὲν κοῦδένων κεκλήσομαι.

ἦν δ' εἰς τὸ πρῶτον πόλεος ὀρμηθεὶς ζυγὸν
 ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὑπο
 μισησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα·
 ὅσοι δὲ χρηστοὶ, δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ 610
 σιγῶσι, κοῦ σπεύδουσιν εἰς τὰ πράγματα,

γέλωτ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι,
 οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόγου πλέα.
 τῶν δ' αὖ ἴλογίων τε χρωμένων τε τῇ πόλει
 εἰς ἀξίωμα βὰς, πλεον φρουρήσομαι 615

ψήφοισιν· οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ·
 οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξιώματος

595. Libri εἰς φροντίδας δ'. Recte G. Dindorfius εἰς φροντίδας τ'. Hæc enim cogitatione cum præcedentibus junguntur, opponuntur autem sequentibus.

597. Libri οὐ ταῦτ' vel οὐ ταῦτ' ὄνειδος. Correxerit Scaliger.

600. Bene Græcum esset ὧν δὲ γινώσκω ἄκουσον sine præpositione. Præpositionis cum γινώσκω hoc sensu adhibito exemplum nullum memini. Credo περὶ nihil aliud fuisse quam $\overline{\text{περ}}$, h. e. πάτερ.

606. Libri μηδὲν καὶ οὐδὲν ὧν κεκλήσομαι. Scaliger, τὸ μηδὲν ὧν κάξ οὐδένων κεκλήσομαι, probante Valckenærio, præterquam quod ὁ pro τὸ scripsit. Verisimilius puto versum in initio mutilum quam tribus in locis hiulcum esse; tum vero κεκλήσομαι ὧν neque per se probabilis est constructio, et propter præcedentia, ἀσθενῆς μὲν ὧν, minime ferendam iterationem habet. His rationibus adductus μηδὲν κούδένων κεκλήσομαι ipsis codicum vestigiis insistens reposui; de lacuna supplenda nihil fidenter proponere ausim, nisi μηδὲν articulum videri flagitare.

613. Libri φόβου. Stephanus ψόφου, conjecturæ suæ fictam librorum auctoritatem prætendens. Si sana est librorum scriptura, φόβος de periculo intelligendus erit, quod rem publicam capessentes adeunt. Hoc autem in Ionem regis filium vix cadit; adde quod, si de periculo loqui voluisset, id tanquam malum præcipuum per se vitandum dixisset: hic autem opinionem stultitiæ maxime metuit; alterum illud malum obiter tantum innuit. Postremo nescio quid mali ominis vulgatæ lectioni inest, injuriosumque, ut opinor, Atheniensibus visum fuisset, civitatem suam φόβου πλέαν appellari. Longe mihi præstare videtur ψόγου.

614. Cave Matthiæi conjecturam ἐν λόγῳ a G. Dindorfio

commendatum recipias. Duo sunt genera civium prudentium ; primum ex iis constat qui rempublicam aggredi possunt quidem sed nolunt, alterum ex iis qui et potestatem habent et voluntatem. Voluntas verbis *χρωμένων τε τῇ πόλει* significatur : potestatis notio sub mendoso *λογίοις* latet. Neque probari poterit ulla conjectura qua aut *αὖ* aut *τε* suis locis deturbantur, adeo concinne utrumque ponitur. Patet igitur veram vocem disyllabam esse, eamque eodem fere sensu quo *δυνατῶν χρηστῶν* aut *σοφῶν* : et quid impedit quominus hoc ipsum *σοφῶν* a nostro scriptum, postea a scribis per *λογίων* explicatum fuisse conjiciamus? Vox ipsa mediæ ævi Græculis usitatissima, ut in titulo *ὁ σοφώτατος καὶ λογιώτατος Κύριος*. At enim *σοφῶν* nimis notum erat vocabulum quam ut interpretamento egeret. Atqui Monacho aliter visum, qui vere sapientem rei publicæ curam habere non credebat ; quare *σοφῶν* per *λογίων* interpretatus est.

617. Libri οἱ — *ἔχουσι κάξιώματα*. Stobæus οἱ — *ἔχοντες ἀξιωμα τε*. Singularis plurali longe deterior videtur ; quod vero G. Dindorfius ait, “ *ἀξιωμα τε* quum in *ἀξιώματα* esset depravatum, a correctore positum esse οἱ — *ἔχουσι κάξιώματα*,” haud sane incredibile est, contrarium tamen accidisse credo, ut antiqua lectio fuerit οἱ τ. π. *ἔχουσιν, ἀξιώματος τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰςὶ πολεμιώτατοι* : sic enim articulus ante alterum nomen omitti potest. Tum, *ος* in *a* depravato, *καὶ* insertum est : qui vero memoriter hæc citabat, in simpliciolem, ut fit, rationem incidit.

623. Principalis hujus periodi sententia est *πῶς οὐχ ὑπ’ αὐτῆς μισήσομαι* ; Sed cum his non congruit *ὅταν* — *προδοὺς σύ μ’ ἐς δάμαρτα σὴν βλέπης*. Hunc igitur et sequentem versum ad *ὅσας σφαγὰς κτέ* pertinere arbitror, quemadmodum

τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
 ἔλθων δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυσ ὦν,
 γυναικά θ' ὡς ἄτεκνον, ἧ κοινουμένην 620
 τὰς συμφορὰς σοὶ πρόσθεν, ἀπολαχοῦσα νῦν
 αὐτὴ καθ' αὐτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς,
 πῶς οὐχ ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
 ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδῶς,
 ἢ δ', οὔσ' ἄτεκνος, τὰ σὰ φίλ' εἰσορᾷ πικρῶς, 625
 κᾶτ' ἢ προδοῦς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπης,
 ἢ τὰμὰ τιμῶν, δῶμα συγχέας ἔχης;
 ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων τε θανασίμων
 γυναιῖκες ἤϋρον ἀνδράσιν διαφθορὰς.
 ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ, 630
 ἄπαιδα γηράσκουσιν· οὐ γὰρ ἄξια,
 πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὔσ', ἀπαιδίᾳ νοσεῖν.
 τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
 τὸ μὲν πρόσωπον ἠδὺν, τὰν δόμοισι δὲ
 λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχής, 635
 ὅστις δεδοικῶς καὶ παραβλέπων βίαν
 αἰῶνα τείνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχῆς
 ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ὦν,
 ᾧ τοὺς πονηροὺς ἠδονὴ φίλους ἔχειν,
 ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβούμενος. 640
 εἵποις ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,
 πλουτεῖν τε τερπνόν. οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν,

ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόνους·
 εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπουμένῳ.
 ἂ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου, πάτερ· 645
 τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώπῳ σχολὴν,
 ὄχλον τε μέτριον· οὐδέ μ' ἐξέπλησσε ὄδοῦ
 πονηρὸς οὐδεὶς· κείνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν,
 εἶκειν ὄδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοισιν.
 θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λόγοισιν ἢ βροτῶν 650
 ὑπηρετῶν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.
 καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἳ δ' ἤκον ξένοι·
 ὦσθ' ἠδὺς αἰὲν καινὸς ὦν καινοῖσιν ἦν.
 ὁ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν ἦ,
 δίκαιον εἶναι μ' ὁ νόμος ἢ φύσις θ' ἅμα 655
 παρεῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συννοοῦμενος
 κρείσσω νομίζω τ' ἀνθάδ' ἢ τὰ κεῖ, πάτερ·
 ἔα δέ μ' αὐτοῦ ζῆν· ἴση γὰρ ἢ χάρις,
 μεγάλοισι χαίρειν, σμικρὰ θ' ἠδέως ἔχειν.
 ΧΟ. καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὐς ἐγὼ φιλῶ, 660
 ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.
 ΞΟΥΘ. παῦσαι λόγων τῶνδ'· εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·
 θέλω γὰρ οὐπὲρ σ' ἠῦρον ἄρξασθαι, τέκνον,
 κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσῶν,
 θύσαι θ', ἃ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν. 665
 καὶ νῦν μὲν ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον
 δειπνοῖσι τέρψω· τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς

ante Tyrrwhittum legebantur; tum ἦ in ἦν corrigendum erit. Quum dicere posset ἦ σφαγαῖς ἦ φαρμάκοις κατακτενεῖ με, quam sæpe hoc a feminis factum sit clamando, orationem variavit.

632. νόσον νοσεῖν, et quæ sunt plurimæ hujusmodi verborum constructiones cum accusativo nominis cognati, quivis veterum dixerunt: sed ἀπαιδῖαν νοσεῖν recentiorum magis quam veterum consuetudini convenit. Quamobrem cum L. Dindorfio correxi ἀπαιδῖα, quod Dobreum quoque conjecisse postmodum cognovimus. G. Dind.

644. Libri εἶη γ' ἐμοί. Lentingius εἶη δ' ἐμοίγε.

646. Libri ἀνθρώπων. Dobreus ἀνθρώποις. Rectius ἀνθρώπων. Idem vitium infra 1515, eadem correctione tollendum.

647. Vulgo ἐξέπληξ'. Idem tempus huic verbo atque ceteris convenire manifestum est.

650. Libri γόοισιν ἦ. Correxerit Musgravius. Similis vocum γόος et λόγος confusarum exemplum ni fallor in Sophocle animadverti. Quod ad ἦ attinet vereor ne hoc nimis Atticum sit quam Tragicum Poetam deceat, scribique oporteat ἦν.

654. ἐὺκτὸν non *optatum* sed *optabile* est; aliter non potuisset adjicere κἂν ἄκουσιν ᾗ.

658. Vulgo εἶα δ' ἐμαντῶ ζῆν. Quibus satis habuit G. Dind. μ' addere. At non id precatur ut sibi privato vivere liceat, sed ut Delphis maneat; Athenis enim, sive privatam sive publicam vitam egisset, omnia sibi infausta præviderat.

665. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 86, 18. γενέθλιον ἡμέραν ἀξιούσιν ἀεὶ λέγειν, οὐ γενέθλια, οὐδὲ γενέσια. Εὐριπίδης Ἴωνι, Ἡρόδοτος τετάρτῳ. De utroque dictum in Thesaurο Stephani. De genethliorum religione vide Lobeck Aglaoph. p. 767. G. Dind.

668. Imo, ni fallor, οὐχ ὡς ὄντ' ἐμόν.

677. Cf. Elmsl. ad Heraclid. 710.

678. Libri δμωίδεσσι aut δμωίδεσι. Correxuit Barnesius.

688-9. Legebatur ὀρῶ δάκρυα μὲν καὶ πενθίμους Ἴλλας γε
 σεναγμῶν εἰσβολάς. μὲν om. Pal., quem recte secutus est
 G. Dind. Idem ἄλλας γε metricorum supplementum esse
 vidit. Musgravius σεναγμάτων reposuit.

ἄξω θεατὴν δῆθεν, ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν.
 καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι
 λυπεῖν ἄτεκνον οὔσαν, αὐτὸς εὐτυχῶν. 670
 χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
 δάμαρτ' ἕαν σε σκῆπτρα τᾶμ' ἔχειν χθονός.

Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε τῇ τύχῃ πρέπον,
 ὀθούνεκ' ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῦ
 ἴχνος συνῆψας πρῶτος· ἀλλὰ τῶν φίλων 675
 πλήρωμ' ἀθροίσας βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ
 πρόσσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.

ὕμιν δὲ σιγᾶν, δμῶίδες, λέγω τάδε,
 ἢ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμὴν.
 IΩN. στείχοιμ' ἄν· ἐν δὲ τῆς τύχης ἔπεστί μοι· 680

εἰ μὴ γὰρ ἦτις μ' ἔτεκεν εὐρήσω, πάτερ,
 ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεῶν,
 ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἢ τεκοῦσ' εἴη γυνή,
 ὥς μοι γένηται μητρόθεν παρῤῥησία.

καθαρὰν γὰρ ἦν τις εἰς πόλιν πέσῃ ξένος, 685
 κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾗ, τό γε στόμα
 δοῦλον πέπαται, κοῦκ ἔχει παρῤῥησίαν.

XO. Ὅρω δάκρυα καὶ πενθίμους 690
 [ἄλλας γε] στεναγμάτων εἰσβολὰς,
 ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν
 πόσιν ἔχοντ' ἴδῃ,
 αὐτὴ δ' ἄπαις ᾗ καὶ λελειμμένη τέκνων.

τίν', ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς, ἔχρη-
 σας ὑμνωδίαν;
 πόθεν ὁ παῖς ὄδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν 695
 τρόφιμος ἐξέβα γυναικῶν τίνος;
 οὐ γάρ με σαίνει
 θέσφατα, μή τιν' ἔχη δόλον.
 δειμαίνω συμφορὰν
 ἐφ' ὃ ποτ' ἐκβάσεται. 700
 ἄτοπος ἄτοπα γὰρ παραδίδωσι μοι
 τὸ δί ποτ' εὐφρημα.
 ἔχει δόμον, τύχαν θ' ὁ παῖς
 ἄλλων τραφεῖς ἐξ αἱμάτων.
 τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται; 705
 φίλαι, πότερ' ἐμᾶ δεσποίνα
 τάδε τορῶς ἐς οὔς γεγωνήσομεν
 πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ', ἐλπίδων
 μέτοχος ἦν τλάμων;
 νῦν δ' ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὃ δ' εὐτυχεῖ, 710
 πολὺν εἰσπεσοῦσα γῆρας· πόσις δ'
 ἀπίετος φίλων.
 μέλεος, ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμονος
 μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχας.
 ὄλοιτ', ὄλοιτ' ὦ 715
 πότνιαν ἐξαπαφὼν ἐμάν,
 καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι

697. Ultima in *θέσφατα* et in *πότνια* 716 non est communis; quare utramque vocem in proximum versum remisi.

700. Videtur metrum e duobus creticis constare quorum in antistropha prior ultimam longam, alter et primam et ultimam in duas breves resolvit. Videtur aut *προ-* aut *ἐκβάσεται* pro vulgato *βάσεται* scribendum.

702. Versus aperte corruptus. *τὸ δῆποτε* Flor. 1. *τὸ δὶ ποτ'* Flor. 2. *τόδετ'* Pal., nihil variantes in *εὔφημα*. Sunt hæ reliquiæ versus laceri, de quo eo magis conjecturis est abstinendum, quum antistrophicus exciderit. Ultimum vocabulum non *εὔφημα* fuisse, sed *φήμα* conjiciebat Seidlerus, tali fere sententia, *ἄτοπος, ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι τὰ δεσπότη, φήμα*. G. Dind.

703. *δόλον τύχαν τε* pro *δόλιον τύχαν* dictum esse credat qui velit. Hodie non dubito quin Reiskius recte *δόμον* conjecerit.

704. *ἔξ* pro *ἄφ'* e Pal. et Flor. 2 reduxi; cf. versus antistrophicus 122. *ἄφ'* videtur Florentini scribæ conjectura esse.

705. Recte interpretatur Wakefield; *quisnam in his mecum non consentiet?* MATTH.

706. Legendum videtur *ἐμᾶ ποτνία*, quod strophæ respondeat. Versus constat ex bacchio in ultima syllaba resoluto, et dochmiaco. Proxime sequens ex duobus dochmiacis, nisi *τάδε* rejicias; tum fiet diiambus cum dochmiaco, cui respondebit *ἄλλας σεναγμάτων εἰσβολὰς*, rejecto tantummodo *γε*.

712. Sensum manifestum turbant, qui *ἀτίετος* passive accipi volunt. *Ἀτίετος φίλων* insolenter dictum est pro *οὐ τίων φίλους*.

714. Quid sit *ἔσωσεν τύχας*, vel, quod Libri habent, *ἔσωσε*

τύχης non divino; sed neque ἴσωσεν, quod nonnulli coniecerunt, loco mendoso medetur.

715. Sic Ald. quam lectionem Stephanianæ ἔλοιθ' ὁ ob metrum præferendam censeo.

720. Lacunam indicavit Canterus; dubito autem an non melius post φίλα ponatur; hunc enim fere sensum requirimus. τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται τύραννος φίλα (πρόθυμον ἠνίκ' ἐκπέδων) Ἡδὴ πέλας δείπνων κυρεῖ κτέ.

724. Libri ἴνα. Matthiæus τε metri causa supplevit. Sed et sententiæ consulendum erat, quæ sic ineptissima est: non enim in Parnassi apicibus convivium apparabatur. Absurdum etiam est duplex ἴνα quo Chorus a cœnæ mentione ad Parnasum, a Parnasso ad Bacchi encomium pergit. Adde quod Epodum a nova oratione ordiri decet, non cum extrema antistropha continuare.

728. Libri μήποτ', sed Ald. et Pal. μήποθ'. Hermannus μί τί ποτ', afferens Æsch. Suppl. 397. Seidl. id quod recepi.

730. Στενομένα recte Wakef. explicat *coarctata*. Eodem sensu Homerus στεινόμενος habet.

631. Miror lacunam, qua hic locus laborat, editores tamdiu fefellisse. Apparet verbum, quod εἰσβολὰν regat, deesse. Sed et Epodi mensura pro ceteris hujus Chori partibus nimis brevis est, quippe stropha, si tanti est numerare, e 77 vocabulis, syllabis autem 155, epodus quem nunc habemus e 48 vocabulis, syllabis 105, constat.

733. Sic Libri. Scaliger ἄλις ἄλις. G. Dindorfius ἄλιας ἄλιας. Glossa cujus notitiam duobus tantum Grammaticis debemus, quorum alter de vocis auctoritate tacet, alter uni Hipponacti eam tribuit, non ita temere Attico Poetæ obtrudenda est. Sed videamus sententiam; *satis est qui olim prin-*

καλλίφλογα πέλανοι ἐπὶ
 πυρὶ καθαγίσας. τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται
 * * * * *
 * * τυραννίδος φίλα. 720

ἤδη πέλας δείπνων κυρεῖ
 παῖς καὶ πατὴρ νέος νέων.
 ἰὼ δευράδες Παρνασοῦ πέτρας ἐπιπόδος.
 ἔχουσαι σκόπελον οὐράνιον θ' ἔδραν, 725

ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας
 λαιψηρὰ πηδᾶ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις.
 μὴ ποθ' ὄδ' εἰς ἐμὴν πόλιν ἴκοιθ' ὁ παῖς,
 νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν θάνοι.
 στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν 730
 ξενικὸν εἰσβολάν

* * * * *
 * * * * *

ἀλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὦν
 Ἐρεχθεὺς ἄναξ.

ΚΡΕΟ. Ἦ πρέσβυ παιδαγῶγ' Ἐρεχθέως πατρός 735
 τοῦμοῦ ποτ' ὄντος, ἠνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
 ἔπαιρε σαντὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,
 ὡς μοι συνησθῆς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ
 θέσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγγετο.
 σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἠδὲ μὲν πράσσειν καλῶς 740
 ὃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακὸν,

- εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.
 ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε,
 δέσποιν' ὅμως οὔσ', ἀντὶ κηδεύω πατρός.
- ΠΑΙΔ. ὦ θύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων 745
 ἦθη φυλάσσεις, κοῦ κατασχίνας' ἔχεις
 τοῦ σοῦ παλαιοῦς ἐκ γένους αὐτόχθονας.
 ἔλχ', ἔλκε πρὸς μέλαθρα, καὶ κόμιζέ με.
 αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρωσ δέ μοι
 συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ. 750
- ΚΡΕΟ. ἔπου νυν· ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὕπου τίθης.
- ΠΑΙΔ. ἰδοῦ·
 τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ.
- ΚΡΕΟ. βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.
- ΠΑΙΔ. καὶ τοῦτο τυφλόν, ὕταν ἐγὼ βλέπω βραχύ. 755
- ΚΡΕΟ. ὀρθῶς ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ.
- ΠΑΙΔ. οὐκουν ἐκόν γε· τοῦ δ' ἀπόντος οὐ κρατῶ.
- ΚΡΕΟ. γυναιῖκες, ἰστών τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος
 δούλευμα πιστόν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
 βέβηκε παίδων, ὧνπερ οὔνεχ' ἤκομεν; 760
 σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθὰ μοι μηνύσετε,
 οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν.
- ΧΟ. ἰὼ δαῖμον.
- ΠΑΙΔ. τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.
- ΧΟ. ἰὼ τλαῖμον. 765
- ΠΑΙΔ. ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;

ceps erat Rex Erectheus. Quemquamne sic locutum credamus, qui dicere volebat, *veram Erechthidarum stirpem civitati implendæ tuendæque sufficere?* Itaque lacunæ, quam indicavi, partem extremam hujus sententiæ initium continuisse existimandum est; neque ἀλίσας solicitandum: quum neque quid præcesserit sciamus, neque certum sit nihil post ἀλίσας excidisse, quod dochmium efficeret.

747. Vulgo τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐγγόνους αὐτόχθονας. Correxerit Bothius. Similiter peccatum in Æsch. Agam. 381, πέφανται δ' ἐγγόνους κτέ. Alia lectio est ἐγγόνους; Lege ἐκ γένους.

749. Libri αἰπεινὰ δέ μοι. Valckenærii correctionem, αἰπεινά τοι, amplexi sunt recentiores. Quid de ea sentiam, dixi in Præfatione.

752. Hic etiam ἴδου sua se debilitate prodit ut Euripidi alienum.

754. Recipienda lectio quam præbere dicitur liber Heinsio Scaligeranus, sive ea recentioris conjectura sit, sive ex aliquo codice enotata, ποδός: præterea περιφερῆ in παραφόρου mutandum. Loca, quæ ad hoc vocabulum illustrandum prosint, invenies in Ast. Lex. Plat. in voce, et in Pollucis Onomastico. Cf. Hec. 1026, τυφλῶ εἰχοντα παραφόρω ποδί.

756. Vulgo μὴ πάρεσκε πω. Emendavit Tyrwhittus.

757. Cf. quæ supra de οὔκουν—γε annotavimus. ἀπόντος pro ἄκοντος correxit Reiskius.

762. Libri χάράν. Cobetus χάριν. Recte eum conjecisse et ἀπίσους et βαλεῖς ostendunt.

764–6. Libri hæc choro tribuunt, Hermannus Pædagogus.

770. Notandum est ὡς — γε : *quantum quidem calamitas, quam affers, ad me attinet.*

776. Revocavi librorum scripturam, quam in *συμφορὰς* mutaverat Brodæus. Versus 774–7 strophici sunt quibus respondent 778–80. Nam 775–6 unum versum duobus dochmiis constantem efficiunt.

777. Libri *βίοτον*, quod in *ἀβίωτον* mutaverat Stephanus; *ἄβιον* Hermannus, collato grammatico in Bekker; *Anecd.* p. 323, 19. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῆ λέξει. G. Dind.

778. Libri Pædogogo tribuunt, cui adversatur quod et prius et postea solantis partes assumit. Mutationi nostræ favet quod ita antistropa cum stropa in personis non minus quam in numeris et sententiis congruit.

779. Barbarum est *ἔτυπεν*, sed nihil melius offerunt libri.

787. Alterum *ἔλακες* addidit Seidlerus. Possis etiam *καίνον κακόν*.

789. Libri *διαφῦναι* δὴ. Correxit Scaliger.

- ΧΟ. εἶεν. τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κείται πέρι;
- ΚΡΕΟ. τίς ἦδε μοῦσα, χῶ φόβος τίνων πέρι;
- ΧΟ. εἶπωμεν, ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν;
- ΚΡΕΟ. εἶφ' ὥς ἔχεις γε συμφοράν τιν' εἰς ἐμέ. 770
- ΧΟ. εἰρήσεταιί τοι, κεί θανεῖν μέλλω διπλῆ·
οὐκ ἔστι σοι, δέσποιν', ἐπ' ἀγκάλαις λαβεῖν
τέκν', οὐδὲ μαστῶ σῶ προσαρμόσαι ποτέ.
- ΚΡΕΟ. ὦμοι θάνοιμι'
- ΠΑΙΔ. θύγατερ. ΚΡΕΟ. ὦ τάλαιν' 775
ἐγὼ συμφορᾶς.
ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος ἄβιον, ὦ φίλαι.
διοιχόμεσθα,
- ΠΑΙΔ. τέκνον. ΚΡΕΟ. αἰαῖ, αἰαῖ, διανταῖος ἔτυ—
πεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω. 780
- ΠΑΙΔ. μήπω στενάζῃς,
ΚΡΕΟ. ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
- ΠΑΙΔ. πρὶν ἂν μάθωμεν,
ΚΡΕΟ. ἀγγελίαν τίνα μοι;
- ΠΑΙΔ. εἰ ταῦτ' ἀπράσσων δεσπότης τῆς συμφορᾶς
κοινωνός ἐστιν, ἢ μόνη σὺ δυστυχεῖς.
- ΧΟ. κείνῳ μὲν, ὦ γεραιέ, παῖδα Δοξίας 785
ἔδωκεν· ἰδίᾳ δ' εὐτυχεῖ ταύτης δίχα.
- ΚΡΕΟ. τόδ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακες ἔλακες
ἄχος ἐμοὶ στένειν.
- ΠΑΙΔ. πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος

- τὸν παῖδ' ὃν εἶπας, ἧ γεγῶτ' ἐθέσπισεν; 790
- ΧΟ. ἦδη πεφυκότ' ἐκτελεῖ νεανίαν
 δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· παρῆν δ' ἐγώ.
- ΚΡΕΟ. πῶς φῆς; ἄφατόν, ἄφατον, ἀναύδητον
 λόγον ἐμοὶ θροεῖς.
- ΠΑΙΔ. κάμοίγε. πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται, 795
 σαφέστερόν μοι φράζε, χῶστις ἔσθ' ὁ παῖς.
- ΧΟ. ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθείς
 πρώτῳ πόσις σὸς, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός.
- ΚΡΕΟ. ὀτοτοτοῖ, τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλα-
 βεν ἔλαβεν ἄρα βίοτον. ἐν ἐρημίᾳ δ' 800
 ὀρφάνους δόμους οἰκήσω.
- ΠΑΙΔ. τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ συνῆψ' ἵχνος ποδὸς
 πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ ποῦ νιν εἰσιδῶν;
- ΧΟ. οἷσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν,
 ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς. 805
- ΚΡΕΟ. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίνην αἰθέρα πόρσω γαί—
 ας Ἑλλανίας ἀστέρας ἐσπέρους.
 [οἶον,] οἶον ἄλγος ἔπαθον φίλοι.
- ΠΑΙΔ. ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ;
 οἷσθ', ἧ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει; 810
- ΧΟ. Ἴων', ἐπίπερ πρῶτος ἦντησεν πατρί.
- ΠΑΙΔ. μητρὸς δὲ ποίας ἐστίν;
- ΧΟ. οὐκ ἔχω φράσαι.
 φροῦδος δ', ἴν' εἰδῆς πάντα τὰπ' ἐμοῦ, γέρον,

793. Deest syllaba quam *τιν'* esse conjicit Seidlerus. Sed quem non offendit alterum verbum repetitum sequente semel tantum altero? Conjicio, *πῶς φής; ἄφατον ἄ | φρασον ἀναύδητον |* vel, si forte prima in *ἄφρασον* producta displicet, *ἄρητον*.

799. Alterum *ἔλαβεν* addidit Hermannus. Hodie eam mutationem non probō; melius est Palatini et Aldi vestigiis insistere et *ὄτοτοτοῖ τοτοῖ* scribere. Sed major correctio facienda restat; ista enim plane intolerabilia sunt, *sed mea sterilitas cepit vitam (meam?)*. Legendum, *ὄτοτοτοῖ τοτοῖ τὸ ν ἐμὸν ἄτεκνον ἄτεκνον ἔλαβον ἄρα βίον κτέ.*

808. Duplex ratio est, qua hunc versum e cretico et dochmio constare facias, ut antistropho 801 respondeat; nempe geminato *οῖον*, aut addito *φίλαι*; quod quum in Pal. esse testetur Dindorfius, suspicor in Flor. 2 a metrico omissum fuisse.

835. Pro κᾶθ' Περμαννυς conjecit καὶ σ'. Pronominis autem non egemus: non enim soli Creusæ fraudem factam putat; imo Deus Creusæ nec falsa nec vera responderat. Xuthus autem *omnes* puerum clam educari curando fefellerat: præterea εἶτα in narratione pergenti aptum est.

838. Libri ἐλθὼν. λαθὼν quod conjecit Musgravius, et sensus, et oppositum ἀλοῦς aperte postulant, in textum admisi. Cetera in hoc versu post tot infelices virorum doctorum conjecturas invitus aggredior. Consilium, quod Xutho tribuit Pædagogus, hujusmodi est: si inventus esset hunc filium suum non hospitem Athenas secum duxisse, oraculum prætereundum paratus erat; si latuisset, regem eum creare decreverat. Si quis ad hæc rogasset, τί θέλων, opinor, cum risu exceptus esset; causa enim cur pater filium regem creare velit nemini obscura est. Bene igitur Seidlerus vitium in θέλων esse perspexit. Si vero tantummodo latuisset, non statim regiam potestatem ad filium deferre poterat; remanebat altera conditio, eaque in his verbis quærenda. Quidni igitur Euripidis si non ipsissima verba at sententiam hunc fere ad modum restituamus? Λαθὼν δὲ μικρὸν χρόνον, ἀμύνοντάς θ' ἐλὼν Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.

παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια, 815
 σκηναὶ ἐς ἱεράς τῆσδε λαθραίως πόσις,
 κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ.

ΠΑΙΔ. δέσποινα, προεδεδόμεσθα, σὺν γάρ σοι νοσῶ,
 τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς, καὶ μεμηχανημένως 820
 ὑβριζόμεσθα, δωμαίων τ' Ἐρεχθέως

ἐκβαλλόμεσθα· καὶ σὸν οὐ στυγῶν πύσιν
 λέγω, σὲ μέντοι μᾶλλον ἢ κείνον φιλῶν,
 ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν,
 καὶ δῶμα καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
 ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος 825

λάθρα πέφηνεν· ὡς λάθρα δ', ἐγὼ φράσω.
 ἐπεὶ σ' ἄτεκνον ἦσθετ', οὐκ ἔστεργέ σοι
 ὅμοιος εἶναι, τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν·
 λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα, νυμφεύσας λάθρα
 τὸν παῖδ' ἔφυσεν· ἐξενωμένον δὲ τῷ 830

Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὃ δ' ἐν θεοῦ
 δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται.
 νεανίαν δ' ὡς ἦσθετ' ἐκτεθραμμένον,
 ἐλθεῖν σ' ἐπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.

καὶ θὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο 835
 πάλαι τρέφων τὸν παῖδα, κάπλεκεν πλοκάς
 τοιάσδ'· ἀλοὺς μὲν, ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα·
 λαθῶν δέ, καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων,
 τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.

καινὸν δὲ τοῦνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον, 840
 Ἰων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο.

ΧΟ. οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς αἰεὶ στυγῶ,
 οἱ συντιθέντες τᾶδικ', εἶτα μηχαναῖς
 κοσμοῦσι· φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
 θέλοιμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σοφώτερον. 845

ΠΑΙΔ. καὶ τῶνδ' ἀπάντων ἕσχατον πείσει κακόν·
 ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς
 γυναικὸς εἰς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγει.
 ἀπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακόν, εἰ παρ' εὐγενοῦς
 μητρὸς, πιθῶν σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν, 850
 ἐσώκισ' οἴκουσ'· εἰ δέ σοι τόδ' ἦν πικρὸν,
 τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.
 ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γυναικεῖόν τι δρᾶν·
 ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν, ἢ δόλω τινί,
 ἢ φαρμάκοισι, σὸν κατακτεῖναι πόσιν . 855
 καὶ παῖδα, πρὶν σοι θάνατον ἐκ κείνων μολεῖν.
 εἰ γὰρ σὺ φείσει τοῦδ', ἀπαλλάξει βίου.
 [δυσοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν στέγος,
 ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.]
 ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω 860
 καὶ συμφονεύειν παῖδ', ἐπεισελθῶν δόμοις
 οὐ δαῖθ' ὀπλίζει, καὶ τροφεῖα δεσπότηαις
 ἀποδοῦς θανεῖν τε ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
 ἐν γὰρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει,

840. *Αη καινὸν τόδ' οὔνομ' ἄ. χ. πεπλασμένος.*

842–5, quos libri Pædagogo continuant, Choro tribuendos vidit Hermannus.

846. Dobreus *κακ* pro *καὶ* conjecit. Credo potius *τῶνδ'* in *τοῦθ'* mutandum, nam illud indicare debet, quod mox dicturus est, *ἀμητόρ' κτέ.*

852. Quo facto ex Atheniensium civitate discedendum illi fuisset.

857. Libri *εἰ γὰρ γ' ὑφήσεις, τοῦδ' ἀπαλλάξει βίου.* Quæ ego corrigere sum conatus, G. Dindorfius ejicienda censet. Haud sane necessarius est versus post 856; ferri tamen potest in re quæ agitur gravissima argumenti quædam iteratio. Hermannus, verbum ante infinitivum *κατακτεῖναι* deesse ratus, conjecerat *δεῖ σ' εἰ δ' ὑφήσεις.* Et subaudiri quidem posse illud ex 853 neminem præter Dindorfium crediturum arbitror; si vero *ἦ γὰρ* in *ἦτοι* mutatur, uterque infinitivus ab eodem *δεῖ* pendebit. Sed cur sententiam meam de hoc loco dissimulem? Videtur igitur mihi ab aliena manu invecta Xuthi mentio; nihil Creusæ ab illo timendum erat, neque ullum verbum in his quæ statim sequuntur de illo occidendo profertur; quod autem hoc consilium postea propositum est, id ipsum huic loco interpolando ansam dedit. Legendum mihi videtur, *ἐκ τῶνδε δὴ σὲ δεῖ γυναικεῖόν τι δρᾶν, ἦτοι ξίφος λαβοῦσαν ἢ δόλω τινί, τὸν παῖδα, πρίν σοι θάνατον ἐκ κείνου μολεῖν.*

858–9. En versus vere spurios, quibus damnandis barbarum istud *θάτερον* pro *τὸν ἕτερον* solum sufficeret; sed et *δυσυχεῖν*, postquam de cæde loquutus est, ineptissime additur, et tota oratio importune sententiosa est.

866. Libri οὐδείς. Dobreus οὐδέιν. Olim de hac correctione propter τὰ δ' ἄλλα πάντα dubitavi; sed injuria; hoc enim de rebus in quibus quis bonus sit, illud de mensura bonitatis accipiendum. Οὐδείς ita positi nullum extat exemplum.

873. Libri ἀγῶνα. Correxerit Musgravius. L. Dindorfius πρὸς τίν' ἀγῶν' ἂν θείμεσθ' ἀρετῆς. Mox οὖ pro οὐ a Dobreo recepi.

877. Ἐδυνήθην pro Ἐδυνάσθην Elmsleius, quem vide ad Med. 1050.

880. Mā similiter omissum est in Soph. Œd. R. 660, 1088.

883. Sacrum vocat Tritoniæ paludis marginem, quod in eo Minerva plantas primum posuisset. vide omnino Lucan. Pharsal. 9, 350. Herodot. 4, 179. Musg.

885. Hesychius ἀπονησαμένη: ἀποσωρεύουσα. Quum ceteri libri corrupte haberent ἀπομισαμένη, Flor. 1. nova negligentia in veram lectionem incidit, quam jam restituerat Valckenærius. Simplicem formam habes in Herc. F. 243 βωμὸν περίξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα.

887. Libri κακοβουλευθεῖς, quod jam Barnesio displicuerat. Non dubitavi κακοβουληθεῖς reponere. Pro uno exemplo verbi a nominibus compositis, qualia sunt ὀρθόβουλος κοινόβουλος cett., formati, sexcenta occurrunt e βουλεύω et præpositione composita. Hoc fraudem fecit librario, qui regulæ specie deceptus, quia scilicet βούλομαι compositionem nullam admitteret, omnia verba composita cum εὐ scribi debere credidit.

- τοῦνομα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων 865
οὐδὲν κακίων δοῦλος, ὅστις ἐσθλὸς ᾗ.
- ΧΟ. κάγω, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
κοινομένη τήνδ' ἢ θανεῖν ἢ ζῆν καλῶς.
- ΚΡΕΟ. ὦ ψυχὰ, πῶς σιγάσω;
πῶς δὲ σκοτίας ἀναφήνω 870
εὐνάς, αἰδοῦς δ' ἀπολειφθῶ;
τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι;
πρὸς τίν' ἀγῶνας τιθέμεσθ' ἀρετῆς,
οὔ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;
στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων, 875
φρουῶν δ' ἐλπίδες, ἅς διαθέσθαι
χρήζουσα καλῶς οὐκ ἔδυνήθην
σιγῶσα γάμους,
σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.
ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἔδος, 880
καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεάν,
λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος
πότνιαν ἀκτάν,
οὐκέτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
ἀπονησαμένη ῥάων ἔσομαι. 885
στάζουσι κόραι δακρυῖοισιν ἐμαί,
ψυχὰ δ' ἀλγεῖ κακοβουληθεῖσ'
ἔκ τ' ἀνθρώπων ἔκ τ' ἀθανάτων,
οὐς ἀποδείξω

λέκτρων προδότας ἀχαρίστους. 890
 ὦ τᾶς ἐπταφθόγγου μέλπων
 κιθάρας ἔνοπᾶν, ἅ τ' ἀγραύλοισ
 κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ
 Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους,
 σοὶ μομφὰν, ὦ Λατοῦς παῖ, 895
 πρὸς τάνδ' ἀνγὰν αὐδάσω.
 ἦλθές μοι χρυσῶ χαίταν
 μαρμαίρων, εὖτ' εἰς κόλπους
 κρόκεια πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον
 ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ. 900
 λευκοῖς δ' ἐμφύς καρποῖς χειρῶν
 εἰς ἄντρου κοίτας κραυγὰν ὦ
 μᾶτερ, μᾶτέρ μ' αὐδῶσαν,
 θεὸς ὀμευνέτας ἄγες ἀναιδεῖ Κύ-
 πριδι χάριν πρᾶσσων. 905
 τίκτω δ' ἅ δύστηνός σοι
 κοῦρον, τὸν φρίκα ματρὸς
 εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν.
 ἵνα με λέχεσι μελέαν μελέοις
 ἐξέζω τὰν δύστανον. 910
 οἴμοι μοι, καὶ νῦν ἔρρει
 πτανοῖς ἀρπασθεῖς
 θοίνα παῖς μοι σὸς
 τλάμων, σὺ δὲ κιθάρα

891. Μέλπειν apud Homerum de *lusu* non de *cantu* intelligendum monet Aristarchus ; neque hic de cantu interpretor. Cf. Phœn. 799 λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει Μοῦσαν.

893. κέρασιν] Pollux 4, 62. δόνακά τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. Paria fere habet Hesychius v. δόνακα. Locus, quem respiciunt, exstat in Aristoph. Ranis v. 235. Sed de lyra qui plura cupit, adeat Philostratum in Amphione Icon. lib. 1. Sed neque omittendus insignis Ciceronus locus, qui cornuum horum usum declarat : *Itaque plectri similem linguam nostri solent dicere ; chordarum dentes ; nares cornibus iis, qui ad nervos resonant in cantibus.* De Nat. Deor. 2. 59. Musg. Telestes apud Athen. 534, κερατόφωνον ἐρέθιζε μαγάδιν. Sed de hac interpretatione vehementer dubito ; nam ἀψύχοις et ἀγραύλοις de tibiis aptius dicuntur, quas alibi θανούσης κῶλα νέβρου vocat, et ἐν in ὑπολύριον non cadit. Quocirca ὅς τ' et ἀχεῖς conjicio.

900. Probabiliter Musgravius ἀνθισμὸν χρυσανταυγῆ, ornamentum (vestibus) auri splendorem æmulans.

904. Libri ἀναιδείῃ. Quum Κύπρις non Deam sed rem significet, epitheti indiget, quod restitui et simul tres dochmios effeci.

913. Omisi καὶ ante σοῦς jubente Matthiæo.

917. Delevi putidum γε a metricis ante ὀμφὰν illatum. Id in Palatino deesse monet Dindorfius; fortasse τάνδ' exciderit.

918. Reiskius πρὸς χρυσεῖς θάκοις, quæ correctio nisi mutata antiqua interpunctione omnino necessaria fuisset: sed πρὸς a καρύξω pendet.

925. Γενέτας, *filius*. Cf. Soph. Œd. R. 470. γ' om. Pal, male; est enim emphaticum. Si sanum est ἀμαθῆς fieri non potest quin passivo sensu accipiatur. G. Dindorfius Matthiæi interpretationem silentio præterire debebat.

926. Οἰκεῖα, suspectum Hermanno et G. Dindorfio, aut delendum aut in αἰκία mutandum. Quæ sequuntur usque ad Chori finem captum meum superare fateor.

938. Οὐς ἐκβαλοῦσα, si sanum est, vertendum est, *quæ (verba) transtulisti a præsentibus malis sc. ad alia et inaudita*. Musgravius καινὰς pro κακάς.

κλάζεις παιᾶνας μέλπων. 915
 ὦή, τὸν Λατοῦς αὐδῶ σ',
 ὅς * ὀμφὰν κληροῖς,
 πρὸς χρυσέους θάκους
 καὶ γαίας μεσσήρεις ἔδρας
 εἰς οὔς αὐδὰν καρύξω. 920

ἰώ, κακὸς εὐνάτωρ,
 ὅς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτα,
 χάριν οὐ προλαβὼν,
 παῖδ' εἰς οἶκους οἰκίζεις·
 ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός γ' ἀμαθῆς 925
 οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς, [οἰκεῖα]
 σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας.
 μισεῖ σ' ἅ Δᾶλος καὶ δάφνας
 ἔρνεα φοίνικα παρ' ἀβροκόμαν,
 ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἔλοχεύσατο 930
 Λατῶ Δίοισί σε καρποῖς.

ΧΟ. οἱ μοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
 κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.

ΠΑΙΔ. ὦ θύγατερ, οὔτοι σὸν βλέπων ἐπίμπλαμαι
 πρόσωπον, ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς. 935
 κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί,
 πρύμνηθεν αἶρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὑπο·
 οὐς ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν
 μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδοῦς.

- τί φῆς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς; 940
 ποῖον τεκεῖν φῆς παῖδα; ποῦ ἔκειναι πόλειως
 θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἀνελθέ μοι πάλιν.
- ΚΡΕΟ. αἰσχύνομαι μὲν σ', ὦ γέρον, λέξω δ' ὅμως.
- ΠΑΙΔ. ὡς συστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις.
- ΚΡΕΟ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας; 945
 [πρόσβορρον ἄντρον, ἄς Μακρὰς κικλήσκομεν;]
- ΠΑΙΔ. οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμοὶ πέλας.
- ΚΡΕΟ. ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.
- ΠΑΙΔ. τίν'; ὡς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.
- ΚΡΕΟ. Φοίβῳ ξυνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον. 950
- ΠΑΙΔ. ὦ θύγατερ, ἄρ' ἦν ταῦθ', ἃ κῆρθόμην ἐγώ;
- ΚΡΕΟ. οὐκ οἶδ'· ἀληθῆ δ' εἰ λέγεις, φαίμεν ἄν.
- ΠΑΙΔ. νόσον κρυφαίαν ἠνίκ' ἔστενες λάθρα;
- ΚΡΕΟ. τότ' ἦν, ἃ νῦν σοὶ φανερὰ σημαίνω κακά.
- ΠΑΙΔ. κᾶτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους; 955
- ΚΡΕΟ. ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.
- ΠΑΙΔ. ποῦ; τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη μοχθεῖς τάδε;
- ΚΡΕΟ. μόνη κατ' ἄντρον, οὔπερ ἐζεύχθην γάμοις.
- ΠΑΙΔ. ὁ παῖς δὲ ποῦ ἔστιν, ἵνα σὺ μηκέτ' ἦς ἄπαις;
- ΚΡΕΟ. τέθνηκεν, ὦ γεραιέ, θηρσὶν ἐκτεθείς. 960
- ΠΑΙΔ. τέθνηκ'; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;
- ΚΡΕΟ. οὐκ ἤρκεσ'· Ἄιδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται.
- ΠΑΙΔ. τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.
- ΚΡΕΟ. ἡμεῖς, ἐν ὄρφνῃ σπαργανώσαντες πέπλοις.

941. Libri *θείναι*. Recepti Dobrei correctionem.

946. Quum Hermanni defensionem non probarem versum uncinis inclusi. Stichomythiam enim ab *ἄκουε τοίνυν* incipere patet. Verum quidem est *Κεκροπίας πέτρας* non idem esse ac Panis sacellum; sed hoc maxime insignis in illis locus erat. Contra falsum est *Cecropiæ rupis specus Macras appellari*.

951. Libri *ἄ γ'*. In otiosæ particulæ locum alteram prope necessariam suffeci.

962. *παιδεύεται pueritiam agit*. Cf. Iph. T. 206, *σερρὰν παιδείαν*.

968. Wakefieldius, citante G. Dindorfio. “*πῶς δ’*; id est, *ἔρωτᾶς δὲ, πῶς;*” Imo aliud est *ὄπως*; quod Wakefieldianæ interpretationi convenit, aliud *πῶς δ’*; hoc enim fere idem est quod *πῶς ἄλλως ἢ ἐκβαλοῦσα*; Aptè contulit Howesius Eur. Supp. 123.

973. Libri σοὶ δ’ ἐς τί ἐόξης ἦλθεν. Optime Dobreus ἐόξ’ εἰσῆλθεν. Licet præstaret σὲ, σοὶ e Cycl. 411 εἰσῆλθέ μοί τι θεῖον defendi potest. In Orest. 1316 utramque scripturam habent libri. Cf. ibi Porsonus.

974. De accusativo absoluto cf. omnino Elmsl. ad Heraclid. 693, ὡς μὴ μενοῦντα τᾶλλα σοι λέγειν πάρα. Quem versum in Præfatione tetigi.

- ΠΑΙΔ. οὐδὲ ξυνηΐδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου; 965
- ΚΡΕΟ. αἱ ξυμφοραὶ γε, καὶ τὸ λανθάνειν μόνον.
- ΠΑΙΔ. καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;
- ΚΡΕΟ. πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.
- ΠΑΙΔ. φεῦ. τλήμων σὺ τόλμης· ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν.
- ΚΡΕΟ. εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι. 970
- ΠΑΙΔ. μαστὸν διώκοντ', ἦ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν.
- ΚΡΕΟ. ἐνταῦθ', ἴν' οὐκ ὦν ἄδικ' ἔπασχεν ἐξ ἐμοῦ.
- ΠΑΙΔ. σοὶ δ' ἐς τί δόξ' εἰσηλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
- ΚΡΕΟ. ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον.
- ΠΑΙΔ. οἴμοι· δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται. 975
- ΚΡΕΟ. τί κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυρῥοεῖς;
- ΠΑΙΔ. σὲ καὶ πάτραν σὴν δυστυχοῦσαν εἰσορῶν.
- ΚΡΕΟ. τὰ θνητὰ τοιαῦτ'· οὐδὲν ἐν ταῦτῳ μένει.
- ΠΑΙΔ. μὴ νῦν ἔτ' οἴκτων, θύγατερ, ἀντεχώμεθα.
- ΚΡΕΟ. τί γάρ με χρῆ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν. 980
- ΠΑΙΔ. τὸν πρῶτον ἀδίκησαντά σ' ἀποτίνου θεόν.
- ΚΡΕΟ. καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὔσ' ὑπερδράμω;
- ΠΑΙΔ. πίμπρη τὰ σεμνὰ Δοξίου χρηστήρια.
- ΚΡΕΟ. δέδοικα, καὶ νῦν πημάτων ἄδην ἔχω.
- ΠΑΙΔ. τὰ δυνατὰ νυν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν. 985
- ΚΡΕΟ. αἰδοῦμεθ' εὐνάς τὰς τόθ', ἠνίκ' ἐσθλὸς ἦν.
- ΠΑΙΔ. σὺ δ' ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπί σοι πεφηνότα.
- ΚΡΕΟ. πῶς; εἰ γὰρ εἶη δυνατόν· ὡς θέλομι γ' ἄν.
- ΠΑΙΔ. ξιφηφόρους σοὺς ὀπλίσασ' ὀπάοντας.

- ΚΡΕΟ. στείχοιμ' ἄν' ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε; 990
- ΠΑΙΔ. ἱεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ θοινᾶ φίλους.
- ΚΡΕΟ. ἐπίσημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
- ΠΑΙΔ. τοῦμὸν κακίζεις· φέρε σὺ νῦν βούλευέ τι.
- ΚΡΕΟ. καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.
- ΠΑΙΔ. ἀμφοῖν ἂν εἶην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ. 995
- ΚΡΕΟ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
- ΠΑΙΔ. οἶδ', ἣν Φλέγρα Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
- ΚΡΕΟ. ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.
- ΠΑΙΔ. ἦ παισὶν αὐτῆς σύμμαχον, θεῶν πόνον;
- ΚΡΕΟ. ναί· καὶ νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά. 1000
- ΠΑΙΔ. ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;
- ΚΡΕΟ. θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ὠπλισμένον.
- ΠΑΙΔ. ἄρ' οὐτός ἐσθ' ὁ μῦθος, ὃν κλύω πάλαι;
- ΚΡΕΟ. ταύτης Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν.
- ΠΑΙΔ. ἣν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν; 1005
- ΚΡΕΟ. τόδ' ἔσχεν ὄνομα θεῶν ὅτ' ἦλθεν εἰς δόρυ.
- ΠΑΙΔ. τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
- ΚΡΕΟ. Ἐριχθόνιον οἶσθ', ἦ οὐ; τί δ' οὐ μέλλεις, γέρον;
- ΠΑΙΔ. ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἔξανῆκε γῆ;
- ΚΡΕΟ. τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ 1010
- ΠΑΙΔ. τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.
- ΚΡΕΟ. δισσοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
- ΠΑΙΔ. ἰσχὺν ἔχοντας τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
- ΚΡΕΟ. τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων.

993. Libri οἶμοι (Pal. ὤμοι) κακίζει. Nullum indicium pavoris in Creusæ verbis reperias; plane autem ridiculum est ab eo, quem ut pavidum incusaveris, consilium quærere. Et quid hic sibi vult σὺ, ubi et præcedens membrum ab eadem secunda persona regitur, et nulla alia persona innuitur cui possit opponi? Cf. 1031, καὶ σὺ γὰρ τοῦμόν ψέγεις.

1008. Vulgo Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον. Recte G. Dindorfius τὶ δ' οὐ usitatam in tali sententia formulam loquendi esse observat; et in optimis libris ita scriptum est; in Florentino 2, γε superscribitur, in Palatino ne memoratur quidem. Ceterum nollem idem criticus meram barbariem οἶσθας, vel quod vix minus barbarum est οἶδας, ex Photio nobis obtulisset; nimis sæpe Grammatici, qui in definiendis linguæ regulis et dialecti cujusque consuetudine indicanda a superioribus vix quidquam relictam videbant, alia via ingenii famam sibi quærendam rati, ipsi Grammaticæ labefactandæ operam dederunt. Tum factum est ut omnis corrupta lectio diligenter enotaretur, et ad sanissimum quodque veterum præceptum refellendum afferretur: atque hoc cacoethes adeo antiqua Lexica infecit, ut illa nisi summa cum prudentia tractentur, magis damno quam emolumento literis nostris futura sint.

1013. Meliores libri ἔχοι γ' ἄν. Dobreus ἔχοντας. Scilicet ας et αν compendiose scripta facillime confunduntur. Omnes libri videntur consentire in ἀνθρώπων. In Orest. 3, ἀνθρώπου φύσις omnes præter unum Porsoni et Lucianum.

1019. δῶρον conjectura est Stephani pro δέρος, quod habent Pal. et Flor. 2.

1020. Apollodorus, 3, 10, 6. παρὰ γὰρ Ἀθήνας λαβῶν (Chiron) τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυὲν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυὲν πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρήτο, τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν, καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας ἀνήγειρεν. Memoratae Apollodoro φλέβες sunt ex dextra parte, vena cava (κοίλη φλέψ), ex sinistra aorta. Aristoteles Hist. Anim. 3. c. 3. δύο φλέβες εἰσὶν ἐν τῷ θώρακι—καὶ ἡ μὲν μείζων ἐν τοῖς δεξιῶσι μάλλον, ἡ δὲ ἐλάττων ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, ἣν καλοῦσιν οἱ τινες Ἀορτήν. Magnam hanc venam κοίλην φλέβα dictam quis nescit? Vid. Pollucem 2, 225. Musg.

1021. Libri φόνω vel φόνου. Canterus φόνος, quod verissimum puto.

1024. Libri Γοργόνων, sc. ob præcedens τῶν. Correxerit Dobreus.

1025. Ald. εἰς ἕν δὲ κραθὲν [κρανθὲν Pal.] ταυτὸν ἰχώρ' εἰσφορεῖς. Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. 3. p. 535 b.) εἰς ἕν δὲ κραθέντ' αὐτόν, ἢ χωρὶς φορεῖς; κραθέντ' αὐτόν jam Canterus. E Vict. afferuntur duæ lectiones κραθὲν ταυτόν et κραθέντ' αὐτόν. Matth.

1035. Libri κτεῖνον, apostropho pro compendio τοῦ ον male lecto. Correxerit Barnesius.

- ΠΑΙΔ. ἐν τῷ καθάψασ' ἀμφὶ παιδὶ σώματος; 1015
- ΚΡΕΟ. χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὃ δὲ δίδωσ' ἐμῷ πατρί.
- ΠΑΙΔ. κείνου δὲ κατθανόντος εἰς σ' ἀφίκετο;
- ΚΡΕΟ. ναί· κατὰ καρπῷ γ' αὐτ' ἐγὼ χερὸς φέρω.
- ΠΑΙΔ. πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;
- ΚΡΕΟ. κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνος, 1020
- ΠΑΙΔ. τί τῷδε χρῆσθαι; δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
- ΚΡΕΟ. νόσους ἀπείργει, καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
- ΠΑΙΔ. ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς ὃν λέγεις τί δρᾷ;
- ΚΡΕΟ. κτείνει, δρακόντων ἰὸς ὧν τῶν Γοργόνος.
- ΠΑΙΔ. εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς; 1025
- ΚΡΕΟ. χωρὶς. κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
- ΠΑΙΔ. ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.
- ΚΡΕΟ. τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔσει.
- ΠΑΙΔ. ποῦ; καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾷν δ' ἐμόν.
- ΚΡΕΟ. ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοῦμὸν μόλη. 1030
- ΠΑΙΔ. οὐκ εὔ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοῦμὸν ψέγεις.
- ΚΡΕΟ. πῶς; ἄρ' ὑπείδου τοῦθ', ὃ κάμ' εἰσέρχεται;
- ΠΑΙΔ. σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, κεῖ μὴ κτενεῖς.
- ΚΡΕΟ. ὀρθῶς· φθονεῖν γὰρ φασὶ μητρικὰς τέκνοις.
- ΠΑΙΔ. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἔν' ἀρνήσει φόνους. 1035
- ΚΡΕΟ. προλάζνυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
- ΠΑΙΔ. καὶ σὸν γε λήσεις πόσιν, ἃ σὲ σπεύδει λαθεῖν.
- ΚΡΕΟ. οἴσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβῶν
 χρῦσόν μ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,

ἐλθὼν ἴν' ἡμῶν βουθυτεῖ λάθρα πόσις, 1040
 δεῖπνων ὅταν λήγῃσι καὶ σπονδὰς θεοῖς
 μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε,
 κάθες βαλὼν εἰς πῶμα τῷ νεανία,
 ἰδίᾳ δέ, μὴ τι πᾶσι, χωρίσας ποτὸν
 τῷ τῶν ξμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων. 1045
 κᾶνπερ διέλθη λαμὸν, οὔποθ' ἴζεται
 κλεινὰς Ἀθήνας, καθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ.

ΠΑΙΔ. σὺ μὲν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα·
 ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν.
 ἄγ', ᾧ γεραιῆ πούς, νεανίας γενοῦ 1050
 ἔργοισι, κεί μὴ τῷ χρόνῳ παρεστί σοι.
 ἐχθρὸν δ' ἐπ' ἄνδρα στεῖχε δεσποτῶν μέτα,
 καὶ συμφόνευε, καὶ συνεξαίρει δόμων.
 τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν
 τιμᾶν· ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς 1055
 θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.

ΧΟ. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἂ τῶν 1060 στροφῆ ἄ.
 νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις
 καὶ μεθαμερίων, ὕδωσον δυσθανάτων
 κρατήρων πληρώματ' ἐφ' οἷσι πέμπει
 πότνια, πότνι' ἐμὰ χθονίας
 Γοργοῦς λαμοτόμων ἀπὸ σταλαγμῶν
 τῷ τῶν Ἐρεχθεῖδᾶν
 δόμων ἐφαπτομένῃ.

1044. Libri μὴ πᾶσι, sed Pal. μὴ^ν ἅ^ς πασι. τι supplevit Wakefieldius. Aptissime contulit L. Dindorfius Soph. Trach. 383. ὄλοιντο μὴ τι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ Λαθραῖ' ὄς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῶ κακά.

1057. Auctor libri περὶ ἱερῆς νούσου : ὀκόσα δὲ δέματα νυκτὸς παρίσταται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ ἀναπηδήσιες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φεύξιες ἕξω, Ἐκάτης φασὶν (οἱ ἐπωδοὶ) εἶναι ἐπιβουλάς, καὶ ἠρώων ἐφόδους. Confer. Helen. v. 568, 9. Suidam v. Ἐκάτην et v. Ἐμπουσα. Musg.

1060. Ἐφ' οἷσι accipiam pro ἐπὶ τούτοις ἐφ' οἷς, i. e. ἐπὶ θανάτῳ. Ita bene respondet initium antistrophæ, εἰ δ' ἀτελής θάνατος. ἐφ' ᾧ simili modo posuit Xenophon Cyrop. 8, 8, 24. οὐδέ γε τοῖς δρεπανηφόροις ἄρμασιν ἔτι χρωῶνται ἐφ' ᾧ Κῦρος ἀντὰ ἐποιήσατο. Seidl.

1070. Pal. ὦ νῦν ἔλπις φέρετ' ἦ—. Cett. ἄ τε, vel ἄτε, ν. φ. ἐ. ἦ. Vides infelicem grammatici alicujus correctionem. An legendum ἄ νῦν ἔλπις ἐφαίνεται', ἦ—?

1071. Libri δαίμων ἐξάψειν. Illud correxit Scaliger, hoc Reisk.

1073. Libri μορφὰς κάτεισι. Transposuit Hermannus.

1076. Mirum hoc genus loquendi, ἀνέχεσθαι ἐν ἀγαῖς ὀμμάτων: neque illud negligendum Pal. pro ὀμμάτων ἐν habere ὄμμασι. Hoc non incuriæ sed fidei veteris scribæ tribuo. Ὅμμασι vero, ni fallor, e glossa, eaque falsa ortum est; quod ubi textum insedit, participium quod ad ἀνέχοιτο pertinebat expulsum est; nam Euripidem scripsisse credo, ζῶσά ποτ' ἐν φαενναῖς ὀρώσ' ἀνέχοιτ' ἂν ἀγαῖς κτέ.

1079. Citat Musgravius Schol. ad Aristoph. Ran. 326, Συ- νίδρυνται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος.

1080. Pal. et Coll. Vict. (e Flor. 2. ut putat G. Dindorfius,) παρὰ. In proximo versu recepi plurimorum conjecturam θεωρὸς pro θεωρόν. De Ione sermonem esse manifestum est.

1081. Hoc nomine (sc. εικάδων) vocabatur una mysteriorum dies. Plutarchus in Phocione, p. 1383. ed. H. Steph. εικάδι γὰρ ἡ φρουρὰ Βοηδρομιῶνος εἰσήχθη, Μυστηρίων ὄντων, ἧ τὸν Ἰακχον ἐξ ἄστεος Ἐλευσίναδε πέμπουσι. vide et in Camillo, p. 251. Adde scholia in Aristoph. Ranas v. 326. Musg. Vid. Valcken. ad Herodot. 8, 65. Matth.

1081–2. Metrum horum versum et 1096–7 constat e cretico aut simplici aut resoluto, et numeris trochaicis, non dochmiacis. Scribendum igitur νύχιος pro eo, quod habent omnes libri ἐνύχιος. (sic.)

1089. χορευόμεναι recte damnarunt Musgravius et G. Dindorfius. Hic εἰλισσόμεναι conjicit, cui explicandi caussa ad-

μηδέ ποτ' ἄλλος ἄλλον ἀπ' οἰ- 1065
 κων πόλεως ἀνάσσοι,
 πλὴν τῶν εὐγενετῶν Ἐρεχθιδᾶν.
 εἰ δ' ἀτελής θάνατος, σπουδαί τε δεσποί- ἀντιστρ. ἄ.
 νας, ὃ τε καιρὸς ἄπεισι τόλμας,
 ᾗ τε νῦν φέρετ' ἐλπίς, ἧ θηκτὸν ξίφος ἧ 1070
 λαιμῶν ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δειρὴν,
 πάθεισι πάθεα δ' ἐξανύτους'
 εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς.
 οὐ γὰρ δόμων γ' ἐτέρους
 ἄρχοντας ἄλλοδαποὺς 1075
 ζῶσά ποτ' ὀμμάτων ἐν φαεν-
 ναῖς ἀνέχοιτ' ἂν ἀνγαῖς
 ἅ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἴκων.
 αἰσχύνομαι τὸν πολύμυ- στροφή β'.
 νον θεόν, εἰ περὶ καλλιχόροισι παγαῖς 1080
 λαμπάδα θεωρὸς εἰκάδων
 ὄψεται νύχιος ἄϋπνος ὦν,
 ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς
 ἀνεχόρευσεν αἰθῆρ,
 χορεύει δὲ σελάνα, 1085
 καὶ πεντήκοντα κόραι
 Νηρέος, αἱ κατὰ πόντον
 ἀενάων τε ποταμῶν
 δίνας πορευόμεναι,

τὰν χρυσοστέφανον κόραν 1090
 καὶ ματέρα σεμνάν'
 ἴν' ἐλπίζει βασιλεύσειν
 ἄλλων πόνον εἰσπεσῶν
 ὁ Φοιβεῖος ἀλάτας.
 ὄρᾱθ', ὅσοι δυσκελάδοι- ἀντιστρ. β'.
 σιν κατὰ μοῦσαν ἰόντες αἰείθε' ὕμνοις 1096
 ἀμέτερα λέχεα καὶ γάμους
 Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους,
 ὅσον εὖσεβία κρατοῦμεν
 ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν. 1100
 παλίμφαμος αἰοιδά
 καὶ Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω
 [δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων.
 δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ]
 παίδων ἀμνημοσύναν, 1105
 οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
 οἴκοισι φυτεύσας
 δεσποίνα' πρὸς δ' Ἀφροδίταν
 ἄλλαν θέμενος χάριν,
 νόθου παιδὸς ἔκυρσεν. 1110

ΘΕΡΑ. Ξέναι γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως
 δέσποιναν εὖρω; πανταχῇ γὰρ ἄστεως
 ζητῶν νιν ἐξέπλησα, κοῦκ ἔχω λαβεῖν.
 ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία

scriptum fuerit *χορεύουσαι*, tum ex utroque confuso natum esse *χορευόμεναι*. Mihi magis arridet *πορευόμεναι*.

1093. Post quam *εἰσπεσῶν* in *εἰσπεσεῖν* corruptum est, τ' ob sensum illatum; idque factum est in omnibus codicibus. Heathius copula expulsa participium restituit.

1096. Lectio corrupta, quaecum frustra conferre jubemur Alc. 965 et Hipp. 952: nec melior est conjectura Musgravii *ιέντες*, quam tamen ille longe melius quam Matthiæus interpretatus est. Fortasse legendum, *δυσκελάδοις (οὐ) κατὰ Μ. ιόντες*.

1098. Pal. *Κύπριδας ἀθεμίτους*. Si recte G. Dindorfius *ἀθεμίτους* revocandum censet, ultima pars versus e dochmio constabit; verisimilius autem est hunc eodem metro scriptum esse atque eum qui proxime præcedit. Is autem numeris plane trochaicis scriptus est, quibus *-ωρὸς εἰκάδων* antistrophus est. Contra hæc disputari possit, vulgatum etiam si retineatur, scribi oportere *ἀθεμίτας*, ut sit epitheton *Κύπριδος*; aliter enim ipsius Veneris *γάμοι ἀνόσιοι* nuncuparentur.

1100. Libri *ἄροτρον*. Emendavit Barnesius.

1101. Libri *παλιμφασ*. Emendavit Brodæus.

1102. Libri *μούσιος*. Emendavit Canterus.

1103—4. Recte hos versus interpolatos esse iudicat G. Dindorfius, quippe qui strophicis non respondeant. Neque *παίδων* mihi suspitione vacuum videtur.

1111. Libri *κλειναὶ*. Emendavit Dobreus.

1113. Cum *ἐξέπλησα* G. Dindorfius confert Orest. 54. Sed in hoc et similibus exemplis locus in quarto casu subjicitur. Neque vero sollicitandum est *ἐξέπλησα*, sed cogitatione suppleendum *τὸ ζητεῖν*, quod Heathius jam perspexit. Est igitur fere idem, ac si dixisset *ζητῶν νιν ἐπόνησα* vel *ἀπέιρηκα*.

1116. Libri αἰδ' ἐπιχώριοι. Scaliger αἰ 'πιχ. Elmsl. ἀπιχ.

1119. ἐκπορίζουσαι. Anglice, *procuring*. Hoc verbum fragmento Alexidis restituendum vidit G. Hirschigius. Μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων, τὰ γὰρ μαθήματ' εὐπορεῖ τὰ χρήματα. Sed non ἐκπορίζει legendum, ut conjiciebat vir amicissimus, verum ἐκποριεῖ.

1120. Libri ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κὰν (Pal. κέν) ὑστάτοις κακοῖς. Emendavit Porsonus, δ' inseruit Hermannus. In κακοῖς antiquum obtinuit, ut terminatio ob præcedens ὑστάτοις mutaretur. Hoc ideo toties commemoro, quia, si quis hanc scribarum consuetudinem minus attendit, de multis correctionibus utpote nimis audacibus dubitabit quæ certæ et necessariae videri debent. Exemplum e Xen. Anab. L. vii. Cap. 1, adducam luculentissimum. Ibi hodie scribitur Λακεδαιμονίων μὲν καὶ τῶν Ἀχαιῶν συμμάχων ὑπαρχόντων κτέ, quum scribendum esset Λακεδαιμονίοις κ. τ. ἀρχαίων σ. ὑ.

1122. Vulgo τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσώμενον. Quoniam ἐξευρίσκειν hunc unicum et apertum sensum habet, *revelare*, satis autem patet Apollinem non δίκην sed facinus revelasse, non dubitavi lectionem omnium librorum corrigere. Fac autem, quod interpret Latinus voluit, ἐξηῦρεν *effecit* significare posse, restaret aliud gravissimum vitium; quid enim effecit? non ut nefas tum justitiæ *cedere inciperet*, quæ una recta interpretatio esset præsentis ἡσώμενον, justitia enim jam victrix evaserat.

1125. Forsan, εἴτε καταναεῖν χρεών. Pronomine non est opus cum sequatur θάνοιμεν, exemplum autem εἰ cum εἴτε conjuncti desidero.

1138. Dobreus malebat σεμνῶν. Sed non est opus muta-

- ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις; 1115
- ΘΕΡΑ. θηρώμεθ' ἀρχαὶ δ' ἀπιχώριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνη πετρουμένη.
- ΧΟ. οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμεθα
κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
- ΘΕΡΑ. ἔγνωσ' μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. 1120
- ΧΟ. ὦφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα;
- ΘΕΡΑ. τοῦ μὴ δικαίου τὴν δίκην ἡσσωμένην
ἐξηῦρεν ὁ θεός, οὐ μίανθῆναι θέλων.
- ΧΟ. πῶς; ἀντιάζω σ' ἰκέτις ἐξειπεῖν τάδε
πεπυσμέναι γάρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεῶν, 1125
ἦδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ' ὄρᾶν φάος.
- ΘΕΡΑ. ἐπεὶ θεοῦ μαντεῖον ὄχετ' ἐκλιπῶν
πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβῶν
πρὸς δεῖπνα θυσίας θ' ἄς θεοῖς ὠπλίζετο,
Ξοῦθος μὲν ὄχετ' ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ 1130
βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας
δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,
λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
σκηναὶς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν·
θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν ἦν μακρὸν χρόνον 1135
μένω, παροῦσι δαῖτες ἔστωσαν φίλοις.
λαβῶν δὲ μόσχους ὄχεθ' ὁ δὲ νεανίας
σεμνῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων
ὀρθοστάταις ἰδρῦεθ', ἡλίου φλόγα

καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς 1140
 ἀκτίνος, οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας [βίον,]
 πλήθρου σταθμῆσας μῆκος εἰς εὐγωνίαν
 μέτρημ' ἔχουσαν τοῦν μέσῳ γε μυρίων
 ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
 ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν εἰς θοίνην καλῶν. 1145
 λαβῶν δ' ὑφάσμαθ' ἱερά θησαυρῶν πάρα,
 κατεσκίαζε, θαύματ' ἀνθρώποις ὄρᾶν.
 πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
 ἀνάθημα Δίου παιδός, οὓς Ἡρακλῆς
 Ἄμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεῶ. 1150
 ἐνήν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαί·
 Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ·
 ἵππους μὲν ἤλαν' εἰς τελευταίαν φλόγα
 Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
 μελάμπεπλος δὲ Νύξ ἀσείρωτον ζυγοῖς 1155
 ὄχημ' ἔπαλλεν· ἄστρα δ' ὠμάρτει θεῶ.
 Πλειὰς μὲν ἦει μεσπόρου δι' αἰθέρος,
 ὃ τε ξιφήρης Ὠρίων· ὑπερθε δὲ
 Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραῖα χρυσήρει πόλῳ·
 κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ' ἄνω 1160
 μηνὸς διχίρης, Ἰάδες τε, ναυτίλοις
 σαφέστατον σημεῖον, ἣ τε φωσφόρος
 Ἔως διώκουσ' ἄστρα· τοίχοισιν δ' ἔπι
 ἡμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,

tionē : recte interpres Latinus, *religiose*. Respicitur ad Ionis diligentiam, quæ mox depingitur.

1139-42. Libri *φλογός, ἀκτῖνας, εὐγώνιον*, quæ correxerunt Bothius, Scaliger, Elmsleius. Pro *βίον* quod scribarum est supplementum, forsā legendum *βλέπων* vel *σαθεῖς*; Hermanni transpositio violentior videtur.

1142. Vocis *πλέθρον* duplex usus est: vel eum certam longitudinem designat, vel certam superficiem. Longitudo plethri, teste Suida in *v. πλέθρον*, centum pedibus æqualis est. De altero, sive superficiali, sic Hesychius; *πέλεθρον, μέτρον γῆς, ὃ φασι μυρίους πόδας ἔχειν*. Hinc colligitur, plethrum superficiale quadratum esse plethri linearis. $100 \times 100 = 10,000$. Jam de Ionis tabernaculo, illud saltem ex hoc Euripidis loco, licet subobscurō, colligere licet, longitudine plethro æquale fuisse, in area vero decem millia pedum quadratorum habuisse. Fuit igitur plethrum quadratum: i. e. figura quadrilatera, rectangula, cujus singula latera centum pedibus æqualia erant. Musg.

1143. Adeo inutile videtur *γε* ut non dubitem, quin vera vox prius exciderit. Eam *πρός* fuisse haud inepte suspiceris.

1145. *καλῶν* futurum est.

1151. *Γράμμασιν picturis* vertunt, quasi *γραφῆ* et *γράμμα* idem sint. Præterea picturæ telis inerant, non telæ picturis. Ὑφαὶ hic de opere textorio accipio, quod *πέπλοις* inerat; recte igitur adjicitur *ὕφανται*, quod Musgravius parum considerate in *ὕφαντοῖς* mutabat. Quid ergo de *γράμμασιν* statuendum est? Latet scilicet in vitiosa lectione nomen ejus actionis per quam textura efficitur; si id latere dici potest, quod prima litera detracta statim apparet, *ράμμασιν*.

1156. Ὀχῆμα ἀσειρότων currum funibus carentem, nullos

applicatos funes habentem, dixit opinor, currum funales equos non habentem, sed tantum jugales. Namque ut Soli quadrigæ, ita Nocti bigæ plerumque a poetis tribuuntur. Exempla e Latinis poetis, qui haud dubie Græcorum auctoritatem sunt secuti, collegit Brouckhusius ad Tibull. 2, 1, 87. Seidl.

1159. De majore Ursa sermonem esse, ut per se probabile est, ita confirmatur ab eo quod ea est super Orionem. Quare *πόλος* non stella est quæ sic dicitur infima ad caudam minoris ursæ, sed cælum ad circulum polarem, et *οὐράια* dictum pro *οὐράν*. Seidlerus.

1164. *Βαρβάρων ὑφάσματα* non sunt *intextæ imagines barbarorum*, ut videbatur Bothio, sed *textura, barbarorum opificium*. Tribus generibus aulaeorum tres patriæ assignantur; nec mirum in Persicis navalem cum Græcis pugnam et notas illas in paradisis venationes depingi.

1169. Libri *σπείραις*. Recepi Stephani conjecturam.

1176. Quoniam notam Homericam *ῥῆσιν* imitatur, verisimile est *δαιτὸς, βορᾶς*, vel, quod Musgravius conjecit, *δείπνων* excidisse.

1182. Libri *ἦκεν*. Dobreus *ἦκον*. "Finito convivio, introducti vulgo tibicines. vid. Xenoph. Sympos. Platonis comici fragmentum Athenæi, 15, 1. Eundem morem tangit Philo Jud. p. 183. ed. Turneb." Musg.

1183. Libri *καινόν*. "Legendum *κοινόν*. Commemoratur *κρατῆρα καινόν*, Aristides Isthmica p. 54. vid. Spanhem. Epistol. ad Morell. p. 59. Claudianus Præfat. in Nuptias Honorii et Mariæ, v. 5. *Præberetque Jovi communiâ Potula Chiron.*" Musg.

1184. Libri *σκεύη*. Correxerit Porsonus qui, *σκεῦος* vulgi verbum a tragicis nusquam adhibitum esse, docet, alterum

εὐηρέτους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν, 1165
 καὶ μιζόθηρας φῶτας, ἱππέας τ' ἄγρας
 ἐλάφων, λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.
 κατ' εἰσόδους δὲ, Κέκροπα θυγατέρων πέλας
 σπέiras συνειλίσσουτ', Ἀθηναίων τινὸς
 ἀνάθημα· χρυσέους τ' ἐν μέσῳ συσσιτίῳ 1170
 κρατῆρας ἔστησ'. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσὶν
 κήρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγχωρίων
 ἐς δαῖτα χωρεῖν· ὡς δ' ἐπληρώθη στέγη,
 στεφάνοισι κοσμηθέντες εὐόχθου βορᾶς
 ψυχὴν ἐπλήρουν· ὡς δ' ἀνεῖσαν ἠδονὴν 1175
 * * παρελθὼν πρέσβυς εἰς μέσον πέδον
 ἔστη· γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολύν,
 πρόθυμα πράσσω. ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
 χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα, κάζεθυμία
 σμύρνης ἰδρῶτα, χρυσέων τ' ἐκπωμάτων 1180
 ἦρχ', αὐτὸς αὐτῷ τόνδε προστάξας πόνου.
 ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοὺς ἤκου, ἐς κρατῆρά τε
 κοινὸν, γέρων ἔλεξ'· ἀφαρπάζειν χρεῶν
 οἰνηρὰ τεύχη σμικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν,
 ὡς θᾶσσον ἔλθωσ' οἷδ' ἐς ἠδονὰς φρενῶν. 1185
 ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους
 χρυσέας τε φιάλας· ὃ δὲ, λαβῶν ἐξαίρετον,
 ὡς τῷ νέῳ δὴ δεσπότη χάριν φέρων,
 ἔδωκε πλήρης τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν

ὅ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον 1190
 δέσποιναν, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος.
 κούδεις τάδ' ἦδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ
 σπονδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι
 βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγγεζατο.
 ὁ δ', ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφεῖς, 1195
 οἰωνὸν ἔθετο, κάκέλευσ' ἄλλον νέον
 κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ
 δίδωσι γαίρα, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει.
 σιγῇ δ' ὑπῆλθεν· ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου
 κρατῆρας ἱεροῦς, Βυβλίνου τε πώματος. 1200
 κὰν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμους
 κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
 ἄτρεστα ναίουσ', ὡς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ,
 εἰς αὐτὸ χεῖλη πώματος κεχρημέναι
 καθῆκαν, εἴλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχένας. 1205
 καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ·
 ἠ' δ' ἔζετ' ἔνθ' ὁ καινὸς ἔσπεισεν γόνος,
 ποτοῦ τ' ἐγεύσατ', εὐθὺς εὐπτερον δέμας
 ἔσεισε, κἀβάκχευσεν· ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὅπα
 ἀξύνετον αἰάζουσ'· ἐθάμβησεν δὲ πᾶς 1210
 θοινατόρων ὄμιλος ὄρνιθος πόνους·
 θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελεῖς
 χηλὰς παρεῖσα. γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη
 ὑπὲρ τραπέζης ἤχ' ὁ μαντευτὸς γόνος·

vero probum et Euripidi familiare. “Diog. Laërtius in Anachars. §. 104. καὶ θαυμάζειν φησὶ, πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις.” Brod.

1192. Cf. Iph. Taur. εἶμα διαπερῶσα δὲ, quod injuria olim suspectum habui. In utroque exemplo δε illi vocabulo subjicitur cui vis præcipua inesse debet. Male igitur in Iph. Taur. καὶ πατέρα γε ζῆν in καὶ ζῆν γε πατέρα Editore Cantabrigiensi suadente mutare volui.

1201. Libri δόμοις. Post εἰσελθεῖν et similia, ubi de animo sermo est, dativus quamvis minus aptus ferri tamen potest; de loco non item. Quare reposui δόμους. Cf. 1093.

1204. Vulgo κείς. E Palatino εἰς reponendum monet G. Dindorfus.

1219. Male *φάρμακον* subaudiunt; est enim *ἔχοντα* idem fere, quod *ὄντα*, et cum *αὐτοφώρῳ* construendum. At non nego τὸ *αὐτόφωρον* in eo ipso constare, quod in manu veneni receptaculum haberet.

1228. Libri *οὐ*. Reiskius *ἐν*, quod, Musgraviium recepturum fuisse credo, quippe qui probe sentiret quam inepta esset altera lectio, sed non meminerat *ἐν* proprie sic adhiberi.

1232. *εἰς ἔρον παίδων* est *propter* liberorum desiderium; recte igitur libri *Φοῖβον πάρα*, quod ab *ἐλθοῦσα* regitur: Matthiæus, qui *ἐλθοῦσα* cum *εἰς ἔρον* iungebat, *Φοῖβον* conjecit. Hoc falsum esse ostendunt præcedentia *ἀθλίαν ὀδόν*.

1237. *σπονδάς* Dobreus. Libri *σπονδάς*. Correxit etiam Hermannus, qui *φόνον σπονδάς* columbæ per libationem interitum intelligi monet. G. Dind.

- βοῶ δέ· τίς μ' ἔμελλεν ἀνθρώπων κτανεῖν; 1215
 σήμαινε, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἡ προθυμία,
 καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα.
 εὐθύς δ' ἔρευνᾷ γραῖαν ὠλένην λαβῶν,
 ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἔλοι.
 ὦφθη δὲ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις 1220
 τόλμας Κρεούσης, πώματός τε μηχανάς.
 θεῖ δ' εὐθύς ἔξω, συλλαβῶν θοινάτορας,
 ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας,
 κὰν κοιράνοισι Πυθικοῖς σταθεῖς λέγει·
 ὦ γαῖα σεμνῆ, τῆς Ἐρεχθέως ὑπο 1225
 ξένης γυναικὸς φαρμάκοισι θνήσκομεν.
 Δελφῶν δ' ἄνακτες ὤρισαν πετρορῥίφῃ
 θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν ἐν ψήφῳ μιᾷ,
 τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν, ἐν τ' ἀνακτόροις
 φόνου τιθεῖσαν. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις 1230
 τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὀδόν.
 παίδων γὰρ ἔλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοῖβον πάρα,
 τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.
- ΧΟ. οὐκ ἔστ', οὐκ ἔστιν θανάτου
 παρατροπὰ μελέα μοι. 1235
 φανερά γάρ, φανερά τάδ' ἦδη
 σπονδᾶς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοαῖς
 ἐχίδνας σαγύσιν μιγνυμένας φόνῳ,
 φανερά θύματα νερτέρων,

συμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ, 1240

λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνα.

τίνα φυγὰν πτερόεσσαν ἦ

χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν πορευθῶ,

θανάτου λεύσιμον ἄταν

ἀποφεύγουσα, τεθρίππων 1245

ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ',

ἢ πρύμνας ἐπὶ ναῶν;

οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρήζων

θεὸς ἐκκλέπτει.

τί ποτ', ὦ μελέα δέσποινα, μένει 1250

ψυχῇ σε παθεῖν; ἄρα θέλουσαι

δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας, αὐταὶ

πεισόμεθ', ὡσπερ τὸ δίκαιον;

ΚΡΕΟ. Πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς

Πυθία ψήφῳ κρατηθεῖς· ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. 1255

ΧΟ. ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφορὰς, ἴν' εἶ τύχης.

ΚΡΕΟ. ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόγις πόδα

μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῆγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.

ΧΟ. ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ', ἢ 'πὶ βωμόν;

ΚΡΕΟ. καὶ τί μοι πλέον τόδε;

ΧΟ. ἰκέτιν οὐ θέμις φονεύειν.

ΚΡΕΟ. τῷ νόμῳ δέ γ' ὄλλυμαι. 1260

ΧΟ. χειρία γ' ἀλοῦσα.

ΚΡΕΟ. καὶ μὴν οἶδ' ἀγωνισταὶ πικροὶ

1241. Libri *δέσποινα, τίνα κτέ.* Correxit Hermannus. Lapidationem et Dejectionem de saxo tantum diversas partes ejusdem supplicii fuisse arbitror; aliter enim absurde sibi contradiceret poeta. Præcipitati nempe a saxo postea lapidibus super injectis obruebantur.

1250. Libri *μέλει.* Portus *μένει.*

1256. Libri *εὐτυχεῖς.* Emendavit Scaliger.

1257. Pal. et Ald. *ἄκων.* Flor. 2. *κακῶν.* Victorius *οἴκων.*
Notabile exemplum *οι* cum *a* confusi.

1276 . Cf. Hel. εὐνοὺς γὰρ εἰμ' Ἑλλησιν, οὐχ ὅσον πικροὺς Λόγους ἔδωκα. Ἀνεμετρησάμην, Anglice, *I reckoned*.

1277. Dobrei conjectura δικτύων pro δωμάτων mihi quidem sensui nocere videtur; re enim, non translatione, opus est, ut sciamus cur bene sibi contigisse dicat, quod non Athenas cum Creusa profectus sit.

1281. Vulgo καὶ μητρὶ τῇ ἠμῇ, neque ulla diversitas commemoratur. Non obscurum est quid dicere velit; nempe, *miseri-cordiam, quam ad aras confugiendo Creusa sibi vindicet, magis apud se valere erga matrem suam*; ergo non *se et matrem*, sed unam matrem miseram dicit: atque hanc solam interpretationem admittunt verba παρ' ἐμοί: verum ea cum copula constare nequit. Dudum proposui τῇ μητρὶ τῇ ἠμῇ, neque hodie me ejus conjecturæ pœnitet. Cf. Hel. 43 τὸ δ' ὄνομα τοῦ μὲν.

1284. Libri ἔπλεξ' οὐ β. Correxerit Dobreus.

δεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις.

ΧΟ. ἴζε νῦν πυρᾶς ἐπι.

κᾶν θάνης γὰρ ἐνθάδ' οὔσα, τοῖς ἀποκτείναςί σε
προστρόπαιον αἶμα θήσεις· οἰστέον δὲ τὴν τύχην.

ΙΩΝ. ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς, 1265

οἴαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς

δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα,

ἢ τόλμα πᾶσ' ἐνεστιν, οὐδ' ἦσσω ἐφύ

Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς ἔμελλέ με κτανεῖν.

λάζυσθ', ἴν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους. 1270

κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες.

ὄθεν πετραῖον ἄλμα δισκευθήσεται.

ἔσθλου δ' ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν

μολεῖν Ἀθηνῶν, χυτὸ μητρυιὰν πεσεῖν.

ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας 1275

τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενῆς τ' ἔφυς.

εἴσω γὰρ ἂν με περιβαλοῦσα δωμάτων,

ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἄιδου δόμους.

ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος

σώσει σ'. ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα

τῆ μητρὶ τῆ μῆ. καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι 1281

ἄπεστιν αὐτῆς, τοῦνομ' οὐκ ἄπεστί πω.

ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην

οἴαν ἔπλεξ'· ἢ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,

ὥς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων. 1285

- ΚΡΕΟ. ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμέ,
 ὑπὲρ τ' ἔμαντῆς, τοῦ θεοῦ θ' ἴν' ἔσταμεν.
- ΙΩΝ. τί δ' ἐστὶ Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
- ΚΡΕΟ. ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμ' ἔχειν.
- ΙΩΝ. κάπειτ' ἔκαινες φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ; 1290
- ΚΡΕΟ. ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρὸς δὲ σοῦ.
- ΙΩΝ. ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρὸς †δ' οὐσίαν λέγω.
- ΚΡΕΟ. οὐκ οὖν τότ' ἦσθα· νῦν δ' ἐγώ, σὺ δ' οὐκέτ' εἶ.
- ΙΩΝ οὐκ εὐσεβίης γε, τὰμὰ δ' εὐσεβῆ τότ' ἦν.
- ΚΡΕΟ. ἔκτεινά σ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. 1295
- ΙΩΝ. οὔτοι σὺν ὄπλοις ἤλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα.
- ΚΡΕΟ. μάλιστα· κἀπίμπρας γ' Ἐρεχθέως δόμους.
- ΙΩΝ. ποίοισι πανοῖς, ἢ πυρὸς ποία φλογί;
- ΚΡΕΟ. ἔμελλες οἰκεῖν τὰμ', ἐμοῦ βία λαβῶν.
- ΙΩΝ. πατρὸς γε γῆν διδόντος, ἦν ἐκτήσατο. 1300
- ΚΡΕΟ. τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
- ΙΩΝ. ὄπλοισιν αὐτὴν οὐ λόγοις ἐρρύσατο.
- ΚΡΕΟ. ἐπίκουρος οἰκίτηρ γ' ἂν οὐκ εἴη χθονός.
- ΙΩΝ. κάπειτα τοῦ μέλλειν μ' ἀπέκτεινες φόβῳ;
- ΚΡΕΟ. ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις. 1305
- ΙΩΝ. φθονεῖς, ἄπαις οὔσ', εἰ πατὴρ ἐξηῦρέ με;
- ΚΡΕΟ. σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρπάσεις δόμους;
- ΙΩΝ. ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
- ΚΡΕΟ. ὅσ' ἀσπίς, ἔγχοις θ'· ἥδε σοι παμπησία.
- ΙΩΝ. ἔκλειπε βωμὸν καὶ θεηλάτους ἔδρας. 1310

1290. Libri ἔκτατες. Recte Duportus ἔκαινες, sensui enim imperfectum magis convenit.

1292. Locus corruptus. Seidlerus coniecit πατρὸς ἀπουσίαν λέγω, eumque recte correxisse pronuntiat G. Dindorfius. Mihi locus nondum sanatus videtur; nam artificiosum magis argutumque responsum desidero, veluti, ἀλλ' ἐγενόμεσθα πατρὸς, οὗ σὺ νῦν λέγεις.

1293. Libri οὐκέτ' εἶ. Dobreus οὐκέτι.

1294. Vulgo εὐσεβεῖς. Correxerit L. Dindorfius. Pro hoc Pal. εὐσεβῆ habet. Eandem in Flor. 2 lectionem esse suspicor, atque huic, non alteri εὐσεβῆ, ut perhibetur, superscriptum esse εὐσεβεῖς.

1298. Eleganter Livius; *Cavendo ne metuant homines metuendos ultro se efficiunt; et injuriam a nobis repulsam, tanquam aut facere aut pati necesse sit, injungimus aliis.*

1320. Libri *τοῖσι δ' ἐνδείκοις*. Emendavit Dobreus.

1325. Septo enim saxis structo inclusum erat adytum templi, in quo erat tripus. Monuit Muellerus in dissertatione de tripode Delphico p. 14, addens Andr. 1113 ubi, qui hic *θριγκὸς, ἀνακτόρων κρηπίς* vocatur. Herm. His obstat quod ante templum stantes usque in adytum spectare non poterant; quod vero ab oculis remotum est, ὕδρι non dicitur. Videtur omne genus cæsi lapidis, sive ad fundamentum sive ad fastigium pertinere, *θριγκὸς* vocari; hic aut pavimentum in ipso templi aditu, aut gradus intelligendi sunt. Libri *ποδῖ*, quod malui mutare, quam cum Dobreo *θριγκοὺς τοῦσδ'* scribere. Cf. 1213-4.

1326. Recte Seidlerus *τρίποδος α. ν.* ad *Φ. προφήτις* referendum monet.

1329. Libri *λεγόμεσθ'*. Correxit Elmsleius.

1333. *Πρόγονοι* hoc sensu plus semel in Oratoribus Atticis invenias.

- ΚΡΕΟ. τὴν σὴν ὄπου σοι μητέρ' ἐστὶ νουθέτει.
 ΙΩΝ. σὺ δ' οὐχ ὑφέξεις ζημίαν, κτείνουσ' ἐμέ;
 ΚΡΕΟ. ἦν γ' ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάζαι θέλῃς.
 ΙΩΝ. τίς ἠδονή σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασιν;
 ΚΡΕΟ. λυπήσομέν τιν' ὦν λελυπήμεσθ' ὕπο. 1315
 ΙΩΝ φεῦ.
 δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς
 ἔθηκεν ὁ θεός, οὐδ' ἀπὸ γινώμης σοφῆς·
 τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἴζειν ἔχρῃν,
 ἀλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψάυειν καλὸν
 θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοὺς δέ γ' ἐνδίκους 1320
 ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἔχρῃν,
 καὶ μὴ 'πὶ ταῦτόν τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον
 τόν τ' ἐσθλὸν ὄντα τόν τε μὴ, θεῶν πάρα.
 ΠΥΘ. Ἐπίσχεσ, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
 λιποῦσα θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω πόδα 1325
 Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
 σώζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.
 ΙΩΝ. χαῖρ' ὦ φίλη μοι μήτηρ, οὐ τεκοῦσά περ.
 ΠΥΘ. ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'· ἡ φάτις δ' οὐ μοι πικρά.
 ΙΩΝ. ἤκουσας, ὡς μ' ἔκτεινεν ἠδὲ μηχαναῖς; 1330
 ΠΥΘ. ἤκουσα· καὶ σύ γ' ὠμὸς ὦν ἀμαρτάνεις.
 ΙΩΝ. οὐ χρὴ με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;
 ΠΥΘ. προγόνους δάμαρτες δυσμενεῖς αἰεὶ ποτε.
 ΙΩΝ. ἡμεῖς δὲ μητρυαῖς γε, πάσχοντες κακῶς.

- ΠΥΘ. μὴ ταῦτα· λείπων ἱερὰ καὶ στείχων πάτραν 1335
 ΙΩΝ. τί δὴ με δρᾶσαι νουθετούμενον χρεών;
- ΠΥΘ. καθαρὸς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.
 ΙΩΝ. καθαρὸς ἄπας τοι, πολεμίους ὅς ἄν κτάνη.
 ΠΥΘ. μὴ σύ γε· παρ' ἡμῶν δ' ἔκλαβ' οὐς ἔχω λόγους.
 ΙΩΝ. λέγοις ἄν· εὐνοὺς δ' οὔσ' ἐρεῖς ὅσ' ἄν λέγῃς. 1340
- ΠΥΘ. ὄρᾳς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς;
 ΙΩΝ. ὄρῳ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.
 ΠΥΘ. ἐν τῆδέ σ' ἔλαβον νεύγονον βρέφος ποτέ.
 ΙΩΝ. τί φῆς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος.
- ΠΥΘ. σιγῆ γὰρ εἶχον αὐτά· νῦν δὲ δείκνυμεν. 1345
 ΙΩΝ. πῶς οὖν ἔκρυπτες τότε λαβοῦσ' ἡμᾶς πάλαι;
 ΠΥΘ. ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.
 ΙΩΝ. νῦν δ' οὐχὶ χρήζει; τῷ τόδε γυνῶναί με χρή;
 ΠΥΘ. πατέρα κατειπὼν τῆσδέ σ' ἐκπέμπει χθονός.
 ΙΩΝ. σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἧ πόθεν σώζεις τάδε; 1350
- ΠΥΘ. ἐνθύμιόν μοι τότε τίθησι Λοξίας.
 ΙΩΝ. τί χρῆμα δρᾶσαι, λέγε· πέραινε σοὺς λόγους.
 ΠΥΘ. σῶσαι τόδ' εὐρημ' εἰς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
 ΙΩΝ. ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἧ τίνα βλάβην;
 ΠΥΘ. ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν' οἷς ἐνῆσθα σύ. 1355
 ΙΩΝ. μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
 ΠΥΘ. ἐπεὶ γ' ὁ δαίμων βούλεται· πάροιθε δ' οὔ.
 ΙΩΝ. ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἦδ' ἡμέρα.
 ΠΥΘ. λαβῶν νυν αὐτὰ τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει.

1337. Libri καθαρῶς. Correxerit Porsonus.

1341. Libri vetustiores corrupte ἄγκος. Mox omnes χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς. Optime Elmsleius χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Huic opponit Matthiæus, quod non magis χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur quam χερὸς ἄγκαλαι. At permagnum interest utrum contra rerum naturam lacertum manus partem dicas, an gestum, in quo simul manu et lacerto utimur, soli manui tribuas; hoc enim poëtarum est licentia, illud delirantium perversio.

1347. Pal. om. σ'; quare suspicor id in Flor. 2 e conjectura insertum, at non in loco unde primum exciderit, quem post δόμοις fuisse verisimile est. Sæpenumero quidem θεὸς unam syllabam efficit, at nunquam præcedente ea brevi syllaba quæ pedis naturam dubiam redderet.

1351. Pal. τὸδε τε, quod ex dittographia ortum. Præferendum esse τότε monet G. Dindorfius. Eandem correctionem in 1346 fecit Hermannus.

1355. Libri σπαργάνοισιν οἶσθα σύ. Emendavit Reiskius. Quod quum Stephanus prævidere non posset ex istis codicibus suis κέκρυψαι protulit; et tamen hodie sunt quibus nondum persuasum sit commentitios esse Stephani codices.

1358. Præstaret ὦ μακαρία μοι φασμάτων ἢδ' ἡμέρα.

1361. Libri τὰδ'. Emendavit L. Dindorfius.

1364. Supplendum videtur ὅτου δὲ κτήμα ὃν ἐβούλετό με
σῶσαι τόδε. Matth. At hoc non minus durum est, quam si
οὔνεκα subaudiatur. Malim ὅτου δέ γ' οὔνεκ', omisso ἐβούλετο,
quod post ἐβουλήθη molesti quiddam habet.

1376. Libri ὕπεσχευ. Dobreus ἔπεσχευ.

πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ἔρους, 1360
 γνώσει τάχ' αὐτός. τοῦ θεοῦ δ' ἕκατί σε
 ἔθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τὰδ' ἀποδίδωμί σοι,
 ἃ κείνος ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν,
 σῶσαί θ' ὄτου δ' ἐβούλεθ', οὐκ ἔχω λέγειν.
 ἦδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε 1365
 ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἴν' ἦν κεκρυμμένα.
 καὶ χαῖρ' ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι.
 ἄρξαι δ', ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή'
 πρῶτον μὲν, εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε
 εἰς τούσδε ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος· 1370
 ἔπειτα δ', εἴ τις Ἑλλάς· ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
 ἅπαντα, Φοίβου θ', ὃς μετέσχε τῆς τύχης·
 φεῦ, φεῦ· κατ' ὅσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
 ἐκέϊσε τὸν νοῦν δοῦς, ὅθ' ἠ τεκοῦσά με
 κρυφαῖα νυμφευθεῖσ' ἀπημπόλα λάθρα, 1375
 καὶ μαστὸν οὐκ ἐπέσχε· ἀλλ' ἀνώνυμος
 ἐν θεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίου.
 τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστά· τοῦ δε δαίμονος
 βαρέα· χρόνον γὰρ, ὅν μ' ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις
 μητρὸς τρυφῆσαι, καὶ τι τερφθῆναι βίου, 1380
 ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.
 τλήμων δὲ χῆ τεκοῦσά μ', ὡς ταῦτὸν πάθος
 πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
 καὶ νῦν λαβῶν τήνδ' ἀντίπηγ', οἶσω θεῶ

ΙΩΝ.

- ἀνάθημ', ἴν' εὔρω μηδὲν ὦν οὐ βούλομαι· 1385
 εἰ γάρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
 εὐρεῖν κάκιον μητέρ' ἢ σιγῶντ' ἔαν·
 ὦ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς.
 καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμία
 πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς σέσωκέ μοι. 1390
 ἀνοικτέον τάδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
 τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίην ποτ' ἄν.
 ὦ στέμμαθ' ἱερὰ, τί ποτέ μοι κεκεύθατε,
 καὶ σύνδεθ', οἷσι τὰμ' ἐφρουρήθη φίλα;
 ἰδοῦ, περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου 1395
 ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου·
 εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμάτων· ὁ δ' ἐν μέσῳ
 χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασιν.
- ΚΡΕΟ. τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὄρω;
 ΙΩΝ. σίγα σύ· πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι. 1400
- ΚΡΕΟ. οὐκ ἐν σιωπῇ τὰμά· μή με νουθέτει.
 ὄρω γὰρ ἄγγος, οὗ ἔξεθηκ' ἐγώ ποτε
 σέ γ' ὦ τέκνον μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον
 Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.
 λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεῖ θανεῖν με χρή. 1405
- ΙΩΝ. λάζυσθε τήνδε· θεομανῆς γὰρ ἦλατο,
 βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὠλένας.
- ΚΡΕΟ. σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν, ὡς ἀνθέξομαι
 καὶ τῆσδε, καὶ σοῦ, τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων.

1390. Libri ὅς ἔσωσε. Haud male γ' supplevit Stephanus, sed præstat perfectum, quod restituit Dobreus.

1396. An ἐκ τύχης θεηλάτου?

1400. Libri, σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθιν οἶσθά μοι. Recte σίγα σύ· reposuerunt L. Dindorfius et alii. Sed Hermanni ἤδησθά μοι nec ad librorum scripturam satis prope accedit, neque id exprimit, quod Hermannus intelligi volebat. Quoniam supra ἦσθα in οἶσθα corruptum est, fortasse καὶ πάροιθιν ἦσθά μοι scribendum, et vocabulum quod ὄχληρός significet in πολλὰ quærendum; aut denique quid impedit quominus legamus σίγα σύ· πολλὰ καὶ πάροιθ' ἔφησθά μοι?

1408. Recte Libri οὐ. Boissonadius, qui οὐν proposuit, hunc sensum quærebat.—“*Violentia in me vestræ finem faciētis me occidendo.* Hoc autem certe σφάξαντες, *quum me occideritis*, postularet. Adde quod λήγειν a participio suo dissociari nequit; at λήγειν σφάζων est *ab occidendo desistere.* Οὐ λήγοιτ' ἂν est, *non vos precor, ut cessetis.* Cognatus est usus optativi in illo, ἄρ' ἂν τί μοι φράσεις, *Licetne te precari, ut mihi dicas.* cf. λέγοιμ' ἂν et λέγοις ἂν, quæ passim in Euripide reperias.

1409. Libri τῶν τε σῶν. Correxit Tyrwhittus.

1410. Ficta, inquit, vindicatione corripior. Sic Sophocles Œd. R. 1394, τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα. Herm. At ibi λόγῳ opponitur τῷ ἔργῳ, ut et alibi semper; hic autem re vera ἐρρουσιάζετο Ion, quamvis, ut ipsi videbatur, simulatam ob causam. Nihil facilius quam ΑΟΓΩι in ΔΟΛΩι mutare.

1414. δ' in σ' mutavit Tyrwhittus.

1420. Libri ἡ τόλμα γέ σου. G. Dindorfius τόλμη, qua forma veteres Atticos interdum usos esse e Phrynicho colligit. At desunt exempla, quæ sola in tali quæstione vim aliquam habere oportet. Ceterum adeo languidum est γε, ut metricis dignius quam Euripide videatur. Erit fortasse qui particulam hoc significare contendat; *utcunque indolem tuam detester, certe audacia tua admirationem movet*. At hoc nimis exquisitum est. Articulum cum ὅδε per omnes casus confundi omnibus notum est.

1423. οἶον ἐκδίδαγμα κερκίδος. h. e. οἶον εἰκός ἐστι εἶναι ἐ. κ. Non cogitandum de οἶον, quod nequaquam idem est quod μόνον.

1427. Flor. 2, l. κεκρασπέδωτ' ὄφ. Ceteri etiam pejus corrupti. Barnesius κεκρασπέδωται τ'. Restitui, jubente Dindorfio, Palatini lectionem, quæ apodosin præbet τῷ μὲν 1425.

1429. τὸδ' ἐσθ' ὕφασμα θέσφαθ', ὡς εὐρίσκομεν Ald. [et Pal. adj. G. Dind.] In MS. E. ita scribitur θέσφαθ', ut simul appareant ductus literæ μ. Hinc Musgr. conj. δεσμά θ'. Matth. Somnia! Nulla est Codicis E. auctoritas; neque si vel maxima esset, δεσμά de vera fimbria, nedum de specie fimbriæ ipsi telæ intextæ, accipi posset. Quod vero Hesychius σπάργανα, δεσμά interpretatur, nihil ad rem. In antiquo codice ita olim scriptum fuisse conjicio; ΙΔΟΥ ΤΑΔ' ΕΣΘΥΦΑΣΜΑΘ^{σφ}ΝΣ-ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝ. Inserendum nempe erat σφ' ante εὐρίσκομεν, quod grammatica consuetudo aperte flagitat; sed quum hæc literæ

- ΙΩΝ. τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι δόλω. 1410
- ΚΡΕΟ. οὐκ' ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὐρίσκει φίλος.
- ΙΩΝ. ἐγὼ φίλος σός; κῆτά μ' ἔκτεινες λάθρα;
- ΚΡΕΟ. παῖς γ'. εἰ τόδ' ἐστὶ τοῖς τεκοῦσι φίλτατον.
- ΙΩΝ. παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς.
- ΚΡΕΟ. εἰς τοῦθ' ἰκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον. 1415
- ΙΩΝ. κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι;
- ΚΡΕΟ. σά γ' ἔνδυσθ', οἴσι σ' ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε.
- ΙΩΝ. καὶ τοῦνομ' αὐτῶν ἐξερεῖς πρὶν εἰσιδεῖν;
- ΚΡΕΟ. κἄν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίσταμαι.
- ΙΩΝ. λέγ' ὡς ἔχει τι δεινὸν ἠδὲ τόλμα σου. 1420
- ΚΡΕΟ. σκέψασθ', ὃ παῖς πότ' οὔσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ.
- ΙΩΝ. ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
- ΚΡΕΟ. οὐ τέλεον, οἶον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
- ΙΩΝ. μορφὴν ἔχον τίν', ὡς με μὴ ταύτη λάβης;
- ΚΡΕΟ. Γοργῶν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων. 1425
- ΙΩΝ. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκνηγετεῖ πότμος;
- ΚΡΕΟ. κεκρασπέδωταί τ' ὕφεισιν, αἰγίδος τρόπον.
- ΙΩΝ. ἰδοῦ.
τόδ' ἐσθ' ὕφασμα δέσμα θ' ὡς εὐρίσκομεν.
- ΚΡΕΟ. ὦ χρόνιος ἰστὸς παρθενουμάτων ἐμῶν. 1430
- ΙΩΝ. ἔστιν τι πρὸς τῷδ', ἢ μόνω τῷδ' εὐστοχεῖς;
- ΚΡΕΟ. δράκοντε σαρκάζοντε παγχρύσῳ γέννι.
- ΙΩΝ. δώρημ' Ἀθάνας, ἢ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;
- ΚΡΕΟ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.

- ΙΩΝ. τί δρᾶν, τί χρῆσθαι, φράζε μοι, χρυσώματι; 1435
- ΚΡΕΟ. δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον.
- ΙΩΝ. ἔνεισιν οἶδε· τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν.
- ΚΡΕΟ. στέφανον ἐλαίας ἀμφέθηκά σοι τότε,
 ἦν πρῶτ' Ἀθάνας σκόπελος ἐξηνέγκατο,
 ὅς, εἴπερ ἔστιν, οὔποτ' ἐκλείπει χλόην, 1440
 θάλλει δ', ἐλαίας ἐξ ἀγηράτου γεγώς.
- ΙΩΝ. ᾧ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἄσμενός σ' ἰδὼν
 πρὸς ἀσμένας πέπτωκα σὰς παρηίδας.
- ΚΡΕΟ. ᾧ τέκνον. ᾧ φῶς μητρὶ κρεῖσσον ἡλίου·
 συγγνώσεται γὰρ ὁ θεύς· ἐν χεροῖν σ' ἔχω 1445
 ἄελπτον εὔρημ', ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων
 χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν.
- ΙΩΝ. ἀλλ', ᾧ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
 ὁ κατθανών τε κοῦ θανὼν φαντάζομαι.
- ΚΡΕΟ. ἰὼ ἰὼ λαμπρῆς αἰθέρος ἀμπτυχαί, 1450
 τί ν' αὐδὰν αὐσω, βοάσω; πόθεν μοι
 συνέκυρσ' ἀδόκητος ἀδονά; πόθεν
 ἐλάβομεν χαράν;
- ΙΩΝ. ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἄν ποτε,
 μῆτερ, παρέστη τῶνδ', ὅπως σός εἰμ' ἐγώ. 1455
- ΚΡΕΟ. ἔτι φόβῳ τρέμω,
- ΙΩΝ. μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα;
- ΚΡΕΟ. τὰς γὰρ ἐλπίδας

aut paullo sinistrorsum superscriptæ, aut in margine appictæ et postea ad locum non suum relatæ essent, scriba hanc lectionem ante oculos habuit $\overset{\epsilon\phi}{\text{A}\Theta}$, aut $\text{A}\Theta\text{C}\Phi$: Hic tum 'Ιδοὺ' ad versum non pertinere ratus, mensuram trochaicam deesse credebat; quid illi facilius fuit quam ineptum illud *θέσφαθ'* conflare?

1430. Libri *ὦ χρόνιον ἰσῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν*. Correctionem tam apertam tamque necessariam non ante factam miror.

1431. Libri *ἐὐτυχεῖς*, quod Piersonus jamdiu correxerat; sed surdis cecinit.

1432. Libri *δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσω γένει*. Porsonus *δράκοντε μαρμαίροντε*, quem ita secutus sum ut verbum substituerem quod ad Codicum scripturam propius accederet, *γένει* Heathii correctio est.

1433. Libri *ἦ*. Brodæus *ἦ*, quo recepto vulgatam lectionem Dobrei conjecturæ *ἦ τ. ε.*, λέγει. hodie præferendum puto. Et tamen Piersono concedo Creusæ potius quam Ioni hæc convenire; hunc enim Creusæ responsis opem ferre minime decet. Sin ita est, exciderunt duo versus, quorum alter hunc nostrum anteiverit alter sequutus sit. Hos tali fere sententia fuisse statuas. *κάκ τοῦ λαβοῦσα κόσμον ἔσχεις ἐν δόμοις; Δώρημ' Ἀθάνας, ἦ τέκν' ἐντρέφειν λέγει. Μόνοι δὲ θῆρες, ἦ περίξ ἔχουσί τι; Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.*

1435. Libri *χρυσώμια*. Quod L. Dindorfius e *χρύσωμά* ortum vidit. Idem monet nihil interesse, *τ* an *σ* restituas.

1439. Libri *Ἀθάνας σκόπελον εἰσηνέγκατο*. Stephanus *σκόπελος*. Scaliger, *ἐξηνέγκατο*. Quærit Matthiæus, quidni legamus, *Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο*. Quia Minerva oleam

non terræ commisit, sed e terra cuspidè tacta florescere fecit. Quare antiquas correctiones retinui.

1441. Libri ἀκηράτου quod in Hippolyto λειμώνος epitheton est. Sic Fragm. Chœrili, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών. Idem sacram oleam non dedeceret; sed multæ oleæ ἀκήρατοι dici possent, hæc una ἀγήρατος.

1450. Libri ἀναπτυχαί. Correxit Matthiæus.

1461. Ald. ἀγκύλαις, αἰς compendiose scripto. Pal. ἐς ἀγκάλας.

1471. Libri τὰδε τ' ἔχει. Correxit Reiskius.

1473. Libri νύκτας. Marklandus νύκτα. Sed præstaret dactylus; dactylici enim numeri sunt usque ad δέρεται; qui sequuntur dochmiaci. Recte igitur ἀελίου pro ἀλίου Hermannus.

1478. Omisi γὰρ cum Palatino. Nolim ex his senarium effici; pars quidem ea quæ Ioni datur recte iambicum habet exordium; Creusæ autem responsum quidni e cretico et dochmio constet?

ἀπέβαλον πρόσω.

ὠὸ γύναι, πόθεν, 1460

πόθεν ἔλαβες ἐμὸν βρέφος ἐς ἐς ἀγκάλας;

τίν' ἀνὰ χέρα δόμους ἔβα Λοξίου;

ΙΩΝ. θεῖον τόδ'· ἀλλὰ τὰπίλοιπα τῆς τύχης
εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχή·

ΚΡΕΟ. τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει, 1465

γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὀρίζει.

νῦν δὲ γενεΐασιν παρὰ σέθεν πνέω

μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἠδονᾶς.

ΙΩΝ. τοῦμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.

ΚΡΕΟ. ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμέν, οὐδ' ἄτεκνοι· 1470

δῶμ' ἐστιοῦται, γὰρ δ' ἔχει τυράννουσ'

ἀνηβᾶ δ' Ἐρεχθεύς,

ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι νύκτα

δέρκεται, ἀελίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.

ΙΩΝ. μῆτερ, παρών μοι καὶ πατήρ μετασχέτω 1475

τῆς ἠδονῆς τῆσδ', ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.

ΚΡΕΟ. ὦ τέκνον, τί φῆς; οἶον, οἶον ἀνελέγχομαι.

ΙΩΝ. πῶς εἶπας;

ΚΡΕΟ. ἄλλοθεν γέγονας, ἄλλοθεν,

ΙΩΝ. ὦμοι. νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν;

ΚΡΕΟ. οὐχ ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων 1480

ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον,

ἔτικτε σὸν κάρᾳ.

ΙΩΝ. αἰαῖ, πέφυκα δυσγενῆς, μήτηρ, πόθεν;

ΚΡΕΟ. ἴστω Γοργοφόνα,

ΙΩΝ. τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΚΡΕΟ. ἂ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς 1485

τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον

θάσσει. ΙΩΝ. λέγεις μοι δόλια, κοῦ σαφῆ τάδε.

ΚΡΕΟ. παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοῖβῳ

ΙΩΝ. τί Φοῖβον αὐδαῖς;

ΚΡΕΟ. κρυπτόμενον λέχος ἠνύασθην. 1490

ΙΩΝ. λέγ' ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι.

ΚΡΕΟ. δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν

κύκλῳ κρύφιον ὠδῖν' ἔτεκον Φοῖβῳ.

ΙΩΝ. ὦ φίλτατ' εἰποῦσ', εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΚΡΕΟ. παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος 1495

σπάργαν' ἀμφίβουλα σοὶ τάδε συν-

ῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους·

·γάλακτι δ' οὐκ ἔπεσχον, οὐδὲ μαστῶ

τροφεῖα ματρός, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν·

ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν 1500

γαμφηλαῖς φόνευμα θοίναμά τ' εἰς

"Αἶδαν ἐκβάλλει.

ΙΩΝ. ὦ δεινὰ τλάσα μήτηρ·

ΚΡΕΟ. ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα σὰν

1490. In hujus versus metro per se nihil est, quod quis reprehendat, sed proximorum versuum metra consideranti probabilius videbitur hunc quoque non ex dactylo sed ex cretico et dochmio fuisse compositum. Fortasse igitur *κρυπτόμενον ἐς λέχος ἠννάσθην* scribendum. G. Dind. Sed e proximis versibus multi sunt dactylici, alii integri alii acephali. *ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον,—ἀ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον—* (cui adjicitur spondeus *θάσσει*, ut post *παρ' ἀηδόσιον πέτραν* ponitur *Φοίβω*) *δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν—ἀνὰ δ' ἀντρον ἔρημον οἱ | ὠνῶν.* Quare vulgatam lectionem sollicitare nolim.

1496. Recte G. Dindorfius Aldum in his versibus distribuendis secutus, tamen *τὰδε | ἐνῆψα* mendosum esse vidit. At non debebat e Parisino Codice, cujus auctoritas prorsus nulla est, *ἀνῆψα* citare idque in *ἀνῆψα* corrigere. Nihil hoc pronomine inutilius, quod si inferas, ἐσὶ etiam exprimat necesse est: Ego *συνῆψα* e conjectura scripsi. Quod ad sententiam attinet, admodum violenta est Hermanni interpretatio, "*virgineum, inquit, velamen a matre mea tibi injeci. A matre dicit, quod ab ea id velamen texendum acceperat.* Neque tamen alium commodiorem sensum ex his verbis elici posse arbitror, nisi, audaciore mutatione facta, legamus, *παρθένια δ' ἄνευ μητέρος κτέ.* Sed hoc valde incertum esse fateor.

1503. In hac scena Ion numeris Iambicis, Creusa multorum generum melicis loquitur. Adeo vero utrique numeri sui servantur, ut, etiam ubi in medio versu se invicem excipiunt, metrum cum persona mutetur. Frustra igitur Hermannus geminato *δεινὰ* senarium ex amborum verbis efficere volebat. V. 1504 idem metrum habet quod 1495–6–7. Idem etiam habere videtur 1507; sed quoniam is versus Ionis est, reji-

cienda sunt potius in præcedentem versum ἕξ ἐμοῦ τ', ut οὐχ ὅσι' ἔθνησκες iambici senarii initium sit.

1510. Libri δειλία. Brodæus δείλαια. Sed quoniam ΛΙ a Ν vix quidquam differt, scribendum, quod et antithesis postulat, δεινά. αἱ τότε τύχαι accipiendum de tempore quo infans expositus est, τὰδε de cæde quam uterque alteri nuper molitus erat. Cetera in hoc carmine ita constituebam ut ex dactylis et trochæis constarent. ἐνθάδε δυστυχίαισιν, | εὐτυχίαις τε πάλιν μεθίσταται δὲ πνεῦμα. | μενέτω. τὰ πάροιθεν ἄλις κακὰ, νῦν δε | γίγνεται τις οὔρος ἐκ κακῶν, παῖ.

1515. Libri ἀνθρώπων. Dobreus ἀνθρώποις. Melius ἀνθρώπων quod edidi.

1521. Ἥλιου περιπτυχαὶ quid sint, non divino; nisi me omnia fallunt αἰθέρος περιπτυχαῖς scripsit Euripides.

1528. Libri σφαλεῖσα παρθένος ἐγγίνεται. Correxerit Musgravius.

- ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον. 1505
 ἔκτεινά σ' ἄκουσ'.
- ΙΩΝ. ἐξ ἑμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔθνησκες.
 ΚΡΕΟ. ἰὼ δειναὶ μὲν αἶ τότε τύχαι,
 δείλαια δὲ καὶ τὰδ'· ἐλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν 1510
 ἐνθάδε δυστυχίαισιν,
 εὐτυχίαις τε πάλιν· μεθίσταται δὲ πνεύματα.
 μενέτω· τὰ πάροιθεν ἄλις κακά·
 νῦν δ' ἐγένετό τις οὔρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.
- ΧΟ. μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπῳ ποτὲ 1515
 ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
- ΙΩΝ ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν
 καὶ δυστυχήσαι καῦθις αὖ πρᾶξαι καλῶς,
 Τύχη, παρ' οἶαν ἤλθομεν στάθμην βίου
 μητέρα φονεῦσαι, καὶ παθεῖν ἀνάξια. 1520
 φεῦ·
 ἄρ' ἐν φαεσσαῖς ἡλίου περιπτουχαῖς
 ἔνεστι πάντα τὰδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν.
 φίλον μὲν οὖν σ' εὖρημα, μῆτερ, ἤρομεν,
 καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὡς ἡμῖν τόδε·
 τὰ δ' ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι. 1525
 δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὔς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω,
 καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
 ὄρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖς, ἃ παρθένους

- ἐγγίγνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους,
 ἔπειτα τῷ θεῷ προστίθης τὴν αἰτίαν, 1530
 καὶ τοῦμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη
 Φοῖβῳ τεκεῖν με φῆς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ.
- ΚΡΕΟ. μά τὴν παρασπίζουσαν ἄρμασίν ποτε
 Νίκην Ἀθανᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
 οὐκ ἔστιν ὅστις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον, 1535
 ἀλλ' ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἀναξ.
- ΙΩΝ. πῶς οὖν τὸν αὐτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρί,
 Ξούθου τέ φησι παῖδά μ' ἐκπεφυκέναι ;
- ΚΡΕΟ. πεφυκέναι μὲν οὐχί, δωρεῖται δέ σε
 αὐτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ 1540
 δοίη τὸν αὐτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.
- ΙΩΝ. ὁ θεὸς ἀληθής, ἢ μάτην μαντεύεται,
 ἐμοῦ ταρασσει, μῆτερ, εἰκότως φρένα.
- ΚΡΕΟ. ἄκουε δὴ νῦν, ἄμ' ἐσηλθεν, ὦ τέκνον.
 εὐεργετῶν σε Λοξίας εἰς εὐγενῆ 1545
 δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δε λεγόμενος,
 οὐκ ἔσχεις ἂν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους,
 οὔτ' ὄνομα πατρός. πῶς γάρ, οὔ γ' ἐγὼ γάμους
 ἔκρυπτον αὐτὴ καὶ σ' ἀπέκτεινον λάθρα ;
 ὁ δ' ὠφελῶν σε προστίθης' ἄλλῳ πατρί. 1550
- ΙΩΝ. οὐχ ὧδε φαύλως αὐτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
 ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθὼν δόμους,

1530. Flor. 2, προστιθείς. Pal et Ald., εἰς. Correxerit Elmsleius.

1542. Pro ὁ θεὸς εἴτε ἀληθὴς ἐστίν, ἢ μάτην μαντεύεται, hæc accipienda docet Matth. Male; nam hanc ipsam ob causam sollicitus est, quod incertum sit verane an falsa Deus respondisset. Itaque nominativus ante *παράσσει* non est *θεὸς*, sed *ἀπορία* quæ ex tota oratione intelligitur.

1551. Similiter in Fragm. Polyid. 4, ἡ φανλότης opponitur τοῖς τὰς τέχνας ἔχουσι.

1554. Libri *θεοδότων*, at Græcos *θεοσοδότων* dixisse monuit Porsonus. Emendavit Piersonus.

1555. *ἀντήλιον* Pal. Scribebatur *ἀνθήλιον*. Vid. Blomfield. in gloss. Æshyli Agam. 502. G. Dind.

1557. *εἰ μὴ* aperte vitiosum est; credo antiquum codicem *ΙΟΥ* h. e. *οἶ' οὐ*, ita scriptum habuisse, ut qui eum describeret *ΕΙΟΥ*, h. e. *εἰ οὐ*, sibi legere videretur: hoc autem, quia hiatus non ferendum faceret, in *εἰ μὴ* mutatum.

1566. Libri *οὐ φασί σε*. Correxit Stephanus.

1567. Ald. et Pal. *νομίζεις*. Lentingius *κομίζη σ'*. Quoniam vero præsens historicum est, præstaret *κομίζοι σ'*, aut *κομίζοι' οἶκον εὐγενέστων*.

1575. Libri *ἐφ' οἷς ἐξέξασθ'*. Correxit Scaliger.

εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρός, εἴτε Λοξίου.

ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελής

ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν;

1555

φεύγωμεν, ὧ̄ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων

ὀρῶμεν, εἰ μὴ καιρός ἐσθ' ἡμᾶς ὀρᾶν.

ΑΘΗ.

Μὴ φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με φεύγετε,

ἀλλ' ἐν τ' Ἀθήναις, κἀνθάδ' οὔσαν εὐμενῆ.

ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονός,

1560

Παλλάς, δρόμῳ σπεύσασ' Ἀπόλλωνος πάρα,

ὅς εἰς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἤξιον,

μὴ τῶν πάροιθε μέμφεις εἰς μέσον μόλῃ,

ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,

ὡς ἦδε τίκτει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρός,

1565

δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,

ἀλλ' ὡς κομίζῃ σ' οἶκον εὐγενέστατον.

ἐπεὶ δ' ἀνεψύχθῃ πρᾶγμα μνηστῆν τόδε,

θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων,

καὶ τήνδε πρὸς σοῦ, μηχαναῖς ἐρρύσατο.

1570

ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ

ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτην τε σοὶ,

σέ θ', ὡς πέφυκας τῆσδε, καὶ Φοίβου πατρός.

ἀλλ' ὡς περαίνω πρᾶγμα, καὶ χρησμούς θεῶν,

ἐφ' οἷσιν ἔζευξ' ἄρματ', εἰσακούσατον.

1575

λαβοῦσα τόνδε παῖδα, Κεκροπίαν χθόνα

χώρει, Κρέουσα, κείς θρόνους τυραννικοὺς
 ἴδρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἑρεχθέως γεγώς,
 δίκαιος ἄρχειν τῆς γ' ἐμῆς ὄδε χθονός.
 ἔσται δ' ἂν Ἑλλάδ' εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ 1580
 παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ρίζης μιᾶς,
 ἐπώνυμοι γῆς κάπιφυλίου χθονός
 λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἱ ναίουσ' ἐμόν.
 Γελέων μὲν ἔσται πρῶτος· εἶτα δεύτερον
 Ὀπλητες, Ἀργαδῆς τ', ἐμῆς τ' ἀπ' αἰγίδος 1585
 ἐν φῦλον ἔξουσ' Αἰγικορῆς. οἱ τῶνδε δ' αὖ
 παῖδες γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ
 Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις,
 χέρσους τε παράλους, ὃ σθένος τῇ μῆ χθονὶ
 δίδωσιν· ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιον δυοῖν 1590
 πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς,
 Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν
 Ἴωνες ὀνομασθέντες ἔξουσιν κλέος.
 Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,
 Δῶρος μὲν, ἐνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται 1595
 πόλις· κατ' αἶαν Πελοπίαν δ' ὁ δεύτερος
 Ἀχαιός, ὃς γῆς παραλίας Ἰίου πέλας
 τύραννος ἔσται, κάπισημανθήσεται
 κείνου κεκλήσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.
 καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἔπραξε· πρῶτα μὲν 1600

1580. δ' pro τ' L. Dindorfius.

1582. Vocem ἐπιφύλιος, quam alii *in tribus divisa* interpretati sunt, Hermannus *tribubus permissam earumque potestati subjectam* significare opinatus est. Sed eundem de sanitate lectionis dubitasse manifestum est. Vocabulum tam rarum, quodque sua natura ambiguum haberet significationem, a nostro nunquam adhibitum fuisset, nisi ex alio in eadem sententia posito statim manifestum futurum fuisset quo sensu capiendum esset. Id verbum in hac oratione ἐπώνυμος erat, quippe ex eadem præpositione compositum et omnibus notam significationem præferens. Sin hoc verum est, sequitur Euripidem ἐπώνυμοι Γῆς (an τε?) κἀπιφύλιοι χ. λ. ε. scripsisse. Nam quemadmodum ἐπώνυμος *nominis auctor* est, ita *tribus auctor* commode per ἐπιφύλιος exprimitur. Ionis autem filii non modo nominum sed ipsarum stirpium parentes futuri erant.

1585. Ald. ὁ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος. Flor. 2. ἀργαλῆς. Margo Brub. οἱ ad ὄ, ἀργαδῆς ad ἀργολῆς adscriptum habet. Locum ita, ut nunc legitur, constituit Canter. Matth. ἀργαλῆς Pal. G. Dind.

1586. ἐν φύλον Hermannus. Legebatur ἔμφυλον. "Sic intellige, δεύτερον φύλον "Οπλητες, Ἀργαδῆς τε (scilicet ἐν), ἐν δὲ Αἰγικορῆς ἔξουσιν. Pene nimis breviter dictum est ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος: sed patet Euripidem nomen illud ab ægide derivasse." Herm.

1589. Strabo 8. p. 383. a Barn. citatus, ἔκτισαν δὲ δώδεκα πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας, εἰς τοσαῦτα μέρη διελόντες σφᾶς, ὅσα καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατέχον.

1590. Intelligenda est ora utraque Hellesponti. Similiter ἀντίπορθμα in Meleagri fragm. 1. Nam in utraque ora coloniae

consederunt Ionum, quæ Elæuntem, Lampsacum, aliasque urbes condiderunt. Herm.

1590. De Doro vide Strabon. 8. p. 383. ὢν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασὸν Δωριάας συνοικίσας κατέλιπεν ἐπωνύμους αὐτοῦ. Musg.

1596. δ' pro γ' Barnesius.

1597. Præter necessitatem promontorium Rhium commemoratum, ut fausto gratoque nomine Athenienses delectarentur. Nam ad Rhium devicti a Phormione Lacedæmonii erant olymp. 87, 4. Boeckh. in libro de tragicis p. 192. Conf. ad v. 190. G. Dind.

1608. Libri εἴης vel εἴη. Corr. Wakefieldius.

1612. Nihil sane est quod in sensu verbi ἐνδέχεται reprehendamus, cujus exempla e Thuc. 7, 49, Eurip. Androm. 1239, Suppl. 976, citat Hermannus. Sed, si quid video, nullus hic futuro locus; qua de re non ex hodierni sermonis usu sed ex ipsa Græcorum consuetudine judicandum. Quare Musgravii ἐδεξάμεσθα tantum non recepi. Cf. Hel. 328, φίλαι, λόγους ἐδεξάμαν.

1613. Libri καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπειρον ἦν: hæc varie a variis editoribus tractata sunt, quos inter ne hoc quidem convenit, utrum Ion sibi hoc prius credibile an incredibile visum esse, dicere debeat. Olim Hermannus καὶ πρὶν γοῦν τόδ' οὐκ ἄπειρον ἦν receperam, sed γοῦν in arsi positum non placet, et quod dixi, *Ionem salva in matrem verecundia dicere non potuisse, sibi hoc antea incredibile visum*, vereor ut recte objectum fuerit. Contra si particulam negativam ejicimus confitentem habebimus, Deam non sine causa ἀπὸ μηχανῆς apparuisse, quum nulla alia ratione res tam inaudita sibi comprobari potuisset.

1619. Libri πού. L. Dindorfius ποτε, sed quoniam ἀεί ποτέ

ἄνοσον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους.
 ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα κάπεθου
 ἐν σπαργάνοισιν, ἀρπάσαντ' εἰς ἀγκάλας
 Ἐρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
 ἔθρεψέ τ', οὐδ' εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον. 1605
 νῦν οὖν σιώπα, παῖς ὅδ' ὡς πέφυκε σὸς,
 ἴν' ἡ δόκησις Ξοῦθον ἠδέως ἔχη,
 σύ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσ' ἦες, γύναι.
 καὶ χαίρετ'. ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων
 εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἕξαγγέλλομαι. 1610

ΙΩΝ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστία
 σοὺς λόγους ἐνδεξόμεσθα· πείθομαι δ' εἶναι πατρὸς
 Δοξίου καὶ τῆσδε· κεῖ πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν;

ΚΡΕΟ. τὰμὰ νῦν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρὶν,
 οὔνεχ' οὗ ποτ' ἠμέλησε παιδὸς ἀποδίδωσί μοι. 1615
 αἶδε δ' εὐωποὶ πύλαι μοι, καὶ θεοῦ χρηστήρια
 δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ρόπτρων χέρας
 ἠδέως ἐκκρημνάμεσθα, καὶ προσεννέπω πύλας.

ΑΘΗ. ἦνεσ', οὐνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσα δὴ ποτε·
 χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ
 ἀσθενῆ. 1620

ΚΡΕΟ. ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους.

ΑΘΗ. στείχεθ', ἔψομαι δ' ἐγώ.

ΙΩΝ. ἀξία γ' ἡμῶν ὄδουρός.

ΚΡΕΟ. καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

ΑΘΗ. εἰς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς.

ΙΩΝ. ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.

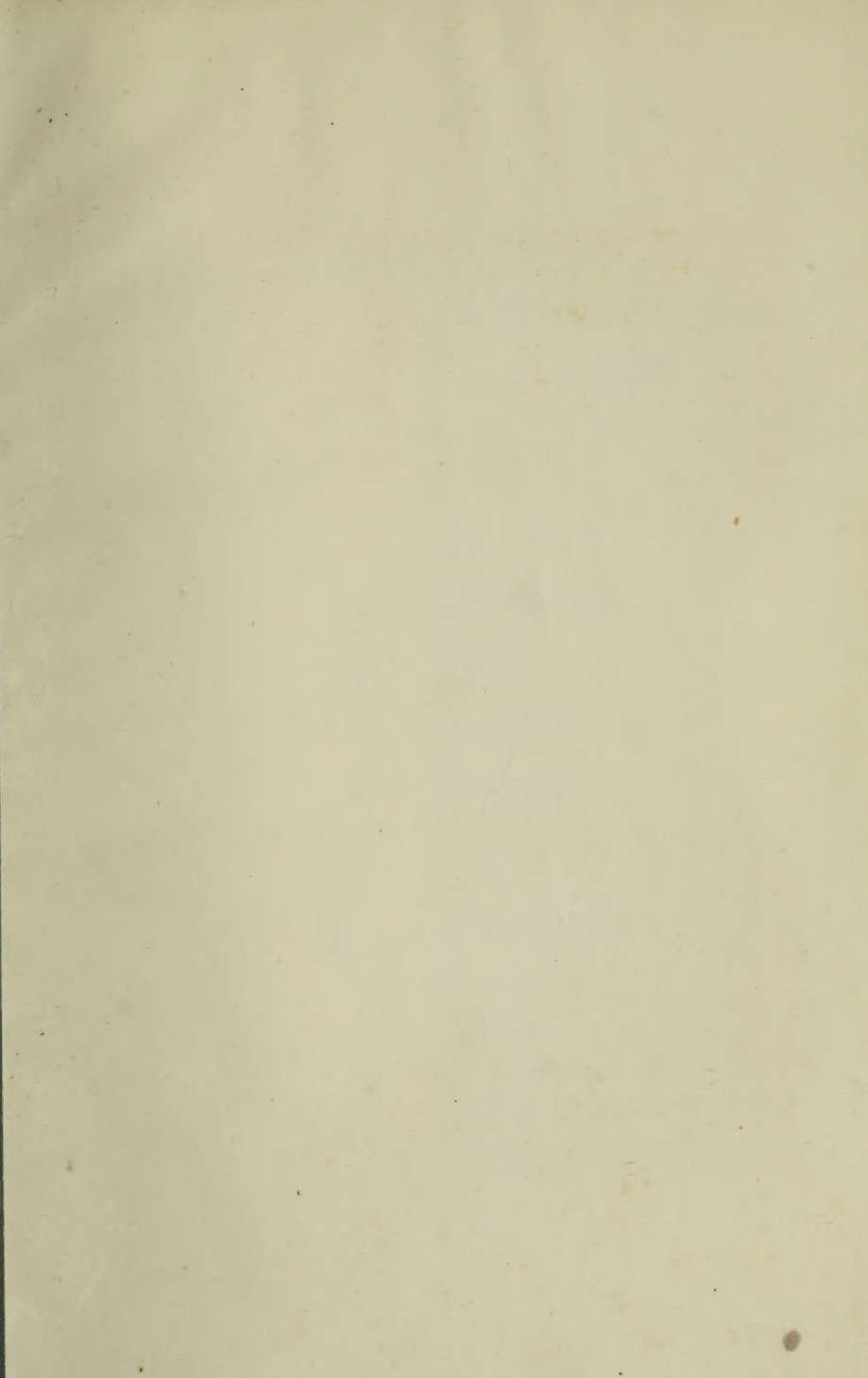
ΧΘ. ὦ Διὸς Αἰητοῦς τ' Ἀπολλων, χαῖρ' ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
 συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαρσεῖν χρεών.
 εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
 οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

ΤΕΛΟΣ ΙΩΝΟΣ.

πως conjungi non solent, videndum annon præstaret, μεταβαλοῦ
 CΑΔΗΠΟΤΕ. ΑΕΙ in ΔΗ recte mutavit Dobreis in Iphi. T. 465.

1621. Personæ in libris sic notatæ, Κρ. ἀξία γ' ἡμῶν ὁδοῦ-
 ρός καὶ φιλοῦσά γε πόλιν. Ἀθ. εἰς—παλαιούς. Κρ. ἄξιον
 τὸ κτῆμά μοι. Correxīt Hermannus. G. Dind.

16799

Euripides. Ion
ION; ed. by Badham.

LGr
E89iB

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

